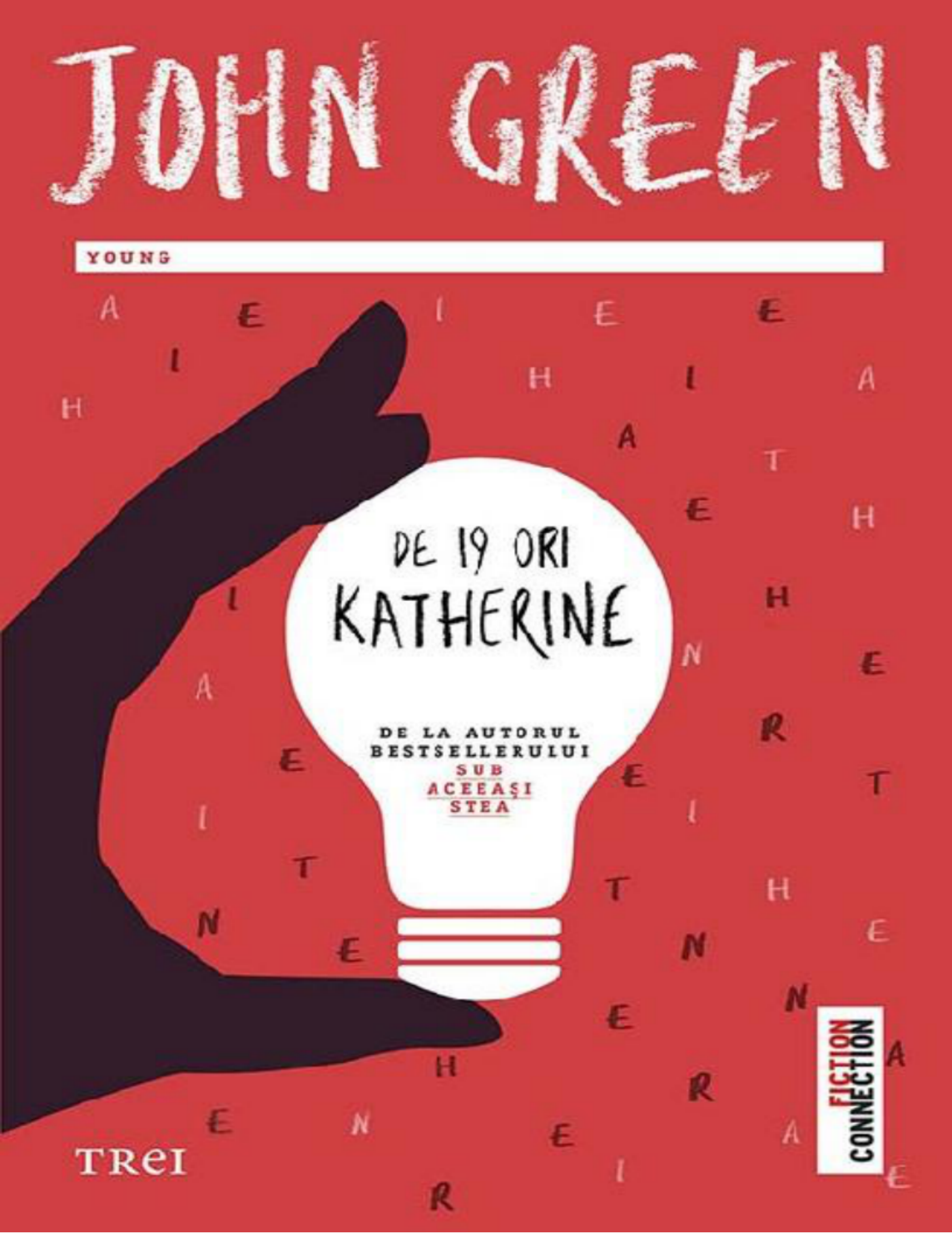

JOHN GREEN
YOUNG
DE 19 ORI
KATHERINE
DE LA AUTORUL
BESTSELLERULUI
SUB
ACEEAȘI
STEA
FICTION
CONNECTION
TREI

John Green

De 19 ori Katherine

Traducere din engleză de
Shauki Al-Gareeb

TREI
2014

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

AN ABUNDANCE OF KATHERINES
John Green
Copyright © 2006 by John Green

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-077-9
ISBN PDF: 978-606-719-078-6
ISBN Print: 978-606-719-018-2

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Domnica Drumea
Coperta colecției: Faber Studio
Design copertă: Rodrigo Coral Design / Devin Washburn
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Răzvan Nasea
Corectură: Maria Mușuroiu, Georgiana Paraschiv

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Soției mele, Sarah Urist Green, anagramatic:[1]
Formidabilul ei rânjet rusesc
E-o comoară —
O mare revoltă.
Ea e soldatul pasiunii
Temnicerul durerii
Soră; pasionată;
Compătimitoare;
Impresionată;
Părtașă
Vindecătoare de boli rare.

1 Din considerente de context, toate anagramele din roman au fost traduse literal. (*N.t.*)

Dar plăcerea nu înseamnă să deții persoana respectivă. Plăcerea constă în asta. Să ai un alt rival în aceeași încăpere cu tine.

PHILIP ROTH, *Pata umană*

(unu)

În dimineața de după ziua în care absolvi liceul și fu părăsit pentru a nouăsprezecea oară de o fată pe nume Katherine, Colin Singleton, renumitul copil-minune, făcu o baie. Colin preferase dintotdeauna să facă baie; unul dintre principiile lui generale în viață era să nu facă niciodată vreun lucru stând în picioare atâta timp cât îl putea face cu ușurință și așezat. De îndată ce apa deveni caldă, se sui în cadă, se așeză și urmări cu o privire curioasă cum apa îi înghițea trupul, trecând peste picioarele lui, pe care le ținea încrucișate și strânse. Recunoscu, fără prea mare tragere de inimă, că era prea lung și prea mare pentru această cadă — arăta ca un adult care se prefăcea că e copil.

Când apa era pe punctul de a-i atinge abdomenul slab și lipsit de mușchi, Colin se gândi la Arhimede. La patru ani, citise o carte despre Arhimede, filosoful grec care, atunci când s-a așezat în cadă să facă o baie, a descoperit că volumul putea fi calculat după apa revărsată. Se spune că atunci când a făcut această descoperire, Arhimede a strigat „Evrika!“[2], după care a început să alerge gol pușcă pe străzi. Cartea spunea că multe alte descoperiri importante avuseseră parte de un „moment Evrika“. Și, chiar și la acea vreme, Colin își dorea foarte mult să aibă parte de câteva descoperiri importante, așa că, atunci când mama lui veni acasă în acea seară, o luă la întrebări.

— Mami, eu o să am vreodată parte de un moment Evrika?

— O, scumpule, spuse ea, prinzându-l de mână. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să am un *moment Evrika*, insistă el, la fel cum un alt copil și-ar fi putut exprima dorința de a avea o Țestoasă Ninja Mutantă.

Mama sa îi mângâie obrazul și zâmbi, chipul ei fiind atât de aproape de al lui, încât Colin îi simți mirosul de cafea și machiaj.

— Bineînțeles, scumpule. Bineînțeles că vei avea.

Dar mamele mint. Scrie în fișa postului.

Colin luă o gură de aer și alunecă, scufundându-și capul. *Plâng*, gândi în sinea lui, deschizând ochii pentru a privi prin apa plină de spumă. *Simt că plâng, deci probabil că plâng, dar e imposibil să fiu sigur, întrucât mă aflu sub apă.* Dar el nu plângea. În mod curios, se simțea prea deprimat pentru a plânge. Prea rănit. Era ca și când ea luase din el acea parte care plângea.

Scoase dopul de la cadă, se ridică, se șterse cu prosopul și se îmbrăcă. Când ieși din baie, părinții lui îl așteptau așezați pe pat. Nu

era niciodată un semn bun când părinții lui se aflau amândoi în cameră în același timp. De-a lungul anilor, acest lucru însemnase:

1. Bunica ta/bunicul tău/mătușa-Suzie-pe-care-nu-ai-cunoscut-o-niciodată-dar-crede-mă-era-de-treabă-și-e-păcat-că-a-murit.
2. Lași o fată pe nume Katherine să te distragă de la învățat.
3. Bebelușii apar pe lume ca urmare a unui act pe care la un moment dat ai să-l găsești interesant, dar care, deocamdată, te va îngrozi într-un fel sau altul și, de asemenea, uneori, oamenii fac lucruri ce implică părțile creatoare de bebeluși, dar care nu implică, de fapt, crearea de bebeluși, cum ar fi săruturile în locuri care nu sunt pe față.

Nu însemnase niciodată:

4. O fată pe nume Katherine a sunat în timp ce făceai baie. Îi pare rău. Încă te iubește și a făcut o greșeală îngrozitoare și te așteaptă jos.

Dar chiar și așa, Colin nu putea să nu spere că părinții săi se aflau în cameră pentru a-i oferi vești în genul numărului 4. De obicei, el era un om pesimist, dar părea să facă o excepție pentru fetele numite Katherine: tot timpul simțea că ele aveau să se întoarcă la el. Sentimentul de a o iubi și de a fi iubit de ea creștea în el, și simțea gustul adrenalinei în gâtlej, și poate că nu se terminase, poate că avea să o țină din nou de mână și să-i audă vocea puternică, ce îți zgâria auzul transformându-se într-o șoaptă care să spună „te iubesc" în acel mod pripit și șoptit pe care ea îl folosise mereu. Spunea *te iubesc* de parcă era un secret, unul imens.

Tatăl lui se ridică, apropiindu-se de el.

— Katherine m-a sunat pe mobil, îi zise. Își face griji pentru tine.

Colin simți mâna tatălui său pe umăr, apoi se apropiară unul de celălalt și se îmbrățișară.

— Suntem foarte îngrijorați, spuse mama lui.

Era o femeie scundă, cu păr șaten, ondulat, care avea o singură șuviță argintie în față.

— Și uimiți, adăugă ea. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu, spuse Colin, șoptind în umărul tatălui său. Ea pur și simplu… s-a săturat de mine. A obosit. Asta a spus.

Urmară o mulțime de îmbrățișări, cu mâini peste tot, iar mama lui începu să plângă. Colin se extrase din îmbrățișări și se așeză pe pat. Simțea o imensă nevoie să-i scoată din cameră imediat, ca și când, dacă n-o făcea, avea să explodeze. Literalmente. Mațe pe pereți; creierul lui de copil-minune împrăștiat peste așternuturi.

— Ei bine, la un moment dat o să trebuiască să stăm jos și să-ți evaluăm opțiunile, spuse tatăl lui, care era mare amator de evaluări. Nu vreau să te gândești la asta ca la partea plină a paharului, dar se pare că vei avea ceva timp liber vara asta. Poate că vei dori să urmezi un curs de vară la Northwestern?

— Chiar simt nevoia să fiu singur, măcar pentru o zi, răspunse Colin, încercând să transmită o stare de calm, astfel încât ei să plece și el să nu explodeze. Deci, putem face evaluarea mâine?

— Sigur, scumpule, spuse mama lui. Vom fi aici toată ziua. Coboară când crezi de cuviință și te iubim, și ești atât de special, Colin, așa că nu poți s-o lași pe fata asta să te facă să crezi contrariul, pentru că ești cel mai inteligent și mai deosebit băiat…

Și chiar atunci, cel mai special, mai deosebit și mai inteligent băiat dădu fuga în baie și își vărsă mațele. Un soi de explozie.

— Of, Colin! strigă mama lui.

— Pur și simplu îmi doresc să fiu singur, insistă Colin din baie. Vă rog!

Când ieși, nu-i mai găsi în cameră.

Preț de paisprezece ore, care trecură fără ca el să mănânce sau să bea sau să vomite din nou, Colin citi și reciti anuarul anului său, pe care îl primise cu patru zile înainte. Pe lângă prostiile obișnuite, anuarul conținea șaptezeci și două de semnături. Douăsprezece erau doar semnături, cincizeci și șase îi elogiau inteligența, douăzeci și cinci spuneau că își doreau să-l fi cunoscut mai bine, unsprezece spuneau că fusese amuzant să-l aibă coleg la engleză, șapte conțineau cuvintele „sfincterul pupilei“[3], iar *șaptesprezece* semnături uimitoare se terminau cu „Rămâi un om mișto!“. Colin Singleton putea *rămâne* un om mișto, așa cum o balenă albastră putea *rămâne* slabă sau așa cum Bangladeshul putea *rămâne* o țară bogată. Probabil că acei șaptesprezece oameni glumiseră. Medită mult la asta — și se întrebă cum de douăzeci și cinci de colegi, dintre care unii îi fuseseră colegi timp de doisprezece ani, își puteau dori să-l fi „cunoscut mai bine“. Ca și când nu avuseseră șansa de a o face.

Însă, în acele paisprezece ore, cel mai mult citi și reciti mesajul de la Katherine a XIX-a:

> Col,
>
> Pentru toate locurile în care am fost. Și pentru toate locurile în care vom merge. Și eu, care îți șoptesc din nou și din nou și din nou și din nou: te iubesc.
>
> a ta pe vecie, K-a-t-h-e-r-i-n-e

Într-un târziu, găsi că patul era prea confortabil pentru starea în care se afla, așa că se întinse pe jos, cu picioarele desfăcute pe covor. Anagramă „a ta pentru totdeauna“, până ce găsi o variantă pe placul lui: *febră cu păreri de rău*[4]. Și rămase așa, cu febra părerii de rău, repetând mesajul pe care îl memorase și dorind să plângă, dar, în schimb, nu simțea decât durerea din dosul plexului solar. Plânsul *adaugă* ceva: plânsul ești tu, plus lacrimile. Dar sentimentul pe care Colin îl avea era un opus oribil al plânsului. Erai tu, minus ceva. Se gândea întruna la un singur cuvânt — *vecie* — și simțea durerea arzătoare chiar sub cutia toracică.

Durea mai tare decât cel mai rău șut în fund pe care îl primise vreodată. Și primise multe la viața lui.

2 Greacă: „Am găsit-o!“
3 Despre asta vom vorbi mai târziu.
4 Joc de cuvinte intraductibil: *yrs forever* — *sorry fever*. (*N.t.*)

(doi)

Îl duru așa cam până pe la 10 dimineața, când un tip grăsun și păros, de origine libaneză, dădu buzna în camera lui Colin, fără să bată la ușă. Colin își întoarse capul și miji ochii spre el.

— Ce naiba e asta? întrebă Hassan, aproape zbierând.

— Mi-a dat papucii, îi răspunse Colin.

— Am auzit. Ascultă, *sitzpinkler* [5], mi-ar face o deosebită plăcere să te consolez, dar în momentul ăsta aș putea stinge un incendiu cu tot conținutul vezicii mele.

Hassan trecu în fugă pe lângă pat și deschise ușa de la baie.

— O, Doamne, Singleton, ce-ai mâncat? Miroase a… AAAA! VOMĂ! VOMĂ! AIIIIII!

Și, în timp ce Hassan țipa, Colin gândi: *A, da, corect. Toaleta. Ar fi trebuit s-o curăț.*

— Scuză-mă dacă am nimerit și pe lângă, spuse Hassan când ieși din baie.

Se așeză pe marginea patului și îl lovi în glumă pe Colin, care era întins pe jos.

— La naiba, a trebuit să-mi țin nasul cu ambele mâini, așa că Fulgerașul atârna în voie. Mare pendulă, drăcovenia aia.

Colin nu râse.

— Doamne, deci ești varză, deoarece (a) glumele cu Fulgerașul sunt cele mai bune chestii ale mele și (b) cine uită să-și spele propria vomă?

— Vreau să mă târăsc într-o groapă și să mor, spuse Colin pe un ton neutru, stând cu fața spre covorul crem.

— O, frate! făcu Hassan, oftând ușor.

— Tot ceea ce-mi doream era ca ea să mă iubească și ca eu să fac ceva semnificativ cu viața mea. Și, uite. Vreau să zic, uite! spuse el.

— Mă uit. Și îți garantez, *kafir*[6], că nu-mi place ceea ce văd. Sau ceea ce miros, că tot veni vorba.

Hassan se întinse pe pat și lăsă nefericirea lui Colin să atârne în aer pentru o clipă.

— Eu nu-s decât… nu-s decât un ghinionist. Oare asta-i tot? Oare în zece ani o să stau într-un avurizid de cubicul, crănțănind numere și memorând statistici de baseball, astfel încât să fiu mare și tare în liga mea inventată și nu o s-o am pe ea și nu voi face niciodată nimic important și voi fi un eșec total?

Hassan se ridică, punându-și mâinile pe genunchi.

— Vezi, de asta trebuie să crezi în Dumnezeu. Fiindcă eu nici măcar nu mă aştept să am un *cub* şi sunt mai fericit decât un porc care se tăvăleşte-n rahat.

Colin oftă. Cu toate că Hassan nu era chiar *atât* de religios, el încerca adesea, în glumă, să-l convertească pe Colin.

— Corect. Credinţa în Dumnezeu. Asta e o idee bună. De asemenea, mi-ar plăcea să cred că aş putea să zbor în spaţiu pe spinările pufoase ale pinguinilor uriaşi şi să i-o trag lui Katherine a XIX-a acolo unde nu există gravitaţie.

— Singleton, trebuie să crezi în Dumnezeu mai mult decât oricare altă persoană pe care-o cunosc.

— Ei bine, tu trebuie să mergi la colegiu, murmură Colin.

Hassan bombăni. La şcoală, fiind cu un an mai mare decât Colin, Hassan îşi „luase un an liber“, cu toate că fusese admis la Loyola University din Chicago. De vreme ce nu se înscrisese la cursuri pentru toamna următoare, se părea că acest an liber avea să se transforme în doi.

— Nu mă băga pe mine în chestia asta, spuse Hassan zâmbind. Frăţioare, nu eu sunt cel care e prea distrus ca să se ridice de pe covor şi să-şi spele propria vomă. Şi ştii de ce? Fiindcă îl am pe Domnul în mine.

— Încetează să mă mai converteşti, bombăni Colin, deloc amuzat.

Hassan se ridică şi se aruncă pe Colin, imobilizându-i braţele şi strigând:

— Nu există niciun Dumnezeu în afară de Dumnezeu, iar Mohamed este Profetul Lui! Repetă cu mine, *sitzpinkler*! *La ilaha illa-llah*![7]

Colin începu să râdă fără suflare sub greutatea lui Hassan, iar Hassan începu şi el să râdă.

— Încerc să-ţi salvez fundul supărăcios să nu ajungă în iad!

— Dă-te jos, altminteri o să ajung acolo mai curând decât trebuie, spuse Colin gâfâind.

Hassan se ridică şi adoptă o mină serioasă.

— Deci, care e problema mai exact?

— Mai exact, problema e că ea *mi-a dat papucii*. Că sunt singur. O, Doamne, iar sunt singur! Şi nu e doar asta, dar, în caz că n-ai observat, sunt un mare ghinionist. Sunt praf, sunt *fostul*. Fostul iubit al lui Katherine a XIX-a. Fostul copil-minune. Fostul om plin de potenţial. În prezent, în rahat până-n gât.

Aşa după cum Colin îi explicase lui Hassan de nenumărate ori, exista o diferenţă ca de la cer la pământ între cuvintele *copil-minune* şi *geniu*.

Copiii-minune pot învăţa cu uşurinţă ceea ce au descoperit alţi oameni; geniile descoperă lucruri pe care alţii nu le-au mai descoperit înainte. Copiii-minune învaţă; geniile fac. Cei mai mulţi copii-minune

nu devin adulți geniali. Colin era aproape sigur că făcea parte din acea categorie.

Hassan se așeză pe pat, trăgându-se de gușa nebărbierită.

— Chestia cu geniul e problema sau chestia cu Katherine?

— O iubesc atât de mult, fu răspunsul lui Colin.

Dar adevărul este că, în mintea lui Colin, problemele erau legate între ele. Problema era că acest băiat special, deosebit, inteligent… nu prea exista. Problema era că *el* nu conta. Colin Singleton, renumitul copil-minune, renumitul veteran al Conflictelor Katheriniene, remarcabilul tocilar și *sitzpinkler* nu conta pentru Katherine a XIX-a și nu conta pentru restul lumii. Brusc, nu mai era prietenul cuiva sau geniul cuiva. Iar situația asta — pentru a folosi acel tip de cuvânt complex pe care l-ai aștepta de la un copil-minune — era varză.

— Pentru că treaba cu geniul, continuă Hassan, ca și când Colin nu îi făcuse o mărturisire, nu înseamnă nimic. Arată doar că îți dorești să fii faimos.

— Nu, nu e adevărat. Vreau să *contez*, spuse el.

— Corect. Așa cum am spus, vrei faimă. Faima este la modă acum. Și, te asigur eu, n-ai să fii vreun avurizid de topmodel la America's Next Top Model. Tu vrei să fii un geniu la America's Next Top Genius, și acum — să n-o iei personal — te plângi că asta încă nu s-a întâmplat.

— Nu mă ajuți deloc, bombăni Colin cu fața spre covor, după care își întoarse capul să se uite la Hassan.

— Ridică-te! îi spuse Hassan, întinzându-i mâna.

Colin o apucă, se ridică și apoi încercă să-i dea drumul. Dar Hassan își înăspri strânsoarea.

— *Kafir*, te confrunți cu o problemă foarte complicată, care are o soluție foarte simplă.

5 Un cuvânt nemțesc, argou pentru „pămpălău", care în traducere literală înseamnă „un bărbat care se așază să facă pipi". Nemții ăștia duși cu pluta — au un cuvânt pentru orice.

6 „Kafir" e un cuvânt arab nu prea drăguț, care înseamnă „non-musulman" și care, de obicei, se traduce prin „necredincios".

7 Declarația de credință a musulmanilor, în araba transcrisă: „Nu există niciun Dumnezeu în afară de Dumnezeu".

(trei)

— O călătorie, spuse Colin.

Avea la picioare o geantă plină ochi și un rucsac burdușit, care conținea doar cărți. El și Hassan stăteau pe o canapea neagră din piele. Părinții lui Colin erau așezați în fața lor, pe o canapea identică.

Mama lui Colin clătina ritmic din cap, ca un metronom dezaprobator.

— *Unde?* întrebă ea. Și *de ce*?

— Fără supărare, doamnă Singleton, spuse Hassan, ridicându-și picioarele pe măsuța de cafea (deși nu avea voie să facă asta), dar se pare că nu înțelegeți care e de fapt scopul. Nu există *unde* sau *de ce*.

— Colin, gândește-te la toate lucrurile pe care le-ai putea *face* vara asta. Ai putea să înveți sanscrita, îi spuse tatăl lui. Știu că-ți dorești de ceva timp să înveți sanscrita.[8] Chiar vei fi cu adevărat fericit rătăcind de colo până colo cu mașina? Nu pare să fie ceva pe placul tău. Zău așa, e ca și cum ai *renunța*.

— Să renunț la ce, tată?

Tatăl său tăcu. Mereu tăcea după o întrebare și, când vorbea, era în fraze complete, fără „hmm"-uri sau „gen"-uri sau „ăăă"-uri — ca și când memorase răspunsul pe care avea să ți-l ofere.

— Colin, mă doare să-ți spun asta, dar, dacă îți dorești să continui să te dezvolți intelectual, acum e momentul prielnic să muncești din greu. Altminteri riști să arunci pe apa sâmbetei tot potențialul tău.

— Teoretic vorbind, îi răspunse Colin, cred că deja l-am aruncat.

Poate era din cauză că el nu-și dezamăgise niciodată părinții: nu bea, nu se droga, nu fuma, nu se dădea cu tuș negru pe la ochi, nu stătea până seara târziu în oraș, nu lua note proaste, nu își punea cercel în limbă și nici nu își tatuase pe spate cuvintele „KATHERINE = IUBIRE PE VECIE". Sau poate că ei se simțeau vinovați, ca și cum, într-un fel sau altul, îl dezamăgiseră și îl aduseseră în această situație. Sau poate că pur și simplu își doreau câteva săptămâni singuri, pentru a reaprinde flacăra dragostei. Dar, la cinci minute după ce părinții săi admiseră că își aruncase potențialul pe fereastră, Colin Singleton se afla la volanul mașinii, un Oldsmobile lunguieț, de culoare gri, cunoscut și ca Dricul Satanei.

— Bine, acum nu mai trebuie decât să mergem la mine acasă, să luăm niște haine și să încercăm să-i convingem pe-ai mei să mă lase într-o călătorie cu mașina, spuse Hassan.

— Ai putea să le spui că ți-ai găsit un loc de muncă peste vară. Într-o tabără sau ceva de genul, îl sfătui Colin.

— Corect, doar că eu n-o să-mi mint mama, fiindcă ce nenorocit de om își poate minți propria mamă?

— Hmm.

— Ei bine, totuși, *altcineva* ar putea s-o mintă. Nu m-ar deranja.

— Bine, spuse Colin.

Cinci minute mai târziu, opriră pe o stradă din cartierul Ravenswood al orașului Chicago și coborâră împreună din mașină. Hassan dădu buzna pe ușă, în timp ce Colin venea în urma lui. În camera de zi frumos aranjată, mama lui Hassan dormea într-un fotoliu.

— Hei, mamă, spuse Hassan. Trezește-te.

Mama lui Hassan se trezi tresărind, zâmbi și îi salută în arabă pe ambii băieți. Colin îi răspunse în arabă, spunând:

— Prietena mea mi-a dat papucii și sunt foarte deprimat, așa încât eu și Hassan vrem să mergem într-o ăăă, ăăă, vacanță în care trebuie să conduc. Nu știu cuvântul în arabă.

Doamna Harbish clătină din cap și strânse din buze.

— Nu ți-am tot spus, zise ea într-o engleză cu accent, să nu-ți bați capul cu fetele? Hassan e un băiat bun, el nu se „combină". Și uite cât e de fericit. Ar trebui să-l iei drept exemplu.

— De fapt, asta are de gând să mă învețe în călătoria noastră, minți Colin, cu toate că lucrurile nu erau foarte departe de adevăr.

Hassan reveni în camera de zi, cărând o geantă de mână plină cu haine.

— *Ohiboke*9, mamă, spuse el, aplecându-se să o sărute pe obraz.

Deodată, în încăpere intră domnul Harbish, îmbrăcat în pijamale, care spuse în engleză:

— Nu te duci nicăieri.

— Of, tată. *Trebuie* să plecăm. Uită-te la el. E complet distrus.

Colin se uită la domnul Harbish și încercă să-i ofere, pe cât putu, o privire de om distrus.

— El o să se ducă, indiferent că eu merg sau nu, însă, dacă merg, pot măcar să am grijă de el.

— Colin e un băiat bun, îi spuse doamna Harbish soțului ei.

— Am să vă sun în fiecare zi, adăugă Hassan. Nici măcar n-o să fim plecați mult timp. O să ne plimbăm până își revine.

Colin, care acum improviza cu totul, avu o idee.

— Am să-i fac rost de un loc de muncă lui Hassan, îi spuse el domnului Harbish. Cred că amândoi trebuie să învățăm ce înseamnă munca adevărată.

Domnul Harbish mârâi aprobator, după care se întoarse spre Hassan.

— Pentru început, trebuie să înveți ce înseamnă să nu mai urmărești emisiunea aceea îngrozitoare cu Judge Judy. Dacă mă suni într-o săptămână și-mi spui că ți-ai găsit de muncă, poți să rămâi cât dorești, eu n-o să am nimic împotrivă.

Hassan păru să nu remarce insultele, preferând în schimb să mormăie un:

— Mulțumesc, tată.

O sărută pe mama sa pe amândoi obrajii și se grăbi să iasă din casă.

— Ce ticălos, spuse Hassan când ajunseră înapoi în Dric. Una e să mă acuzi de lene. Dar alta e să iei în batjocură numele celei mai importante judecătoare de la televiziunea americană — e o lovitură sub centură.

Hassan adormi pe la unu dimineața, iar Colin, surescitat de la cafeaua cu lapte cumpărată la benzinărie și de la singurătatea palpitantă a autostrăzii în timpul nopții, conduse înspre sud, pe I-65, către Indianapolis. Era o noapte călduroasă pentru începutul lunii iunie și, de vreme ce aerul condiționat din Dricul Satanei nu mai mergea de vreun secol, geamurile mașinii erau întredeschise. Iar cel mai frumos lucru în legătură cu condusul era că îl făcea să fie extrem de atent — *mașină parcată pe dreapta, poate că e un polițist, trebuie să încetinesc la limita de viteză, e timpul să depășesc tirul ăsta, semnalizează, asigură-te în oglinda retrovizoare, întoarce capul ca să te asiguri că nu e un unghi mort și, da, e bine, treci pe banda din stânga* — distrăgându-l de la golul care îl rodea în stomac.

Pentru a-și ține mintea ocupată, se gândi la golurile din alte stomacuri. Se gândi la arhiducele Franz Ferdinand, asasinat în 1914. Când acesta și-a privit gaura sângerândă din abdomen, a spus: „Nu-i nimic". Dar se înșelase. Nu era nicio îndoială că arhiducele fusese o persoană importantă, cu toate că nimeni nu-l considerase vreodată un om remarcabil sau un geniu: asasinarea lui stârnise Primul Război Mondial — așadar, moartea lui condusese la alte 8 528 831 de morți.

Lui Colin îi era dor de ea, iar acest lucru îl ținea treaz mai bine decât o cafea. Când Hassan se oferise să conducă și el măcar o oră, Colin refuzase, întrucât condusul îl făcea să uite de toate — *rămâi sub limita de viteză; Doamne, inima mi-a luat-o la goană; urăsc gustul de cafea; totuși, sunt foarte agitat; bine, și am scăpat de camion; bine, da; banda din dreapta; iar acum, doar farurile mele ținând piept întunericului*. Astfel, singurătatea nu mai părea atât de copleșitoare. Condusul era o formă de gândire, singurul fel pe care el îl putea tolera în acel moment. Și totuși, gândul stătea la pândă, puțin mai încolo de farurile mașinii: fusese părăsit. De o fată pe nume Katherine. Pentru a nouăsprezecea oară.

Când vine vorba de fete (și, în cazul lui Colin, venea vorba des), toată lumea are un gen anume. Genul lui Colin Singleton nu era unul

fizic, ci mai degrabă lingvistic: lui îi plăceau Katherinele. Și nu e vorba aici de fete numite Katie sau Kat sau Kitty sau Cathy sau Rynn sau Trina sau Kay sau Kate sau, Doamne ferește!, Catherine. K-A-T-H-E-R-I-N-E. Fusese împreună cu nouăsprezece fete. Toate purtau numele de Katherine. Și toate — fiecare în parte — îl părăsiseră.

Colin credea că lumea era împărțită în două categorii de oameni: Părăsitorii și Părăsiții. Mulți oameni vor pretinde că fac parte din ambele categorii, însă acei oameni nu prind esențialul: ești predispus doar la una dintre categorii. E posibil ca Părăsitorii să nu fie întotdeauna cei care frâng inimi, și e posibil ca Părăsiții să nu fie întotdeauna cei cu inima frântă. Dar toată lumea are o tendință.[10]

Poate că totuși Colin ar fi trebuit să se învețe cu suișurile și coborâșurile relațiilor. La urma urmei, poveștile de dragoste sfârșesc într-un singur fel: prost. Dacă te gândești la asta, și Colin o făcea adesea, toate relațiile romantice se sfârșesc prin (1) despărțire, (2) divorț sau (3) deces. Dar Katherine a XIX-a fusese diferită — sau, cel puțin, așa se părea. Ea îl iubise, iar el o iubise la fel de mult. Nebunește. Și încă o iubea — se trezi gândindu-se la aceste cuvinte în timp ce conducea: Katherine, te iubesc. Numele suna diferit când îl rostea de față cu ea; devenise nu acel nume de care fusese atâta amar de vreme obsedat, ci un cuvânt care o descria doar pe ea, un cuvânt care mirosea a liliac, care capta albastrul ochilor și lungimea genelor ei.

În timp ce vântul sufla prin geamurile întredeschise, Colin se gândi la Părăsitori și Părăsiți și la arhiduce. Pe bancheta din spate, Hassan mormăi și fornăi de parcă visa că era un ciobănesc german, iar Colin simți flacăra neîntreruptă din stomac, gândind: Totul este atât de COPILĂRESC. PATETIC. EȘTI PENIBIL. TRECI PESTE ASTA TRECI PESTE ASTA TRECI PESTE ASTA. Dar el nu știa ce anume era „asta“.

Katherine I: Introducerea (Introducerii)

Părinții săi nu-l consideraseră niciodată pe Colin un copil special, asta până într-o dimineață de iunie. Colin, care pe atunci avea doi ani și o lună, stătea într-un scaun înalt, luând micul dejun alcătuit din ingrediente vegetale neprecizate, în timp ce tatăl său, care stătea față în față cu el la măsuța din bucătărie, citea din *Chicago Tribune*. Colin era costeliv pentru vârsta lui, dar destul de înalt, cu bucle șatene dese, care țâșneau din capul său cu o imprevizibilitate einsteiniană.

— Trei murți pe West Side, spuse Colin, după ce înghiți un dumicat. Nu vreau mai pot mâncărică cu legume, adăugă el, referindu-se la mâncarea din farfurie.

— Ce-ai spus, amice?

— Trei murți pe West Side. Vreau cartofi prăjiți te rog mulțumesc.[11]

Tatăl lui Colin întoarse ziarul și se uită lung la titlul imens de pe

prima pagină. Aceasta era prima amintire a lui Colin: tatăl său coborând ușor ziarul și zâmbindu-i. Ochii tatălui său erau surprinși și încântați, iar zâmbetul era de nestăvilit.

— CINDY! BĂIATUL CITEȘTE ZIARUL! strigă el.

Părinții săi erau acel gen de oameni cărora le plăcea cu adevărat să citească. Mama lui preda limba franceză la prestigioasa și exorbitant de scumpa Școală Kalman din buricul târgului, iar tatăl său era profesor de sociologie la Northwestern University, care se afla în nordul orașului. Astfel că, după acei trei morți de pe West Side, părinții lui Colin începură să citească împreună cu el, întotdeauna și oriunde — în principal în engleză, dar și cărți ilustrate în franceză.

Patru luni mai târziu, Colin fu trimis la o școală pentru preșcolarii înzestrați. Membrii din conducerea acelei unități le spuseseră părinților lui că el era prea avansat pentru școala lor și, oricum, nu puteau accepta copii care încă nu învățaseră să facă la oliță. Astfel că luară decizia de a-l trimite pe Colin la un psiholog de la University of Chicago.

Așadar, copilul-minune, care făcea din când în când pe el, sfârși într-un birou mic, fără ferestre, de pe South Side, vorbind cu o doamnă ce avea ochelari cu ramă de baga, care îi ceru să găsească modele în șirurile de litere și cifre. Îi ceru să întoarcă poligoane. Îi ceru să-i arate care dintre imagini nu se potriveau cu celelalte. Îi puse nenumărate întrebări minunate, iar Colin o iubi pentru asta. Până în acel moment, cele mai multe întrebări care îi fuseseră adresate erau dacă făcuse pe el sau dacă mai putea să ia măcar o gură din nenorocita aia de mâncărică cu legume.

După o oră de întrebări, femeia spuse:

— Colin, vreau să-ți mulțumesc pentru răbdarea extraordinară de care ai dat dovadă. Ești o persoană cu adevărat specială.

Ești o persoană cu adevărat specială. Colin avea să audă asta de multe ori, și totuși — cumva — nu se putea sătura.

Femeia cu ochelari cu ramă de baga o aduse pe mama lui în birou. În timp ce profesoara îi spunea doamnei Singleton că băiatul ei era genial, un băiat cu adevărat special, Colin se juca preocupat cu alfabetul făcut din cuburi de lemn. Îi intră o așchie în deget când rearanjă p-o-t-s[12] în s-t-o-p — prima anagramă pe care și-o amintea.

Profesoara îi spuse doamnei Singleton că harul lui Colin trebuia să fie încurajat, nu forțat, și o avertiză în privința unui lucru:

— Nu trebuie să aveți așteptări prea mari. Cei care sunt ca băiatul dumneavoastră procesează informațiile cu repeziciune. Dau dovadă de o capacitate impresionantă de a-și concentra atenția asupra lucrurilor pe care le au de făcut. Dar, de pildă, dacă un copil cu un coeficient de inteligență normal pentru vârsta lui ar concura cu băiatul dumneavoastră pentru un premiu Nobel, șansele de câștig ar fi egale.

În acea seară, tatăl său îi aduse o carte nouă — *Partea lipsă* de Shel Silverstein. Colin se așeză pe canapea lângă tatăl său și mânuțele lui răsfoiră paginile mari în timp ce citea cu repeziciune textul, oprindu-se doar ca să pună întrebări de genul: „*Cătat* e același lucru cu *căutat*?“ Când termină de citit, Colin închise demonstrativ cartea cu un poc.

— Ți-a plăcut? îl întrebă tatăl său.

— Da, îi răspunse el.

Adora toate cărțile, deoarece îi plăcea simplul fapt de a citi, magia de a transforma mâzgăliturile de pe o pagină în cuvinte care să îi pătrundă în minte.

— Despre ce e vorba? îl întrebă tatăl lui.

Colin puse cartea pe picioarele tatălui său și spuse:

— Cercului îi lipsește o parte. Partea lipsă are formă de pizza.

— O formă de pizza sau o formă de *felie* de pizza?

Zâmbind, tatăl său își puse mâinile mari pe creștetul lui Colin.

— Corect, tati. O felie. Așadar, cercul se duce să-și caute partea lipsă. Găsește o mulțime de părți greșite. Apoi găsește partea care trebuie. Dar o lasă în urmă. Apoi se termină.

— Tu te simți vreodată precum un cerc căruia îi lipsește o parte? îl întrebă tatăl său.

— Tati, eu nu sunt un cerc. Eu sunt un băiat.

Iar zâmbetul tatălui său pieri puțin — copilul-minune putea citi, dar nu putea înțelege. Și în cazul în care Colin ar fi știut că îi lipsea o parte, că incapacitatea lui de a se vedea pe sine în povestea despre un cerc era o problemă de nerezolvat, ar fi putut să-și dea seama că restul lumii avea să țină pasul cu el odată cu trecerea timpului. Pentru a împrumuta dintr-o altă poveste pe care o memorase, dar pe care n-o pricepea: dacă ar fi știut că povestea despre țestoasă și iepurele-de-câmp era mult mai mult decât o simplă poveste cu o țestoasă și un iepure-de-câmp, ar fi putut evita o mulțime de probleme.

Trei ani mai târziu, fusese înscris în clasa întâi — gratis, întrucât mama lui preda acolo — la Școala Kalman, fiind aproape cu un an mai mic decât colegii lui de clasă. Tatăl său îl împingea de la spate să învețe mai mult și mai sârguincios, însă el nu era genul de copil-minune care merge la colegiu la vârsta de unsprezece ani. Ambii părinți ai lui Colin credeau de cuviință că trebuiau să-l țină pe un traseu educațional semi-normal, de dragul a ceea ce ei numeau „bunăstarea lui sociologică“.

Însă chestia asta nu mergea niciodată bine. Colin nu excela în a-și face prieteni. El și colegii lui de clasă nu agreau aceleași activități. De pildă, pe durata pauzei prefera să se joace de-a robotul. Se ducea la Robert Caseman cu un mers îmbățoșat și mișcându-și brațele ca o jucărie. Pe o voce monotonă, Colin spunea:

— SUNT UN ROBOT. POT SĂ RĂSPUND LA ORICE ÎNTREBARE. VREI SĂ ȘTII CARE A FOST CEL DE-AL PAISPREZECELEA PREȘEDINTE?

— Bine, spunea Robert. Întrebarea mea e: de ce ești atât de retardat, Cancer-de-Colon?

Deși numele lui se pronunța *co-lin*, jocul preferat al lui Robert Caseman era să-l strige „Cancer-de-Colon“, până ce Colin începea să plângă, ceea ce nu dura prea mult, întrucât Colin era ceea ce mama lui numea un „sensibil“. Pentru numele lui Dumnezeu, el pur și simplu voia să se joace de-a robotul. Ce era greșit în asta?

În clasa a doua, Robert Caseman și aliații lui se mai maturizaseră puțin. Dându-și seama într-un târziu că niște cuvinte nu puteau să rănească niciodată, dar că bâtele și pietrele puteau rupe oase, îl inventaseră pe Abdominalul Om-de-Zăpadă[13]. Îi ordonau să se întindă pe jos (și, dintr-un anume motiv, el accepta), iar apoi, patru băieți îl apucau de mâini și de picioare și îl trăgeau din toate părțile. Era un fel de tras-și-secționat[14], dar având în vedere că cei care îl trăgeau erau copii de șapte ani, nu era fatal, ci doar stânjenitor și prostesc. Îl făcea să simtă că nimeni nu-l plăcea, ceea ce, de fapt, era adevărat. Singura lui consolare era că într-o zi avea să fie cineva important. Faimos. Ceva ce niciunul dintre colegii lui nu avea să fie. De aceea își băteau joc de el, îi spunea mama sa.

— Pur și simplu sunt *invidioși*, îi zicea ea.

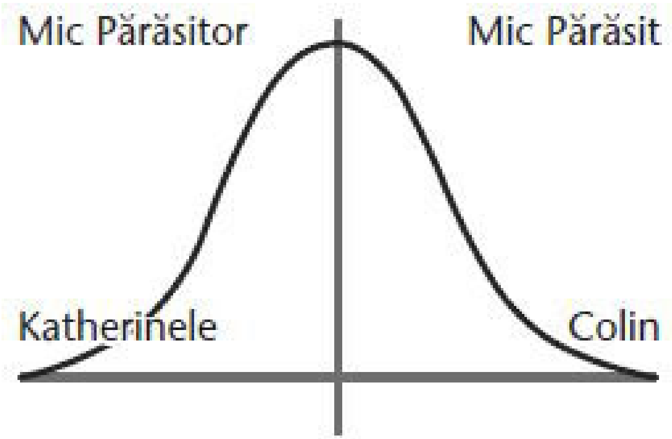
Dar Colin știa ce știa. Nu erau invidioși. El pur și simplu nu era o persoană care să se facă plăcută. Uneori e atât de clar cum stau lucrurile.

Astfel că, imediat după începutul clasei a treia, Colin și părinții săi au fost de-a dreptul încântați și ușurați când el și-a dovedit bunăstarea sociologică reușind să câștige (pentru scurt timp) inima celei mai drăguțe fete de opt ani din orașul Chicago.

8 Ceea ce, destul de patetic, era adevărat. Colin chiar își dorise să învețe sanscrita. Era, într-un fel, muntele Everest al limbilor moarte.

9 Arabă: „Te iubesc“.

10 S-ar putea să vă fie de ajutor dacă vă gândiți la asta sub forma unei diagrame. Colin vedea dihotomia Părăsitor/Părăsit sub forma unei curbe. Cei mai mulți oameni sunt adunați undeva pe la mijloc; de pildă, ei sunt ori mici Părăsiți, ori mici Părăsitori. Dar apoi există Katherinele voastre și Colinii voștri:

11 Precum o maimuțică isteață, Colin era posesorul unui vocabular impresionant, însă cu gramatica nu stătea prea bine. De asemenea, nu știa cum se pronunță cuvântul *mort*. Iertați-l. Avea doi ani.

12 *Pot* (engl.) — oală de noapte. (*N.t.*)

13 Pe care, ca să știți și voi, *Colin* îl numise, de fapt. Ceilalți îi spuneau „Întinderea“, dar, într-o zi, când erau pe cale să i-o facă din nou, Colin a strigat: „Nu-mi dați un abdominal om-de-zăpadă!“ Și numele a fost atât de inteligent, încât a rămas așa. (*N.t.*: Aici există și un joc de cuvinte, făcându-se aluzie la Yeti, omul zăpezilor, care în engleză se mai numește și *The Abominable Snowman* — Abominabilul Om-de-Zăpadă.)

14 „Spânzurat, tras și secționat“ a fost o metodă de pedeapsă care a apărut pentru prima oară în Anglia, în anul 1351, și care se aplica pentru înaltă trădare. (*N.t.*)

(patru)

Pe la trei dimineața, Colin trase într-o parcare din apropiere de Paducah, statul Kentucky, coborî spătarul scaunului până ce se lipi de picioarele lui Hassan și se culcă. Patru ore mai târziu, se trezi — Hassan îi trăgea șuturi prin spetează.

— *Kafir* — am paralizat aici. Ridică rahatu' ăsta înapoi. Tre' să-mi fac rugăciunea.

Colin își visase amintirile cu Katherine. Întinse mâna și trase de manetă, ridicându-și scaunul.

— La naiba, spuse Hassan. A murit ceva în gâtul meu azi-noapte?

— Ăăă, dorm…

— Fiindcă gura mea are gust de mormânt deschis. Ți-ai luat pastă de dinți?

— De fapt, există o denumire pentru asta. *Fetor hepaticus*. Se petrece în timpul ultimului…

— Neinteresant, spuse Hassan, lucru pe care îl spunea de fiecare dată când Colin începea să divagheze. Pastă de dinți?

— Articolele de toaletă se află în geanta din portbagaj, îi răspunse Colin.[15]

Hassan trânti portiera în urma lui, după care, câteva clipe mai târziu, trânti și portbagajul și, în timp ce Colin se freca la ochi, se gândi că și el putea să se trezească de-a binelea. Când Hassan îngenunche pe asfalt, cu fața spre Mecca, Colin se duse la baie (graffitiul din cabină spunea: SUN-O PE DANA PENTRU ORAL. Colin se întrebă dacă Dana oferea felații sau cocaină, și apoi, pentru prima dată de când rămăsese nemișcat pe covorul din dormitorul său, își oferi cea mai mare plăcere. Anagramă: Apelează Dana pentru oral; Baladă pentru un clovn[16]).

Ieși în aerul cald din Kentucky și se așeză la o masă de picnic, față în față cu Hassan, care părea să atace masa cu briceagul de la breloc.

— Ce faci?

Colin își puse brațele pe masă, după care își sprijini capul pe ele.

— Ei bine, în timp ce tu erai la baie, m-am așezat la masa asta de picnic de-aici din Bumblenaiba, Kentucky, și am observat că cineva a scrijelit „dumnezeu urășțe pe poponari“, lucru care, pe lângă faptul că e un coșmar gramatical, e complet ridicol. Așa că-l schimb în „Dumnezeu urășțe baghetele“. E greu să nu fii de acord cu asta. *Toată lumea* urășțe baghetele.

— *J'aime les baguettes*, murmură Colin.

— Tu *aime* o grămadă de porcării.

În timp ce Hassan muncea ca să-l facă pe Dumnezeu să urască baghetele, în mintea lui Colin se desfășura o întrecere: (1) baghete (2) Katherine a XIX-a (3) colierul cu rubine pe care i-l cumpărase în urmă cu cinci luni și șaptesprezece zile (4) cele mai multe rubine provin din India, care (5) a fost cândva sub dominația Regatului Unit, în care (6) Winston Churchill era prim-ministru, și (7) nu e interesant cum o mulțime de politicieni importanți, precum Churchill și Gandhi, erau chei, în vreme ce (8) o mulțime de dictatori diabolici, precum Hitler și Stalin și Saddam Hussein, aveau mustață? Dar (9) Mussolini nu purta mustață decât rareori, și (10) o mulțime de oameni de știință importanți aveau mustață, precum italianul Ruggero Oddi, care (11) a descoperit (și a dat numele) sfincterului lui Oddi din tractul intestinal, care e unul dintre sfincterele mai puțin cunoscute, așa cum e și (12) sfincterul pupilei.

Și apropo: când Hassan Harbish a sosit la Școala Kalman în clasa a zecea, după ce zece ani fusese școlit acasă, era destul de isteț, deși nu era supradotat. În acea toamnă s-a înscris la Algebră I împreună cu Colin, care era în clasa a noua. Dar nu și-au vorbit niciodată, deoarece Colin renunțase să încerce să devină prieten cu indivizi pe care nu-i chema Katherine. Îi ura pe aproape toți elevii de la Kalman, lucru care era în regulă, atâta timp cât cei mai mulți îl urau la rândul lor.

La vreo două săptămâni de când începuse școala, în timpul orei, Colin ridică mâna și domnișoara Sorenstein spuse:

— Da, Colin?

Colin își ținea mâna sub ochelari, peste ochiul stâng, și era limpede că îl deranja ceva.

— Pot ieși pentru câteva clipe? întrebă el.

— E important?

— Cred că mi-a intrat o geană în sfincterul pupilei, îi răspunse Colin, iar clasa izbucni în hohote de râs.

Domnișoara Sorenstein îi permise să iasă, iar Colin se duse la baie și, uitându-se în oglindă, își scoase geana din ochi, de acolo de unde se află sfincterul pupilei.

După oră, Hassan îl găsi pe Colin pe marea scară de piatră de la intrarea din spate a clădirii, mâncând un sendviș cu unt de arahide și fără gem.

— Uite ce e, spuse Hassan. Asta e a noua zi de când vin la școală, n-am mai fost în viața mea și totuși, cumva, mi-am cam dat seama de ceea ce poți și nu poți să spui. Și nu poți să vorbești despre propriul tău sfincter.

— E o parte a ochiului, spuse Colin în apărarea lui. Încercam să par inteligent.

— Ascultă, amice. Trebuie să-ți cunoști publicul. Chestia asta poate

că ar da oamenii pe spate la un congres al oftalmologilor, dar la ora de mate toată lumea se întreabă cum naiba ți-a intrat o geană *acolo*.

Și așa se împrieteniră.

— Trebuie să recunosc, nu mă gândesc prea mult la Kentucky, spuse Hassan.

Colin își ridică ușor capul, sprijinindu-și bărbia pe brațe. Preț de o clipă, scrută parcarea popasului. Partea care îi lipsea nu se găsea nicăieri.

— Tot ce e aici îmi amintește de ea. Vorbeam mereu să mergem la Paris. Vreau să zic, eu nici măcar nu vreau să merg la Paris, dar mă tot gândesc cât de încântată ar fi dacă ar ajunge la Luvru. Am merge la restaurante minunate și poate am bea vin roșu. Ba chiar am căutat hoteluri pe internet. Am fi putut face asta cu banii de la *KranialKidz*.[17]

— Omule, dacă locul ăsta îți aduce aminte de Paris, am dat de belea.

Colin se ridică și se uită de-a lungul pajiștii prost îngrijite a parcării. Apoi se uită în jos, la ingenioasa operă de artă a lui Hassan.

— *Baguettes*, explică Colin.

— O, Doamne. Dă-mi cheile.

Colin băgă mâna în buzunar și îi aruncă alene cheile peste masa de picnic. Hassan le înșfăcă în timp ce se ridică, după care porni spre Dricul Satanei. Abandonat, Colin îl urmă.

După vreo șaizeci de kilometri de mers, aflându-se încă în Kentucky, Colin se ghemuise pe locul din dreapta șoferului și părea pe cale să adoarmă, când Hassan anunță:

— Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume — următoarea ieșire!

— Nu ne oprim să vedem Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume.

— S-o crezi tu, spuse Hassan. Probabil că e uriaș!

— Hass, de ce ne-am opri să vedem Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume?

— E o *călătorie*! E vorba de *aventură*!

Hassan lovi volanul cu pumnul pentru a sublinia cât de entuziasmat era.

— Nu e ca și când ne-am grăbi să ajungem *undeva*. Chiar vrei să mori fără să fi văzut Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume?

Colin se gândi preț de o clipă.

— Da. În primul rând, noi doi nu suntem creștini. În al doilea rând, nu ajută cu nimic să ne petrecem vara căutând atracții tâmpite. În al treilea rând, crucifixele îmi amintesc de ea.

— De cine?

— De *ea*.

— *Kafir*, ea era *atee*!

— Nu întotdeauna, spuse Colin pe un ton blând. Mai demult purta un crucifix la gât. Înainte să ne fi combinat.

Își întoarse ochii spre geam, privind copacii care treceau în goană. Memoria lui infailibilă îi evoca acel crucifix de argint.

— Sitzpinklingul tău mă dezgustă, spuse Hassan, însă apăsă mai tare pe accelerație și trecu pe lângă atracția turistică.

15 Dar, oricum, se numește *fetor hepaticus* și e un simptom al insuficienței hepatice în ultimul stadiu. În principiu, ceea ce se întâmplă e că respirația ta miroase cu adevărat a cadavru în putrefacție.

16 Joc de cuvinte intraductibil: *Call Dana for blow; Ballad for a clown*. (*N.t.*)

17 Despre asta vom vorbi mai târziu, dar ideea e următoarea: în urmă cu aproximativ un an, Colin câștigase niște bani.

(cinci)

La două ore de când trecuseră de Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume, Hassan îl readuse în discuție.

— Știai că Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume se află în Kentucky? strigă el, având geamul coborât și fluturându-și mâna în aerul care trecea cu iuțeală.

— Nu, până azi, îi răspunse Colin. Dar știam că cea mai mare *biserică* de lemn din lume se află în Finlanda.

— Neinteresant, spuse Hassan.

Această replică a lui Hassan îl ajutase pe Colin să-și dea seama ce voiau și ce nu voiau oamenii să audă. Înainte să-l fi cunoscut pe Hassan, Colin nu se mai confruntase cu astfel de situații, întrucât oamenii ori râdeau de el, ori îl ignorau. Sau, în cazul Katherinelor, râdeau de el și apoi îl ignorau. Mulțumită listei de lucruri care nu erau interesante[18], Colin putea să poarte o conversație semi-normală.

Trei kilometri și un popas mai târziu, ieșiți în siguranță din Kentucky, cei doi băieți se aflau pe la jumătatea drumului între Nashville și Memphis. Vântul care intra pe geamurile coborâte le usca sudoarea, fără a-i răcori cu adevărat; Colin se întreba cum puteau ajunge într-un loc dotat cu aer condiționat, când observă un panou pictat de mână, care trona deasupra unui câmp de bumbac sau porumb, sau de soia, sau ceva de genul.[19] IEȘIREA 212 — VIZITAȚI MORMÂNTUL ARHIDUCELUI FRANZ FERDINAND — CEL CARE A DECLANȘAT PRIMUL RĂZBOI MONDIAL.

— Nu pare plauzibil, observă Colin pe un ton calm.

— Zic doar că ar trebui să mergem *undeva*, spuse Hassan, fără să-l audă. Adică, îmi place această autostradă la fel de mult ca oricui, dar cu cât ne îndreptăm mai mult spre sud, cu atât devine mai cald, și deja transpir ca o târfă într-o biserică.

Colin își frecă gâtul înțepenit, spunându-și că, sub nicio formă, n-avea să mai petreacă vreo noapte în mașină când avea destui bani ca să plătească o cameră de hotel.

— Ai văzut panoul ăla? întrebă el.

— Ce panou?

— Cel cu mormântul arhiducelui Franz Ferdinand.

Fără să-i pese prea mult de drum, Hassan se întoarse spre Colin, zâmbind cu gura până la urechi, și îl lovi prietenește peste umăr.

— Excelent. *Excelent*. Și, oricum, e timpul să luăm prânzul.

După ce Colin coborî de pe locul din dreapta în parcarea de la Hardee's, la Ieșirea 212 din Districtul Carver, Tennessee, îi dădu un telefon mamei lui.

— Salut, suntem în Tennessee.

— Cum te mai simți, amice?

— Cred că mai bine. Nu știu. E cald. M-a, ăăă, m-a sunat cineva?

Mama lui tăcu, iar el putea *simți* mila ei.

— Îmi pare rău, scumpule. Am să le spun, ăăă, oamenilor să te sune pe mobil.

— Mersi, mamă. Trebuie să închid, mă duc să iau prânzul la Hardee's.

— Sună minunat. Să porți centura de siguranță! Te iubesc!

— Și eu.

După un Monster Thickburger neîndurător de soios în restaurantul pustiu, Colin o întrebă pe femeia de la casa de marcat, al cărei trup părea să fi suferit, probabil, de la prea multe mese luate la locul de muncă, cum puteau ajunge la mormântul lui Franz Ferdinand.

— Cine? îl întrebă ea.

— Arhiducele Franz Ferdinand.

Femeia îl privi pierdută preț de o clipă, după care ochii ei se luminară.

— O, voi căutaț' Gutshotu'? Vă duceți în provincie, nu?

— Gutshot?

— Da. Acum, ce vreț' să faceți este să eșiți din parcare și să faceți dreapta — vreau să zic, eșiți de pe șosea, iar apoi, cam după vreo trei kilometri, ajungeț' la o intersecție. Acolo e un Citgo închis. Faceți dreapta pe drumu' ăla și apoi o să treceț' printr-o pustietate cam vreo cinșpe-douăj' de kilometri. O să urcați pe un deal ș-apoi sunteț' în Gutshot.

— Gutshot?

— Gutshot, Tennessee. Acolo îl țin pe arhiduce.

— Deci dreapta și iar dreapta.

— Da. Să vă distraț' bine, auz'?

— Gutshot, repetă Colin pentru sine. OK, mersi!

De la ultima asfaltare, drumul cu pricina, de cincisprezece sau douăzeci de kilometri, părea să fi fost epicentrul unui cutremur. Colin conducea precaut și totuși, amortizoarele învechite ale Dricului scârțâiau și gemeau din pricina hârtoapelor și a ondulațiilor asfaltului.

— Poate că nu trebuie neapărat să-l vedem pe arhiduce, spuse Hassan.

— E o *călătorie*! E vorba de *aventură*, îl imită Colin.

— Crezi că locuitorii din Gutshot, Tennessee, au văzut vreodată un arab în carne și oase?

— O, nu fi atât de paranoic.

— Sau, că tot veni vorba, crezi c-au văzut vreodată vreun evreu cu păr afro?

Colin se gândi câteva momente, după care spuse:

— Ei bine, femeia de la Hardee's a fost amabilă cu noi.

— Corect, dar femeia de la Hardee's a numit Gutshotul „provincie", spuse Hassan, imitând accentul femeii. Vreau să zic, dacă Hardee's face parte dintr-o zonă urbană, nu sunt sigur c-aș vrea să văd zonele rurale de pe-aici.

Hassan continuă cu criticile lui, iar Colin râdea și zâmbea exact când trebuia, dar conducea mai departe, calculând șansele ca arhiducele, care murise în Sarajevo în urmă cu mai bine de nouăzeci de ani și care apăruse în mod neașteptat în mintea lui Colin cu o seară înainte, să sfârșească între Colin și locul spre care se îndrepta el. Era irațional, iar Colin ura să gândească irațional, însă nu putea să nu se întrebe dacă faptul că urma să se afle în prezența arhiducelui avea să-i dezvăluie ceva legat de partea lui lipsă. Dar, desigur, Colin știa că universul nu conspiră să te aducă într-un loc greșit. Se gândi la Democrit: „Omul învinuiește natura și destinul, cu toate că destinul său nu e decât un ecou al personalității și patimilor sale, al greșelilor și al slăbiciunilor"[20].

Așadar, nu fu destinul, ci personalitatea și patimile lui Colin Singleton, greșelile și slăbiciunile care îl aduseseră în sfârșit în Gutshot, Tennessee — POPULAȚIE: 864, conform panoului de pe marginea drumului. La o primă impresie, Gutshot părea să arate la fel ca tot ce fusese înaintea lui, singurul lucru diferit fiind un drum mai bine asfaltat. De-o parte și de alta a Dricului, câmpuri de plante dese, strălucitor de verzi, se întindeau către o nemărginire cenușie, întreruptă din când în când doar de pășuni pentru cai, hambare sau șiruri de copaci. Într-un târziu, Colin observă în față, pe marginea drumului, o clădire din beton, cu două etaje, vopsită într-un roz înfiorător.

— Cred că suntem în Gutshot, spuse el, dând din cap spre clădire.

Pe o latură a clădirii exista o placă pe care scria REGATUL GUTSHOT — LOCUL DE VECI AL ARHIDUCELUI FRANZ FERDINAND / BERE RECE CA GHEAȚA / SIFON / MOMEALĂ.

Colin trase pe aleea pietruită a magazinului. Scoțându-și centura de siguranță, îi spuse lui Hassan:

— Mă întreb dacă îl țin pe arhiduce pe sifon sau pe momeală.

Hohotele de râs ale lui Hassan răsunară în toată mașina.

— La naiba, Colin a făcut o glumă. Locul ăsta funcționează ca o magie pentru tine. Totuși, păcat de felul în care vom muri aici. Vreau să zic, pe bune. Un arab și un semi-evreu intră într-un magazin din Tennessee. E începutul unui banc, iar gluma e „sodomie".

În orice caz, Colin îl auzi pe Hassan mergând târșâit în urma lui prin

parcare.

Intrară pe o ușă cu sită în Magazinul Universal Gutshot. Din spatele tejghelei, o fată cu un nas lung și drept și cu ochi căprui de mărimea unor planete mai mici își ridică privirile dintr-un număr al revistei *Celebrity Living* și spuse:

— Salutare, ce faceți?

— Bine. Tu? întrebă Hassan în timp ce Colin încerca să se gândească dacă vreun suflet valoros din toată istoria omenirii citise vreodată un exemplar din *Celebrity Living*.[21]

— Bine, spuse fata.

O vreme se plimbară prin magazin, pășind pe scândurile prăfuite și lăcuite ale podelei, prefăcându-se interesați de niște sortimente de snacksuri, băuturi și plevuști care înotau în bazinele cu momeală. Pe jumătate ghemuit după un raft cu chipsuri de cartofi, Colin îl trase de tricou pe Hassan, își făcu mâna pâlnie la urechea lui și îi șopti:

— *Vorbește* cu ea.

Colin, de fapt, nu-i șoptise, întrucât nu stăpânea arta șoptitului — pur și simplu vorbi, pe o voce ușor mai blândă, direct în timpanul lui Hassan.

Hassan tresări și scutură din cap.

— Care e suprafața totală, în kilometri pătrați, a statului Kansas? șopti el.

— Ăăă, aproximativ 213 000; de ce?

— Mi se pare amuzant că știi asta, dar nu poți să găsești o modalitate de a vorbi fără să-ți folosești corzile vocale.

Colin începu să-i explice că până și șoptitul implica *folosirea* corzilor vocale, însă Hassan nu făcu decât să-și dea ochii peste cap. Așadar, Colin ridică mâna și începu să-și muște degetul mare în timp ce-l privea pe Hassan cu speranță în ochi, însă Hass își văzu în continuare de chipsurile de cartofi, astfel că, în cele din urmă, chestiunea rămase în seama lui Colin. Se îndreptă spre tejghea și spuse:

— Salut, ne întrebam cum am putea ajunge la mormântul arhiducelui.

Cititoarea *Celebrity Living* îi zâmbi. Obrajii ei grăsuni și nasul prea lung dispărură. Avea acel soi de zâmbet larg și viclean în care nu puteai decât să te încrezi — nu îți doreai decât s-o faci fericită, astfel încât să-l vezi în continuare. Însă zâmbetul pieri într-o clipită.

— Tururile încep din oră-n oră, costă unsprezece dolari și, ca să fiu sinceră, nu merită, îi răspunse ea pe o voce monotonă.

— Vom plăti, spuse Hassan, apărând brusc în spatele lui. Puștiul trebuie să-l vadă pe arhiduce. Apoi se aplecă și șopti pe un ton glumeț: A suferit o cădere nervoasă.

Hassan puse douăzeci și doi de dolari pe tejghea, pe care fata îi strecură iute în buzunarul pantalonilor ei scurți, ignorând în mod

flagrant casa de marcat din fața ei. Apoi își dădu la o parte de pe față o șuviță de păr de culoarea mahonului și oftă.

— În mod clar, afară e înăbușitor, observă fata.

— Turul ăsta e cu ghid? se interesă Colin.

— Da. Și deși mă mâhnește cumplit, eu sunt ghidul vostru.

Ieși de după tejghea. Scundă. Costelivă. Chipul ei nu era deosebit de drăguț, ci mai degrabă interesant.

— Eu sunt Colin Singleton, se prezentă el ghidului/vânzătoarei.

— Lindsey Lee Wells, îi răspunse ea, întinzând o mână mică, unghiile fiind vopsite cu o nuanță de roz metalic.

Colin îi scutură mâna, apoi Lindsey se întoarse către Hassan.

— Hassan Harbish. Musulman. Nu-s terorist.

— Lindsey Lee Wells. Metodistă. Nici eu.

Fata zâmbi din nou. Colin nu se gândea la nimic altceva în afară de propria-i persoană și K-19 și partea curajului său pe care o pusese cine știe unde — dar zâmbetul ei nu putea fi tăgăduit. Acel zâmbet putea să pună capăt războaielor și să vindece cancerul.

O vreme merseră tăcuți prin iarba înaltă din spatele magazinului, care îi irită lui Colin pielea sensibilă a gambelor, iar el se gândi să menționeze asta și să întrebe dacă nu cumva exista vreo cărare recent tunsă pe care să poată merge, însă știa că Hassan ar fi considerat acest lucru „sitzpinklerie“, astfel încât rămase tăcut în vreme ce iarba îi gâdila pielea. Se gândi la Chicago, unde puteai umbla zile în șir fără să pui vreodată piciorul pe o bucată de pământ. Acea lume bine asfaltată i se părea atrăgătoare și îi era dor de ea în timp ce picioarele lui călcau pe dâmburi de pământ întărit care amenințau să-i luxeze gleznele.

Pe când Lindsey Lee Wells mergea în fața lor (refuzul de a vorbi cu ei era o dovadă de nesimțire tipică cititorilor *Celebrity Living*), Hassan pășea umăr la umăr alături de Colin și, cu toate că nu îi spusese *sitzpinkler* lui Colin pentru că era alergic la iarbă, Colin știa că ar fi *trebuit* să o facă, ceea ce îl enerva. Așadar, Colin aduse în discuție lucrul pe care Hassan îl detesta cel mai mult.

— Ți-am spus cumva azi c-ar trebui să te înscrii la colegiu? îl întrebă Colin.

Hassan își dădu ochii peste cap.

— Da, știu. Vreau să zic, uite unde te-a adus pe tine excelența academică.

Lui Colin nu îi trecu nicio replică prin minte.

— Ei bine, anul acesta ar trebui. Nu poți să o lungești la nesfârșit. Nici măcar nu trebuie să te înscrii până pe cincisprezece iulie. (Colin chiar verificase asta.)

— Ba chiar *pot* să o lungesc la nesfârșit. Am spus-o acum ceva timp și o spun din nou: îmi place să-mi așez fundul pe canapea, să mă uit la

televizor și să mă îngraș și mai tare. E munca vieții mele, Singleton. De asta ador călătoriile, frățioare. E ca și când faci ceva, fără să faci, de fapt, nimic. În orice caz, tatăl meu n-a fost la colegiu și e putred de bogat.

Colin se întrebă cât de putred de bogați erau, însă spuse doar:

— Corect, dar tatăl tău nu stă cu fundul pe canapea. El muncește cam o sută de ore pe săptămână.

— Adevărat. Adevărat. Și, mulțumită lui, nu trebuie să merg la muncă *sau* la colegiu.

Colin nu avea niciun răspuns la asta. Dar pur și simplu nu înțelegea apatia lui Hassan. Care e scopul de a trăi dacă nu încerci măcar să faci ceva remarcabil? E extrem de ciudat să crezi că Dumnezeu ți-a dat viață și să nu crezi că viața îți cere ceva mai mult decât să stai și să te uiți la televizor.

Și totuși, când pornești într-o călătorie pentru a scăpa de amintirile cu cea de-a nouăsprezecea Katherine a ta și hoinărești prin Tennessee ca să vezi mormântul unui arhiduce de Austria decedat, poate că nu ai dreptul să consideri nimic ciudat.

Colin era ocupat să anagrameze *lucru ciudat — orice noapte ciudată, suport pentru cățel abil, test ADN*[22] — când își făcu ADN-ul să fie mândru: se împiedică de un mușuroi de cârtiță și căzu. Deveni atât de dezorientat din pricina pământului care se apropia cu repeziciune, încât nu-și întinse mâinile pentru a amortiza căderea. Căzu pe burtă, ca și când ar fi fost împușcat în spate. Primul obiect care atinse pământul fu perechea de ochelari. Fu urmată îndeaproape de fruntea lui, care lovi o pietricică zgrunțuroasă.

Colin se întoarse pe spate.

— Am căzut, observă el cu glas tare.

— Rahat! strigă Hassan, iar când deschise ochii, Colin văzu nedeslușit că Hassan și Lindsey Lee Wells erau în genunchi, privindu-l lung.

Ea mirosea puternic a parfum de fructe, despre care Colin credea că se numește *Curve*. Îl cumpărase odată, pentru Katherine a XVII-a, însă ei nu îi plăcuse.[23]

— Sângerez, nu-i așa? întrebă Colin.

— Din abundență, spuse ea. Nu te mișca.

Se întoarse către Hassan și spuse:

— Dă-mi tricoul tău.

Hassan spuse imediat nu, iar Colin se gândi că refuzul avea de-a face cu sânii de bărbat pe care îi avea.

— Trebuie să apăsăm cu ceva, îi explică Lindsey lui Hassan, care refuză din nou, după care Lindsey spuse: Dumnezeule — bine!

Și își scoase ea tricoul.

Colin miji ochii din cauza neclarității provocate de lipsa ochelarilor,

însă nu văzu prea multe.

— Probabil c-ar trebui să păstrăm asta pentru a doua întâlnire, spuse Colin.

— Sigur, perversule, îi răspunse ea, dar Colin își dădu seama că fata zâmbea.

În timp ce îi șterse cu grijă fruntea și obrazul și apăsă cu putere într-un loc delicat de deasupra sprâncenei drepte, Lindsey continuă să vorbească.

— Apropo, halal prieten ai. Nu-ți mai mișca gâtul! Cele două probleme pe care le avem aici sunt un fel de traumatism cranian sau un hematom subdural. Adică, posibilitatea e mică-mică-mică, dar trebuie să ai grijă, fiin'că cel mai apropiat spital e la vreo oră distanță.

Colin închise ochii și încercă să nu tresară în timp ce ea apăsă cu putere pe tăietură. Lindsey îi spuse lui Hassan:

— Ține tricoul apăsat. Mă întorc în opt minute.

— Ar trebui să chemăm un medic sau ceva de genul, spuse Hassan.

— Eu sunt paramedic, îi răspunse Lindsey, întorcându-se să plece.

— La naiba, câți ani ai? o întrebă el.

— Șaptesprezece. OK. Bine. Sunt paramedic *în devenire*. Opt minute. Jur.

O luă din loc. Nu mirosul parfumului ei îi plăcea lui Colin — nu chiar. Era felul în care aerul mirosi când Lindsey se îndepărtă de el. Mirosul de parfum care rămăsese în urma ei. În engleză nu exista un cuvânt pentru asta, însă Colin știa cuvântul franțuzesc: *sillage*. Ceea ce îi plăcea lui Colin la parfumul *Curve* nu era mirosul pe piele, ci *sillage*-ul lui, mirosul dulce de fructe al plecării.

Hassan se așeză lângă el pe iarbă, apăsând tare pe tăietură.

— Scuze că nu mi-am scos tricoul.

— Sânii de bărbat? întrebă Colin.

— Ei bine, da. Simt că trebuie să cunosc puțin fata înainte să-mi scot la înaintare țâțele masculine. Unde-ți sunt ochelarii?

— Tocmai mă întrebam asta, când fata și-a scos tricoul, spuse Colin.

— Carevasăzică, n-ai putut s-o vezi?

— N-am putut s-o văd. Am observat doar că sutienul ei era mov.

— Nu zău? îi răspunse Hassan.

Și Colin se gândi la K-19 stând deasupra lui pe pat, purtând sutienul ei mov în timp ce-i dădea papucii. Și se gândi la Katherine a XIV-a, care purta un sutien negru și celelalte articole de îmbrăcăminte tot negre. Și se gândi la Katherine a XII-a, prima care a purtat sutien, și la toate Katherinele cărora le văzuse sutienele (patru, dacă nu punem și bustierele, caz în care fuseseră șapte). Oamenii credeau despre el că era un cobai pentru pedepse, că îi plăcea să fie părăsit. Dar nu era așa. Pur și simplu nu era în stare să prevadă nimic, nimic și, în timp ce stătea întins pe pământul tare și neregulat alături de Hassan, care

apăsa cu prea multă forță pe fruntea lui, distanța lui Colin Singleton față de ochelarii săi îl făcu să-și dea seama care era problema: miopie. Viitorul se afla în fața lui, inevitabil, dar invizibil.

— I-am găsit, spuse Hassan și încercă, stângaci, să-i pună lui Colin la ochi.

Dar e dificil să pui cuiva ochelarii la ochi, așa încât, în cele din urmă, Colin întinse mâna și îi ridică pe nas — putea să vadă din nou.

— *Evrika*, spuse el aproape șoptit.

Katherine a XIX-a: Încheierea (Încheierii)

Ea îi dădu papucii în cea de-a opta zi a celei de-a douăsprezecea luni, cu numai douăzeci și două de zile înainte de prima lor aniversare. Absolviseră amândoi în acea dimineață, deși la școli diferite, așa încât părinții lui Colin și ai lui Katherine, care erau prieteni de mult timp, îi scoaseră la restaurant pentru a sărbători. Dar seara rămăsese numai pentru ei doi. Colin se pregăti cu grijă, bărbierindu-se și dându-se cu deodorantul Wild Rain, care ei îi plăcea atât de mult, încât uneori se cuibărea la pieptul lui pentru a-l putea mirosi.

El o luă cu Dricul Satanei și merseră spre sud, pe Lakeshore Drive, cu geamurile coborâte ca să poată auzi, peste zgomotele motorului, valurile Lacului Michigan care se loveau de stâncile de pe mal. În fața lor se profila, înalt, cerul. Colin adorase dintotdeauna cerul de deasupra orașului Chicago. Cu toate că nu era o persoană religioasă, când urmărea linia orizontului simțea ceea ce în latină se numește *mysterium tremendum et fascinans* — acel gol din stomac, care era un amestec de venerație și fascinație încântătoare.

Merseră în centru, plimbându-se pe străzile șerpuitoare dintre zgârie-norii din Chicago Loop, și erau deja în întârziere, deoarece Katherine mereu întârzia undeva, astfel că, după vreo zece minute petrecute în căutarea unui aparat de taxare, Colin plăti optsprezece dolari pentru un loc într-o parcare subterană, ceea ce o scoase din sărite pe Katherine.

— Nu spun decât că am fi putut găsi un loc pe stradă, zise ea, în timp ce apăsa pe butonul liftului din parcare.

— Ei bine, am suficienți bani. Și am întârziat.

— N-ar trebui să cheltui bani când nu e necesar.

— Sunt pe cale să cheltui cincizeci de dolari pe sushi, îi răspunse el. Pentru *tine*.

Ușile se deschiseră. Exasperat, Colin se rezemă de panoul de lemn al liftului și oftă. Până să intre în restaurant, de-abia schimbară două vorbe, stând la o măsuță din apropierea toaletelor.

— Pentru absolvire și pentru o cină minunată, spuse ea, ridicându-și paharul de cola.

— Pentru sfârșitul vieții pe care am cunoscut-o, îi răspunse Colin, ciocnind paharele.
— Doamne, Colin, nu e sfârșitul lumii.
— Este sfârșitul *unei* lumi, preciză el.
— Îți faci griji că n-ai să fii cel mai isteț băiat de la Northwestern?
Ea zâmbi, apoi oftă. Brusc, Colin simți un junghi în stomac — privind în urmă, acela fusese primul indiciu că o anumită parte din el avea să dispară în curând.
— De ce oftezi? o întrebă.
În acel moment apăru chelnerița, întrerupându-i cu o farfurie dreptunghiulară de *maki* californian și somon afumat *negiri*. Katherine își desfăcu bețișoarele, iar Colin își luă furculița. Știa suficientă japoneză cât să poarte o conversație, însă mâncatul cu bețișoarele nu se prinsese niciodată de el.
— De ce oftezi? întrebă el din nou.
— Doamne, n-am niciun motiv.
— Nu, spune-mi de ce, insistă el.
— Tu… îți petreci tot timpul îngrijorându-te că-ți vei pierde calitățile sau că vei fi părăsit sau chestii de genul ăsta, și nu ești niciodată recunoscător. Ești șef de promoție. La anul vei merge la o școală foarte bună și, pe deasupra, gratis. Poate că nu ești un copil-minune. Ăsta-i un lucru *bun*. Măcar nu mai ești *copil*. Sau, mă rog, se presupune că n-ar trebui să fii.
Colin mestecă. Îi plăceau algele în care era înfășurat ruloul cu sushi: duritatea lor, rafinamentul apei de ocean.
— Tu nu înțelegi, spuse el.
Katherine își puse bețișoarele pe farfurioara care conținea sosul de soia și îl privi cu o expresie ce însemna mai mult decât frustrare.
— De ce trebuie să spui tot timpul asta?
— E adevărat, zise el simplu — ea nu *înțelegea*.
Ea era în continuare frumoasă, în continuare amuzantă, în continuare adepta bețișoarelor. Ceea ce avea Colin era înzestrarea ieșită din comun, așa cum limba avea cuvinte.
În ciuda tuturor acelor ezitări neplăcute, Colin se luptă cu nevoia de a o întreba pe Katherine dacă încă îl mai iubea, deoarece singurul lucru pe care îl ura mai mult decât afirmația lui că ea nu înțelegea, era să fie întrebată dacă încă îl mai iubea. Colin se luptă cu nevoia aceea și se luptă, și se luptă. Preț de șapte secunde.
— Mă mai iubești?
— O, Doamne, Colin! Te rog. Am absolvit. Suntem fericiți. Sărbătorește!
— Ce e, ți-e teamă s-o spui?
— Te iubesc.
Niciodată — nici măcar o singură dată — ea n-avea să-i mai spună

acele cuvinte în ordinea aceea.

— Poți să anagramezi sushi? îl întrebă.

— „Oh, surioară“[24], răspunse el imediat.

— Ai folosit mai puține litere, spuse ea.

— Ba nu. „Oh, surioară“. Ai *oh*-ul și ai *surioara*. Mai sunt și altele, dar n-au niciun înțeles.

Ea zâmbi.

— Nu te saturi să te tot întreb?

— Nu. Nu. Nu mă satur de nimic din ceea ce faci tu, spuse el — iar apoi ar fi vrut să-și ceară scuze, să-i spună că uneori se simțea neînțeles și uneori își făcea griji când se certau și dura ceva timp ca ea să spună că-l iubea, însă se abținu. În orice caz, îmi place că sushi devine „oh, surioară“. Imaginează-ți o situație.

„Imaginează-ți o situație“ era un joc pe care ea îl inventase, în care Colin trebuia să găsească anagrame și Katherine să-și imagineze o situație anagramatică.

— OK, spuse ea. OK. Deci, un tip se duce să pescuiască pe chei, și prinde un crap, care, desigur, e plin de pesticide și murdărie și toate mizeriile din lacul Michigan, dar tot îl ia acasă, întrucât își dă seama că, dacă îl prăjești suficient, nu mai contează. Îl curăță, îl taie, și apoi telefonul sună, așa că îl lasă pe blatul din bucătărie. Vorbește la telefon câteva minute, iar apoi se întoarce în bucătărie și vede că surioara lui are în mână o bucată de carne crudă de crap din lacul Michigan, și mestecă, iar apoi se uită la fratele ei și spune: „Sushi!“ Iar el îi răspunde: „Oh, surioară…“

Izbucniră în râs. Nu o mai iubise niciodată atât de mult ca în acel moment.

Mai târziu, după ce intrară în vârful picioarelor în apartament și Colin se duse sus ca să o anunțe pe mama lui că ajunsese acasă, omițând faptul că nu era singur, și după ce se suiră în pat, și după ce ea îi scoase lui tricoul și el îi scoase ei tricoul, și se sărutară până când el nu-și mai simți buzele, Katherine îl întrebă:

— Nu ești trist c-am absolvit?

— Nu știu. N-am nicio modalitate de-a afla dacă viața mea ar fi fost mai bună în caz că aș fi făcut ceva diferit — dacă aș fi mers la colegiu la zece ani sau ceva de genul. Probabil că noi n-am mai fi fost împreună. Nu l-aș mai fi cunoscut pe Hassan. Și pe alți copii-minune care trag și trag, și trag, și trag, și sfârșesc mai naspa decât mine. Dar câțiva sfârșesc ca John Locke[25] sau Mozart sau mă rog. Iar șansele mele la Mozartdom au luat sfârșit.

— Col, ai *șaptesprezece* ani, spuse ea, oftând din nou.

Ofta adesea, dar nimic nu putea fi în neregulă, deoarece era minunat să o simtă cuibărită lângă el, cu capul sprijinit de umărul lui, mâna lui îndepărtându-i părul blond și mătăsos de pe chip. Privi în jos

și văzu bretelele sutienului ei mov.

— Totuși, K., e ca povestea cu țestoasa și iepurele-de-câmp.[26] Învăț mai repede decât alți oameni, dar ei continuă să învețe. Eu am încetinit, iar acum ei se apropie. Știu că am șaptesprezece ani. Dar am îmbătrânit.

Katherine râse.

— Zău! Există studii în legătură cu aiureala asta. Copiii-minune au tendința să atingă punctul maxim la aproximativ doisprezece sau treisprezece ani. Eu ce-am făcut? Am câștigat un avurizid de concurs televizat în urmă cu un an? Ăsta e lucrul de neuitat pe care îl las omenirii?

Ea se ridică în capul oaselor, privindu-l. Colin se gândi la celelalte oftaturi ale ei, cele diferite, mai bune, pe care le producea trupul său peste al ei. Katherine îl privi o vreme îndelungată, după care își mușcă buza de jos și spuse:

— Colin, poate că noi suntem problema.

— O, rahat, făcu el.

Și așa începu.

Sfârșitul se petrecu în mare parte în șoaptele ei și tăcerea lui — întrucât el nu putea șopti și niciunul nu voia să-i trezească pe părinții lui. Reușiră să rămână tăcuți, mai ales fiindcă el se simțea ca și când aerul fusese scos din interiorul său. În mod paradoxal, Colin avea senzația că această despărțire era singurul lucru care se petrecea pe întreaga planetă întunecată și tăcută și, de asemenea, avea senzația că nu se întâmpla cu adevărat. Se simți plutind departe de conversația șoptită, întrebându-se dacă tot ce era mare și sfâșietor și ininteligibil era poate un paradox.

El era un om pe moarte, uitându-se la medicii chirurgi care încercau să-l salveze. Aflându-se la o distanță aproape confortabilă față de realitatea situației, Colin se gândi la mantra celor săraci cu duhul: bâtele și pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni niciodată. Ce minciună afurisită. Ce se afla aici era adevăratul om-de-zăpadă abdominal: avea senzația că ceva îi îngheța în stomac.

— Te iubesc enorm și nu vreau decât ca și tu să mă iubești așa cum te iubesc eu, spuse el pe cât de blând putu.

— Colin, tu nu ai nevoie de o prietenă. Tu ai nevoie de un robot care să nu spună altceva decât „Te iubesc“.

Se simți de parcă fusese lovit cu bâte și pietre în interior, o durere ascuțită în cutia toracică, iar apoi simți pentru prima oară cum o parte din măruntaiele sale fură smulse din el.

Katherine încercă să plece cât mai repede și mai nedureros cu putință, dar, după ce îl imploră să nu facă scandal, el începu să plângă. Îi ținu capul lipit de pieptul ei. Și, cu toate că se simțea deplorabil și ridicol, nu voia ca totul să se sfârșească, deoarece știa că

lipsa ei avea să-l rănească mai mult decât o făcuse oricare altă despărțire.

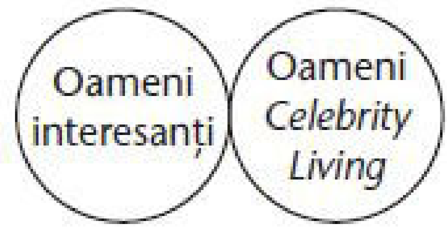
Însă ea plecă, iar el rămase singur în dormitor, căutând anagrame pentru *parteamealipsă*, într-o încercare zadarnică de a adormi.

18 Printre multe, multe altele, următoarele lucruri erau în mod clar neinteresante: sfincterul pupilei, mitoza, arhitectura barocă, bancuri care aveau ca poantă ecuațiile fizicii matematice, monarhia britanică, gramatica limbii ruse și rolul deosebit de important pe care l-a jucat sarea în istoria omenirii.

19 Identificarea recoltelor nu se număra printre talentele lui Colin.

20 Originalul în greacă, pentru cei curioși: Όπου϶το϶άτομο϶κατηγορεί϶τη϶φύση϶και϶τη϶μοίρα, όμως϶η϶μοίρα϶του϶είναι϶συνήθως϶αλλάη϶ηχώ϶του϶χαρακτήρα϶και϶των϶παθών϶του,϶τωνλαθών϶κα

21 Dacă ar fi să ne imaginăm acest lucru sub forma unei diagrame Venn, Colin ar fi demonstrat că lumea arăta așa:

22 Joc de cuvinte intraductibil: *anything odd* — *any old night, handy dog tin, doing thy DNA*. (*N.t.*)

23 „Miroase de parcă m-am frecat pe gât cu gumă de căpșuni mestecată“, spuse ea, dar nu era așa. Mirosea a *parfum* cu aromă de gumă de căpșuni, care, de fapt, mirosea foarte bine.

24 În original, anagrama e *Uh, sis*. (*N.t.*)

25 Filosof și specialist în politică din Marea Britanie, care putea să scrie și să citească în latină și greacă înainte ca noi, ceilalți, să învățăm să ne legăm șireturile la pantofi.

26 Deși veți observa fără îndoială că el tot nu *prea* știe care e tâlcul poveștii cu țestoasa și iepurele-de-câmp, până acum a aflat deja că e mai mult decât despre o țestoasă și un iepure.

(șase)

Mereu se întâmpla așa: căuta minute în șir cheile de la Dricul Satanei, și apoi, într-un târziu, renunța și spunea: „Bine, am să iau avurizidul ăla de autobuz“, iar când ieșea pe ușă, găsea cheile. Cheile apar când te împaci cu ideea că trebuie să iei autobuzul; Katherinele apar când începi să crezi că în lume nu mai există nicio Katherine; și, evident, momentul Evrika apăru când tocmai începuse să accepte că n-avea să mai vină vreodată.

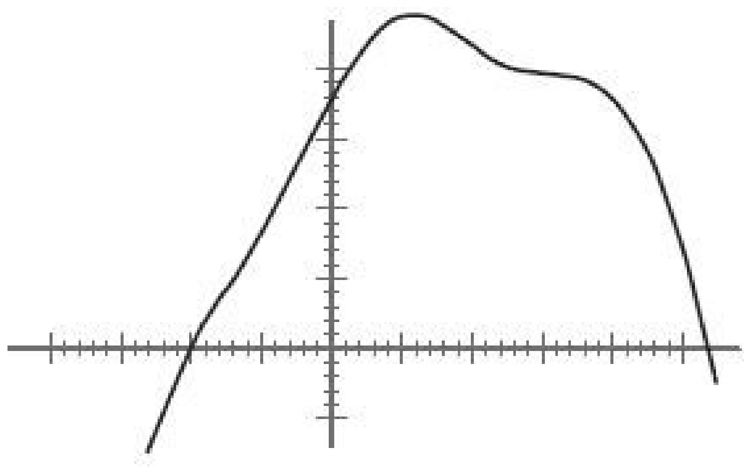
Simți fiorul momentului pulsând în interiorul său, ochii lui clipind iute în timp ce se lupta să-și amintească acest gând în deplinătatea lui. Stând întins pe spate în aerul înăbușitor, momentul Evrika părea a fi alcătuit dintr-o mie de orgasme simultane, doar că nu atât de tulbure.

— Evrika? întrebă Hassan, încântarea fiind evidentă în tonul său.

Era clar că și el îl așteptase.

— Trebuie să notez asta, spuse Colin.

Se ridică în șezut. Capul îl durea îngrozitor, însă băgă mâna în buzunar și scoase carnețelul de notițe pe care îl avea mereu la el și un creion nr. 2, care se rupsese la mijloc când căzuse, dar care încă scria bine. Colin făcu o schiță:

Unde x = timp și y = fericire, y = 0 începutul relației și despărțire, y negativ = băiatul dă papucii și y pozitiv = fata dă papucii: relația mea cu K-19.

Colin încă lucra la schițe când o auzi pe Lindsey Lee Wells întorcându-se, și deschise ochii ca să o vadă purtând un alt tricou (pe care scria GUTSHOT!) și ținând în mână o trusă de prim ajutor pe care era desenată o cruce roșie.

Îngenunche lângă el și trase ușor tricoul de pe fruntea lui, după care spuse:

— O să te usture.

Și vârî în tăietură un bețișor de ureche înmuiat în ceea ce părea a fi sos cu piper cayenne.

— LA NAIBA! țipă Colin înfiorându-se, și se uită la ea, urmărind cum ochii ei rotunzi și căprui clipeau întruna pentru a înlătura sudoarea.

— Știu. Îmi pare rău. Bine, am terminat. Nu ai nevoie de copci, dar pun pariu c-o să rămâi cu o cicatrice mică. E în regulă?

— Ce mai contează o cicatrice în plus? spuse el pe un ton absent în timp ce ea îi apăsă pe frunte o bucată de tifon. Simt că cineva mi-a tras un pumn fix în creier.

— E posibil să ai o comoție, zise Lindsey. Ce zi e azi? Unde te afli?

— E marți și mă aflu în Tennessee.

— Cine a fost al doilea senator ales în New Hampshire în 1873? întrebă Hassan.

— Bainbridge Wadleigh, îi răspunse Colin. Nu cred că am nicio comoție.

— E pe bune? făcu Lindsey. Vreau să zic, chiar știai asta?

Colin încuviință încet.

— Da, spuse el. Știu numele tuturor senatorilor. De asemenea, pe ăsta mi-a fost ușor să mi-l amintesc — fiindcă mă gândesc întruna până unde poate ajunge ura părinților tăi astfel încât să-ți pună numele de Bainbridge Wadleigh.

— Pe bune, spuse Hassan. Vreau să zic, și-așa numele de familie e Wadleigh. E o situație nasoală numai să te cheme Wadleigh. Dar apoi iei acel Wadleigh și îl ridici la puterea lui Bainbridge — nu-i de mirare că bietul ticălos n-a ajuns niciodată președinte.

Lindsey adăugă:

— Și totuși, un tip pe nume Millard Fillmore a devenit președinte. Nicio mamă iubitoare n-ar putea să-i dea numele Millard unui Fillmore.

Se angajă în conversație atât de ușor și de natural, încât Colin deja își revizuia teorema cu *Celebrity Living*. El crezuse mereu că locuitorii din Nicăieri, Tennessee, erau, ei bine, *mai proști* decât Lindsey Lee Wells.

Hassan se așeză lângă Colin și îi luă carnețelul. Îl ținu deasupra capului pentru a se feri de soare, care ieșise de după un nor ca să continue să ardă pământul portocaliu și crăpat.

Hassan nu aruncă decât o privire spre pagină, după care spuse:

— M-ai făcut să mă entuziasmez și marea ta revelație e că adori să ți se dea papucii? La naiba, Colin, asta ți-aș fi putut-o spune eu. De fapt, ți-am spus-o deja.

— Dragostea poate fi reprezentată în grafice! spuse Colin pe un ton defensiv.

— Stai puțin.

Hassan citi din nou pagina, iar apoi se uită la Colin.

— Universal valabil? Pretinzi că asta va funcționa pentru toată lumea?

— Corect. Fiindcă relațiile sunt atât de previzibile, nu-i așa? Ei bine, eu caut o metodă de a le prezice. Ia oricare doi oameni, și chiar dacă ei nu s-au întâlnit niciodată, formula va demonstra, în caz că se vor combina vreodată, cine se va despărți de cine și cam cât va dura relația lor.

— Imposibil, spuse Hassan.

— Ba nu, nu e, întrucât poți prevedea viitorul dacă ai cât de cât habar de felul în care se vor comporta oamenii.

Expirația lungă și lentă a lui Hassan se transformă într-o șoaptă.

— Da. Bine. E interesant.

Hassan nu-i putea oferi lui Colin un compliment mai mare de-atât.

Lindsey Lee Wells întinse mâna și înșfăcă de la Hassan carnețelul. Îl citi cu atenție. În cele din urmă spuse:

— Ce naiba e K-19?

Colin se sprijini de pământul uscat și se ridică.

— Acel „ce“ e, de fapt, un „cine“, îi răspunse el. Katherine a XIX-a. Am fost combinat cu nouăsprezece fete pe nume Katherine.

Lindsey Lee Wells și Colin se priviră reciproc vreme îndelungată, până ce, într-un târziu, zâmbetul ei se transformă într-un hohot de râs.

— Ce-i? făcu el.

Ea clătină din cap, dar nu se putea opri din râs.

— Ni'ic, spuse ea. Haideț' să-l vedem pe arhiduce.

— Nu, spune-mi, insistă el.

Nu-i plăcea ca oamenii să aibă secrete față de el. Îl enerva cumplit — mai mult decât ar fi trebuit.

— Nu e nimic. Doar că… eu n-am fost combinată decât cu un singur băiat.

— Și ce e atât de amuzant? întrebă Colin.

— E amuzant, îi explică ea, fiindcă numele lui e Colin.

Cuprinsul (Cuprinsului)

În clasa a treia, eșecul său de a dobândi „bunăstare sociologică“ devenise atât de evident pentru toată lumea, încât Colin mergea la Școala Kalman doar trei ore pe zi. Restul zilei și-l petrecea cu meditatorul lui de-o viață, Keith Carter, care conducea un Volvo cu numărul de înmatriculare KRAZZZY. Keith era unul dintre acei tipi care nu renunța niciodată la coada de cal. De asemenea, avea (deși, în acest caz, eșua să o îngrijească) o mustață deasă și mare, care se

întindea până la buza inferioară când avea gura închisă, lucru destul de rar. Lui Keith îi plăcea să pălăvrăgească, iar publicul lui preferat era Colin Singleton.

Keith era prieten cu tatăl său și profesor de psihologie. Interesul său față de Colin nu era chiar altruist — de-a lungul anilor, Keith avea să publice câteva articole despre inteligența lui Colin. Colin voia să fie atât de special, încât savanții să-l remarce. Și, de asemenea, Krazy Keith era, într-un fel, singurul prieten al lui Colin. Zi de zi, Keith îl lua pe Colin și mergeau într-un birou cât o debara de la etajul al treilea al Școlii Kalman. Preț de câteva ore, Colin citea în liniște cam tot ce-și dorea, fiind întrerupt ocazional de către Keith, care voia să discute ceva cu el, iar apoi, în zilele de vineri, stăteau de vorbă despre ceea ce Colin învățase. Lui Colin îi plăcea mult mai mult să stea cu Keith decât să meargă la școală. În primul rând, Keith nu-i dăduse niciodată un Abdominal Om-de-Zăpadă.

Krazy Keith avea o fată pe nume Katherine, care era în același an cu Colin la școală, dar care era cu opt luni mai mare. Ea mergea la o școală din nordul orașului, dar, adesea, părinții lui Colin îi invitau pe Krazy Keith, pe soția lui și pe Katherine la cină pentru a discuta despre „progresul“ lui Colin și altele de genul acesta. Apoi, după cină, părinții se retrăgeau în camera de zi, râzând din ce în ce mai tare, și Keith strigând că era *imposibil* să conducă până acasă, că avea nevoie de o ceașcă de cafea după atâta vin — *casa voastră e un Alamo pentru enofili*, striga el.

Într-o seară de noiembrie — Colin era în clasa a treia — după ce afară începuse să se răcească, dar mai înainte ca mama lui să înceapă să pună decorațiunile de sărbătoare, Katherine îi făcu o vizită. După o cină care constase în pui cu lămâie și orez sălbatic, Colin și Katherine se mutară în camera de zi, unde Colin se întinse pe canapea, învățând latină. Aflase recent că președintele Garfield, care nici măcar nu era renumit pentru inteligența lui, fusese capabil să scrie simultan în latină și greacă — în latină cu mâna stângă și în greacă cu cea dreaptă. Colin încerca să egaleze această ispravă[27]. Katherine, o blondă minionă, care împărtășea cu tatăl ei aceeași fascinație pentru copiii-minune și aceeași coadă de cal, se așeză, privindu-l tăcută. Colin era conștient de prezența ei, dar asta nu-l făcea să-și piardă concentrarea, întrucât oamenii îl urmăreau adesea când învăța, de parcă exista vreun secret în legătură cu modul în care aborda învățătura. Ca s-o spunem pe șleau, secretul era că el pur și simplu petrecea mai mult timp învățând și că era mai atent decât toți ceilalți.

— Cum de ai învățat deja limba latină?

— Studiez mult, îi răspunse el.

— De ce? se interesă ea, venind să se așeze pe canapea, la picioarele lui.

— Pentru că-mi place.

— De ce?

Colin tăcu preț de câteva momente. Nefiind familiar cu „jocul de ce“, aborda cu seriozitate întrebările ei.

— Îmi place fiindcă mă face să fiu diferit și mai bun. Și fiindcă sunt destul de bun la asta.

— De ce? întrebă ea, cântând cele două silabe, aproape zâmbind.

— Tatăl tău spune că îmi amintesc lucrurile cu mai multă acuratețe decât ceilalți oameni, fiindcă sunt foarte atent și foarte interesat de subiectul cu pricina.

— De ce?

— Pentru că e important să știi lucruri. De pildă, am aflat recent că, odată, împăratul roman Vitellius a mâncat într-o zi o mie de stridii, ceea ce e un exemplu impresionant de *abligurition*[28], spuse el, folosind un cuvânt pe care era sigur că fata nu îl cunoștea. Și, de asemenea, e important să știi lucruri, întrucât ele te fac special și astfel poți citi cărți pe care oamenii simpli nu le pot citi, cum ar fi *Metamorfozele* lui Ovidiu, care e în latină.

— De ce?

— Fiindcă a trăit la Roma, unde vorbeau și scriau în latină.

— De ce?

Asta îl împotmolise. De ce *locuise* Ovidiu în Roma Antică, în anul 20 î.e.n.[29], și nu în Chicago, în anul 2006 e.n.? Oare Ovidiu ar mai fi fost Ovidiu dacă ar fi locuit în America? Nu, n-ar mai fi fost, întrucât ar fi fost un băștinaș sau, probabil, un amerindian, sau unul dintre primii locuitori, sau un indigen, iar ei nu aveau atunci limba latină sau oricare altă limbă scrisă. Așadar, Ovidiu era important fiindcă fusese Ovidiu sau fiindcă locuise în Roma Antică?

— Asta e o întrebare foarte bună și am să încerc să găsesc un răspuns pentru tine, zise el, lucru pe care îl spunea Krazy Kath când nu știa răspunsul la vreo întrebare.

— Vrei să fii *prietenul* meu? îl întrebă Katherine.

Colin se ridică imediat în capul oaselor și o privi lung, ochii ei albaștri și luminoși fiind coborâți în pământ. Avea, la un moment dat, să o numească Cea Mare. Katherine I. Katherine Magnifica. Chiar și așezată, era mai scundă decât el și părea destul de serioasă și de agitată, cu buzele strânse în timp ce privea în jos. Ceva îl străbătu. Terminațiile nervoase explodară în fiori pe pielea lui. Diafragma îi flutură agitată. Și, desigur, nu ar fi putut fi vorba de pasiune sau iubire, și nu părea a fi ceva gen *gen*, așa încât probabil că fusese ceva ce copiii de la școală numeau *gen-gen*.

— Da, da, vreau, spuse Colin.

Katherine se întoarse spre el, cu fața rotundă și obrajii plini și pistruiați, și se aplecă, cu buzele strânse, sărutându-l pe obraz. Era

primul lui sărut, și buzele ei erau ca iarna ce se apropia — reci și crăpate și date cu strugurel —, iar Colin se gândi că sărutul nu fusese la fel de frumos ca sunetul vocii ei când îl întrebase dacă voia să fie prietenul ei.

27 Dar n-a reușit niciodată, deoarece, oricât de mult s-ar fi străduit, pur și simplu nu era ambidextru.

28 Un cuvânt englezesc actual, chiar dacă e foarte puțin cunoscut, care înseamnă „bani cheltuiți în exces pe mâncare“.

29 Oamenii nu mai spun d.H. sau î.H. Pur și simplu nu mai e la modă. În ziua de azi, oamenii folosesc ori e.n. (era noastră), ori î.e.n. (înaintea erei noastre).

(șapte)

Deodată, imediat după culmea unui povârniș, câmpul plin de buruieni se unea cu un cimitir. Acesta avea aproximativ patruzeci de morminte și era străjuit de un zid de piatră, înalt până la genunchi și acoperit de mușchi.

— Acesta este ultimul și cel din urmă loc de odihnă al arhiducelui Franz Ferdinand, anunță Lindsey Lee Wells, vocea ei schimbându-și brusc cadența, transformându-se în una de ghid plictisit care își memorase cu mult timp în urmă discursul.

Colin și Hassan o urmară către un obelisc de aproape doi metri — un fel de miniatură a Monumentului Washington —, în fața căruia se aflau nenumărați trandafiri roz de mătase, destul de vechi. Deși se vedea că erau artificiale, florile tot păreau ofilite.

Lindsey se așeză pe zidul acoperit de mușchi.

— Of, la naiba cu discursul ăsta. Probabil că oricum știi asta deja, spuse ea, dând din cap spre Colin. Dar am să vă spun povestea: arhiducele s-a născut în decembrie 1863, în Austria. Unchiul său a fost împăratul Francisc Iosif, dar să fii nepotul împăratului austro-ungar nu era cine știe ce. *Doar dacă*, să spunem, avea să se întâmple ca unicul fiu al împăratului, Rudolf, să se împuște singur în cap — ceea ce, de fapt, s-a și întâmplat, în 1889. Cât ai zice pește, Franz Ferdinand a devenit următorul succesor la tron.

— Lui Franz i se mai spunea și „cel mai singuratic om din Viena“, îi zise Colin lui Hassan.

— Da, ei bine, nimeni nu-l plăcea, având în vedere că era un tocilar, preciză Lindsey, însă era unul dintre acei tocilari care nu erau prea deștepți. Genul ăla de molâu de patruzeci și cinci de kilograme, născut într-o familie incestuoasă. Familia sa îl considera un debil liberal; societatea vieneză îl considera un prostovan — un prostovan adevărat cu limba-atârnându-i-din-gură. Și apoi a înrăutățit lucrurile, căsătorindu-se din dragoste. S-a însurat în 1900 cu o fată pe nume Sophie, și toată lumea a crezut că ajunsese rău de tot. Dar, știți, în apărarea lui, el chiar a iubit-o. Asta nu spun niciodată în tururile mele, dar, din tot ce am citit despre Franzy, el și Sophie au avut cea mai fericită căsnicie din toată istoria regalității. E o poveste drăguță într-un fel, excepție făcând faptul că la cea de-a paisprezecea aniversare a lor — pe 28 iunie 1914 — au fost împușcați la Sarajevo. Împăratul i-a îngropat în afara Vienei. Nici măcar nu s-a deranjat să apară la înmormântare. Dar i-a păsat suficient de mult de nepotul lui

cât să pornească Primul Război Mondial, lucru pe care l-a realizat o lună mai târziu, declarând război Serbiei.

Lindsey se ridică.

— Așadar, turul a luat sfârșit, a spus ea zâmbind. Bacșișurile sunt bine-venite.

Colin și Hassan aplaudară politicos, apoi Colin se îndreptă către obelisc, pe care scria doar: ARHIDUCELE FRANZ FERDINAND. 1863–1914. ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE ÎN ACEST PĂMÂNT, CU TOATE CĂ EL / MULTE POVERI ȚI-A PUS ÎN SPATE. Într-adevăr, multe poveri — milioane, chiar. Colin întinse mâna și simți sub degete granitul, care era rece în pofida soarelui arzător. Și ce anume făcuse arhiducele Franz Ferdinand încât să se fi putut face și altfel? Dacă nu ar fi fost obsedat în privința dragostei, dacă nu ar fi fost atât de lipsit de tact, atât de plângăcios, atât de tocilar — poate că dacă n-ar fi semănat, gândi Colin, atât de mult cu *mine*…

La final, arhiducele avusese două probleme: nimeni nu dăduse doi bani pe el (cel puțin până când nu stârnise un război) și, într-o zi, o anumită parte din el fusese înlăturată.

Dar acum, Colin avea să-și umple golul *și* avea să-i facă pe oameni să-și apere drepturile și să-l observe. Avea să rămână special, să-și folosească talentul ca să facă ceva mult mai interesant și mai important decât anagramele și traducerile din latină. Și da, Evrika îl cuprinse din nou, cu acel da-da-da al ei. Avea să-și folosească trecutul — și trecutul arhiducelui, și tot trecutul interminabil — pentru a influența viitorul. Avea să o impresioneze pe Katherine a XIX-a — ei îi plăcuse întotdeauna ideea că el era un geniu — și avea să transforme lumea, făcând-o mai sigură pentru Părăsiții de peste tot. El avea să conteze.

Fu trezit din reveria lui de către Hassan, care îl întrebă:

— Așadar, cum naiba s-a întâmplat ca un arhiduce austriac respectabil să sfârșească în Rahatberg, Tennessee?

— L-am cumpărat, spuse Lindsey Lee Wells. Prin 1921. Proprietarul castelului unde era îngropat avea nevoie de bani și l-a scos la vânzare. Iar noi l-am cumpărat.

— Cât de mult costa la acea vreme un arhiduce decedat? se interesă Hassan.

— Cam trei mii cinci sute de dolari, așa zic ei.

— O mulțime de bani, spuse Colin, care nu-și luase mâna de pe obeliscul de granit. Din 1920 și până acum, dolarul a crescut de mai mult de zece ori, așa că vorbim de peste treizeci și cinci de mii de dolari în zilele noastre. O mulțime de tururi la unsprezece dolari bucata.

Lindsey Lee Wells își dădu ochii peste cap.

— Bine, bine — sunt extrem de impresionată. Suficient. Știi, avem

niște obiecte aici — nu știu dacă le aveți și voi acolo de unde veniți, dar se numesc calculatoare și pot face toată treaba în locul tău.

— Nu încercam să impresionez pe nimeni, insistă Colin pe un ton defensiv.

Ochii lui Lindsey se luminară brusc și își făcu mâinile pâlnie în jurul gurii, strigând:

— Hei!

Se vedeau creștetele a trei băieți și o fată, care urcau povârnișul.

— Copii de la școală, le explică Lindsey. Și iubitul meu.

Lindsey Lee Wells o luă la fugă spre ei. Hassan și Colin rămaseră nemișcați și începură să vorbească agitați.

— Sunt un elev din Kuwait care a venit într-un schimb cultural pentru a învăța aici; tatăl meu e un magnat în industria uleiului, spuse Hassan.

Colin clătină din cap.

— Prea evident. Eu sunt spaniol. Un refugiat. Părinții mei au fost uciși de către separatiștii basci.

— Eu nu știu dacă basc e un lucru sau o persoană și nici ei nu vor ști, așa că nu. Bine, eu tocmai am sosit din Honduras. Numele meu e Miguel. Părinții mei s-au îmbogățit din negoțul cu banane, iar tu ești bodyguardul meu, deoarece membrii Uniunii muncitorilor din domeniul bananelor mă vor mort.

— E o variantă bună, dar tu nu vorbești spaniola, îi spuse Colin. Bine, eu am fost răpit de către eschimoșii de pe Teritoriul Yukon… Nu, nu, e o prostie. Suntem doi verișori din Franța, care vizitează Statele Unite pentru prima dată. E o excursie-cadou fiindcă am absolvit liceul.

— Plictisitor, dar nu mai avem timp. Eu sunt vorbitorul de engleză? întrebă Hassan.

— Da, bine.

De acum, Colin putea să audă grupul pălăvrăgind și s-o vadă pe Lindsey Lee Wells sorbind din priviri un băiat înalt și musculos, care purta un jerseu cu Tennessee Titans. Băiatul era un pachet de mușchi, cu părul făcut țepi și cu un zâmbet care îi arăta toți dinții de sus și gingia. Jocul putea avea succes numai în cazul în care Lindsey nu le vorbise încă despre Colin și Hassan, dar Colin credea că totul avea să fie bine, având în vedere că ea părea destul de fermecată de acel băiat.

— Bine, uite-i că vin, spuse Hassan. Care e numele tău?

— Pierre.

— OK. Eu sunt Salinger, pronunțat SalinZAI.

— Voi aț’ venit aici pen’ tur, nu-i așa? întrebă prietenul lui Lindsey.

— Da. Eu sunt Salinzai, spuse Hassan, cu un accent destul de bun, dacă nu chiar ireproșabil. Acesta este vărul meu, Pierre. Vă vizităm țara pentru prima dată și ne doream să-l vedem pe arhiduce, care a

pornit — cum ziceți voi — primul război pământean.

Colin îi aruncă o privire lui Lindsey Lee Wells, care își înăbuși un surâs în timp ce mesteca o gumă portocalie.

— Eu sunt Colin, spuse prietenul ei, întinzând mâna.

Hassan se apleacă spre Pierre/Colin:

— Numele lui e „Celălalt Colin“, șopti el, după care se ridică, adresându-se celorlalți: Verișorul meu nu știe prea multă engleză. Eu sunt translatorul său.

Celălalt Colin râse, la fel și ceilalți doi băieți, care se prezentară repede drept Chase și Fulton. („Lui Chase îi vom spune Jeanșii Sunt Prea Strâmți, iar lui Fulton îi vom spune Piticul Care Mestecă Tutun“, îi șopti Hassan lui Colin.)

— *Je m'appelle Pierre*, spuse Colin imediat după ce băieții se prezentară. *Quand je vais dans le métro, je fais aussi de la musique de prouts*.[30]

— Pe-aici trec o mulțime de turiști străini, spuse singura fată în afară de Lindsey, care era înaltă și pe de-a-ntregul Abercrombieficată[31] în maioul ei mulat.

De asemenea, fata avea — ca să o spunem politicos — balcoane gigantice. Era extrem de sexy — acel tip de fată-populară-cu-dinți-albiți-și-anorexică, tipul care îi plăcea cel mai puțin lui Colin.

— Apropo, eu sunt Katrina.

Pe-aproape, gândi Colin, *dar ai ratat.*

— *Amour aime aimer amour!*[32] anunță Colin cam tare.

— Pierre, spuse Hassan. Are boala vorbirii. Ăăă, acea boală care are cuvinte urâte. În Franța îi spunem *Toorettes*. Nu știu cum o numiți voi în engleză.

— Are sindromul Tourette? întrebă Katrina.

— *MERDE!*[33] strigă Colin.

— Da, spuse Hassan entuziasmat. Același cuvânt în ambele limbi, ca hemoroizi. Pe ăsta l-am învățat ieri, din cauză că lui Pierre i-a luat foc poponeața. El are *Toorettes*. Și hemoroizi. Dar e un băiat bun.

— *Ne dis pas que j'ai des hémorroïdes! Je n'ai pas d'hémorroïde*[34], strigă Colin, încercând în același timp să continue jocul și să-l facă pe Hassan să schimbe subiectul.

Hassan se uită la Colin, dădu din cap că pricepuse, iar apoi îi vorbi Katrinei:

— Tocmai mi-a spus despre chipul tău că e la fel de frumos ca hemoroizii.

Auzind asta, Lindsey Lee Wells izbucni în râs și zise:

— Bine. Bine. Suficient.

Colin se întoarse spre Hassan și-l luă la rost:

— Ce ți-a venit cu hemoroizii? Cum naiba ți-a trăsnit ideea asta?

Și atunci, Celălalt Colin (CC) și Jeanșii Sunt Prea Strâmți (JSPS) și

Piticul Care Mestecă Tutun (PCMT) și Katrina începură să se înveselească, vorbind și râzând, și punându-i întrebări lui Lindsey.

— Omule, tata a fost anul trecut în Franța, îi explică Hassan, și ne-a spus povestea asta cum că a făcut hemoroizi și a trebuit să arate cu degetul spre fundul lui și să spună întruna cuvântul franțuzesc pentru foc, până ce a aflat că acel cuvânt era „hemoroizi“ în ambele limbi. Și nu știam alte avurizide de cuvinte în franceză. În plus, a fost amuzant să ai sindromul Tourette *și* hemoroizi.

— Mă rog, spuse Colin, înroșindu-se.

Apoi îl auzi pe CC spunând:

— A fost al naibii de amuzant. Hollis i-ar adora pe ăștia doi, nu-i așa?

Iar Lindsey râse și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute, după care spuse:

— Ți-am făcut-o, iubire.

— De fapt, *ei* mi-au făcut-o, zise el, iar Lindsey se prefăcu supărată, astfel încât CC se aplecă să o sărute pe frunte, iar ea se înveseli din nou.

Aceeași scenă se desfășurase frecvent în viața lui Colin — cu toate că, de obicei, el fusese cel care se prefăcea supărat.

Își târșâiră picioarele înapoi pe câmp, mergând împreună ca un grup, tricoul lui Colin fiind îmbibat de sudoare și lipit de spatele lui, ochiul încă pulsându-i. *Teorema Fundamentală a Previzibilității Katherinelor*, gândi el. Până și titlul suna adevărat. Așteptase atât de mult să dea lovitura, disperase de atâtea ori, iar acum nu-și dorea decât să fie singur pentru o vreme, cu un creion, hârtie și un calculator și nimeni care să-l deranjeze. Mașina ar fi fost numai bună pentru așa ceva.

Colin îl trase pe Hassan de tricou și îi aruncă o privire cu subînțeles.

— Am nevoie să beau un Gatorade, îi răspunse Hassan. Apoi plecăm.

— Atunci înseamnă c-o să trebuiască să deschid magazinu’ pentru voi, spuse Lindsey.

Se întoarse spre CC.

— Iubire, hai cu mine.

Tonul siropos pe care îl folosise îi aduse aminte lui Colin de K-19.

— Aș merge, spuse CC, numa’ că Hollis m-așteaptă pe trepte. Eu și Chase trebuia să fim la muncă, da’ am tras chiulu’.

CC o ridică în brațe și o strânse tare, încordându-și mușchii. Ea se zvârcoli puțin, dar îl sărută zgomotos, cu gura deschisă. Apoi CC o lăsă jos, îi făcu șmecherește cu ochiul și plecă târșâindu-și picioarele, alături de gașca lui, către o camionetă roșie.

Când Lindsey, Hassan și Colin se întoarseră la Magazinul Universal Gutshot, o femeie corpolentă, cu o rochie roz, înflorată, stătea pe

trepte, vorbind cu un bărbat care avea o barbă castanie, stufoasă. Când se apropiară, Colin își dădu seama că femeia povestea ceva.

— Așa că Starnes se afla acolo ca să tundă iarbă, spunea ea. Oprește motocositoarea, ridică privirea, evaluează nițel problema ș-apoi mă strigă: „Hollis! Ce naiba se-ntâmplă cu câinele ăla?“, iar eu îi zic că animalului i s-au inflamat glandele perianale pe care tocmai i le-am vidat, și Starnes rumegă la asta o vreme, după care, într-un târziu, spune: „Bănuiesc că poț' să împuști cânele ăla și să-ț' ei altu', care are glande perianale normale ș-așa n-o să afle nimenea“. Și eu îi zic: „Starnes, în orășelu' ăsta nu mai găsești niciun bărbat demn de iubire, așa că pot la fel de bine să-mi iubesc câinele“.

Bărbatul cu barbă se îndoi de râs, iar povestitoarea se uită la Lindsey.

— Ai făcut un tur? întrebă Hollis.

Când Lindsey încuviință, Hollis continuă.

— Ei bine, adevăru' e că nu te-ai grăbit deloc.

— Scuze, murmură Lindsey.

Dând din cap înspre băieți, spuse:

— Hollis, ei sunt Hassan și Colin. Băieți, ea e Hollis.

— Cunoscută și ca mama lui Lindsey, le explică Hollis.

— Doamne, Hollis. Să nu începi să te lauzi cu asta, spuse Lindsey.

Trecu pe lângă mama ei, deschise magazinul și toată lumea intră în spațiul binecuvântat cu aer condiționat. Când Colin trecu pe lângă ea, Hollis puse o mână pe umărul lui, îl întoarse și îl privi lung.

— Te cunosc, spuse ea.

— Eu nu te cunosc, îi răspunse Colin, iar apoi adăugă, ca explicație: Nu uit aproape pe nimeni.

Hollis Wells continuă să-l privească, însă el era sigur că nu se mai întâlniseră vreodată.

— Vorbește serios, adăugă Hassan, uitându-se la ei de după un stand cu benzi desenate. Aveți ziare pe-aici?

Din spatele tejghelei, Lindsey Lee Wells scoase un *USA Today*. Hassan răsfoi prima secțiune și, la un moment dat, împături ziarul cu grijă pentru a scoate la iveală o mică poză alb-negru care înfățișa un bărbat alb, cu ochelari și păr des.

— Îl știi pe tipul ăsta? întrebă Hassan.

Colin miji ochii spre ziar și se gândi puțin.

— Nu-l cunosc personal, dar numele lui e Gil Stabel și e directorul unei companii numite Fortiscom.

— Bună treabă. Doar că nu e director la Fortiscom.

— Ba da, este, spuse Colin, destul de sigur pe sine.

— Ba nu, nu e. Nu mai e director nicăieri. A murit.

Hassan despături ziarul, iar Colin se aplecă pentru a citi titlul: DIRECTORUL FORTISCOM A DECEDAT ÎNTR-UN ACCIDENT

AVIATIC.

— *KranialKidz!* strigă Hollis triumfătoare.

Colin o privi uimit, după care oftă. *Nimeni* nu urmărise acea emisiune. Audiențele fuseseră zero. Emisiunea avusese doar un sezon și niciun suflet dintre cele trei milioane de locuitori din Chicago nu-l recunoscuse. Și totuși, aici, în Gutshot, Tennessee…

— O, Doamne-Dumnezeule! strigă Hollis. Ce faci *aici*?

Colin, stânjenit pentru o clipă de senzația că e oarecum faimos, medită la acest lucru.

— Am avut o cădere nervoasă; apoi am plecat într-o călătorie; apoi am văzut indicatorul pentru mormântul arhiducelui; apoi m-am tăiat la frunte; apoi am avut un moment Evrika; apoi am făcut cunoștință cu prietenii ei; acum ne întoarcem la mașină, deși încă n-am plecat.

Hollis se apropie și îi examină bandajul, apoi zâmbi și întinse o mână spre părul lui afro și îl ciufuli, ca și când ar fi fost mătușa lui și el ar fi fost un băiat de șapte ani, care făcuse ceva extrem de drăguț.

— Și nici n-o să pleci acum, spuse ea, fiin'că am să vă pregătesc o cină delicioasă.

Hassan își împreună mâinile.

— Mie *chiar mi-e* foame.

— Linds, pot să închizi.

Lindsey își dădu ochii peste cap și se extrase fără grabă de după casa de marcat.

— Tu vii cu Colin, în caz că se rătăcește, îi spuse Hollis lui Lindsey. Eu o să-l iau pe… cum ai zis că te cheamă?

— Nu-s terorist, zise Hassan ca un fel de răspuns.

— Ei bine, asta-i o ușurare, îi zâmbi Hollis.

Hollis conducea o camionetă nouă, de un roz țipător, iar Colin o urma în Dric, cu Lindsey pe locul din dreapta.

— Mișto mașină, îi spuse ea pe un ton sarcastic.

Colin nu-i răspunse. O plăcea pe Lindsey Lee Wells, dar, uneori, avea senzația că ea încerca să-l scoată din răbdări.[35] Avea aceeași problemă și cu Hassan.

— Îți mulțumesc că ai tăcut când eu eram Pierre și Hassan era Salinger.

— Da, ei bine, a fost destul de haios. Și, în plus, Colin se comporta ca un măgar, așa c-a fost nevoie să-l pună cineva la punct.

— Înțeleg, zise Colin, lucru pe care învățase să-l spună când nu avea nimic de spus.

— Carevasăzică, ești un geniu?

— Sunt un copil-minune demodat, spuse Colin.

— La ce ești bun, în afară de faptul că știi deja tot ce se poate ști?

— Ăăă, sunt bun la limbi străine. Jocuri de cuvinte. Fleacuri. Nimic folositor.

Simți cum îl privește țintă.
— Limbile sunt folositoare. Ce limbi vorbești?
— Sunt destul de bun la unsprezece: germană, franceză, latină, greacă, olandeză, arabă, spaniolă, rusă…
— Am priceput, spuse ea, întrerupându-l. Cred că *meine Mutter denkt, daß sie gut für mich sind*[36], adăugă. De aceea ne aflăm împreună în mașina ta.
— *Warum denkt sie das?*[37]
— OK, am demonstrat amândoi că știm germană. Se ține de capul meu ca o nebună să merg la colegiu și să devin, nu știu, doctor sau ceva de genul. Doar că eu nu mă duc nicăieri. Rămân aici. Am luat deja o decizie. Așa că mă gândesc că poate vrea ca tu să mă inspiri sau ceva de genul.
— Doctorii fac mai mulți bani decât paramedicii-în-devenire, preciză Colin.
— Corect, dar eu n-am nevoie de bani.
Tăcu o clipă, iar mașina scoase un huruit. În cele din urmă, Colin se uită în ochii ei.
— Am nevoie de viața mea, îi explică Lindsey, care e bună și care e aici. Oricum, s-ar putea să merg la colegiul din Bradford, ca să-i închid gura lui Hollis, dar asta-i tot.
Drumul coti brusc la dreapta și, după un șir de copaci, răsări un orășel. Case mici, dar bine îngrijite, erau aliniate la stradă. Se părea că toate aveau verande, iar o mulțime de oameni stăteau pe verandă, cu toate că în timpul verii era mai cald decât în iad. Pe drumul principal, Colin observă o combinație relativ nouă de benzinărie și Taco Bell, un salon de coafură și Oficiul poștal Gutshot, TN, care de la depărtare părea să fie de mărimea unui dressing spațios. Lindsey arată cu degetul pe geam:
— Acolo e fabrica, spuse ea.
Colin văzu, la distanță, un complex de clădiri joase. Nu prea aducea a fabrică — niciun siloz înalt de oțel sau vreun coș industrial de fum care să fi emanat monoxid de carbon, ci doar câteva clădiri care îi aminteau vag de hangarele unui aeroport.
— Ce produce? întrebă Colin.
— Locuri de muncă. Produce cele mai bune locuri de muncă pe care le are orașul ăsta. Străbunicul meu a fondat uzina în 1917.
Colin încetini, trăgând pe marginea drumului, astfel încât un SUV grăbit să-l poată depăși în timp ce el și Lindsey se uitau spre fabrică.
— Da, dar ce anume se *produce* acolo? întrebă el.
— Ai să râzi.
— N-am să râd.
— Jură că n-ai să râzi, spuse ea.
— Jur.

— E o fabrică de textile. În prezent producem, în mare parte, ăăă, fire pentru tampoane.

Colin nu râse. În schimb, gândi: *Tampoanele au fire? De ce?* Dintre toate misterele importante ale omenirii — Dumnezeu, natura universului etc. —, el nu știa mai nimic despre tampoane. Pentru Colin, tampoanele erau ceva în genul urșilor grizzly: știa de existența lor, dar nu văzuse niciodată vreunul în sălbăticie și nici nu își dorea.

În locul acelui hohot de râs al lui Colin urmă o scurtă perioadă de tăcere de nepătruns. Se ținu după camioneta roz a lui Hollis pe o stradă lăturalnică recent asfaltată, care urca abrupt, prin urmare, tură motorul învechit al Dricului la maximum ca să nu moară. În timp ce urcau dealul, deveni evident că strada era, de fapt, o alee foarte lungă, care se termina în fața celei mai mari reședințe pe care o văzuse Colin vreodată. De asemenea, era de un roz orbitor, ca de gumă de mestecat. Trase pe alee. Colin o privea cu gura căscată când Lindsey îl ciupi ușor de mână. Apoi ridică din umeri, ca și când ar fi fost stânjenită.

— Nu-i cine știe ce, spuse ea, dar e casa mea.

O scară lată ducea către o verandă cu multe coloane. Hollis deschise ușa, iar Colin și Hassan pășiră într-o cameră de zi imensă, mobilată cu o canapea suficient de lungă pe care s-ar fi putut întinde amândoi fără să se atingă.

— Simțiți-vă ca acasă. Eu și Lindsey ne ducem să pregătim cina.

— Probabil că poți să te descurci și singură, îi spuse Lindsey, rezemându-se de ușa de la intrare.

— Probabil c-aș putea, da' n-am de gând s-o fac singură.

Hassan se așeză pe canapea.

— Omule, Hollis aia e o nebună. Pe drum mi-a spus că deține o fabrică ce produce fire pentru tampoane.

Colin tot nu găsea acest lucru deosebit de comic.

— Știi, spuse Colin, vedeta de cinema Jayne Mansfield a locuit într-o vilă roz.

Se plimbă prin camera de zi, citind cotoarele cărților lui Hollis și privind fotografiile înrămate. O poză de pe polița șemineului îi atrase atenția și se duse țintă spre ea. O Hollis ușor mai tânără și mai suplă stătea în fața Cascadei Niagara. Lângă ea se afla o fată care aducea puțin cu Lindsey Lee Wells, doar că fata purta un trenci negru peste tricoul ei ponosit cu formația Blink-182. Tușul pentru ochi era gros și i se întindea până la tâmple, jeanșii îi erau mulați, iar ghetele Doc Martens bine lustruite.

— Are o soră? întrebă Colin.

— Poftim?

— Lindsey, preciză Colin. Vino și uită-te la asta.

Hassan se ridică și studie repede poza, după care spuse:

— Asta e cea mai patetică încercare de îmbrăcăminte gotică pe care am văzut-o vreodată. Copiilor gotici nu le place Blink-182. Doamne, până și eu știu asta.

— Ăăă, vă place fasolea verde? întrebă Lindsey, iar Colin își dădu brusc seama că ea se afla în spatele lor.

— E sora ta? se interesă Colin.

— Ăăă, nu, răspunse ea. Sunt singură la părinți. Nu ți-ai dat seama după cât de adorabil de egocentrică sunt?

— Era prea ocupat să fie el însuși adorabil de egocentric pentru a observa, interveni Hassan.

— Așadar, cine e în poză? o întrebă Colin pe Lindsey.

— Eu, în clasa a opta.

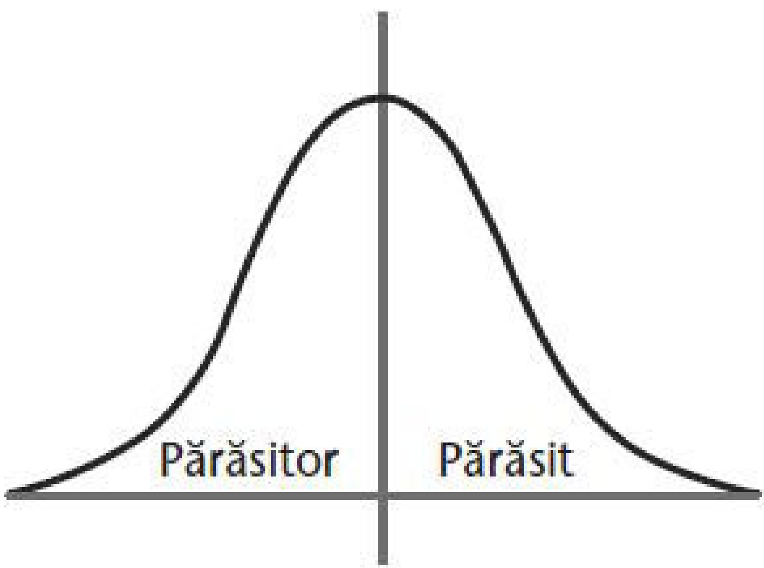
— A, spuseră Colin și Hassan stânjeniți. Da, îmi place fasolea verde, adăugă Hassan, încercând să schimbe subiectul cât mai repede cu putință.

Lindsey trânti ușa de la bucătărie în urma ei, iar Hassan ridică din umeri spre Colin și zâmbi, apoi se întoarse pe canapea.

— Trebuie să lucrez, spuse Colin.

Traversă un culoar tapetat în roz și intră într-o încăpere cu un birou imens de lemn, care părea a fi locul în care un președinte putea elabora o nouă lege. Colin se așeză, își scoase din buzunar omniprezentul carnețel și creionul numărul 2 și începu să scrie.

> *Teorema se bazează pe validitatea vechiului meu argument conform căruia în lume există fix două tipuri de oameni: Părăsitori și Părăsiți. Toată lumea e predispusă să fie ori una, ori alta, dar, desigur, nu toți oamenii sunt Părăsitori sau Părăsiți DESĂVÂRȘIȚI. De aici și curba:*

Cei mai mulți oameni se află undeva în apropierea liniei verticale despărțitoare, cu ocazionalele excepții statistice (de exemplu, eu), care reprezintă un mic procentaj din totalitatea indivizilor. Expresia numerică a graficului poate fi situată undeva la 5 pentru Părăsitorul extrem și la 0 pentru mine. Așadar, dacă Cea Mare era 4 și eu sunt 0, valoarea totală a diferențialei = -4. (Se optează pentru numere negative dacă băiatul e Părăsit; pozitive dacă fata e părăsită.)

Iar apoi căută o ecuație grafică care să sublinieze relația lui cu Cea Mare (cea mai simplă dintre toate poveștile lui de dragoste), așa cum fusese ea: neplăcută, inconștientă și de scurtă durată.

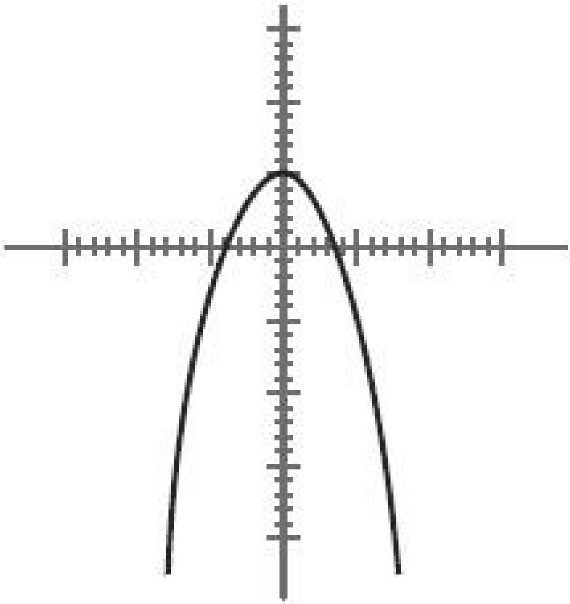
Dintr-un anume motiv, în timp ce lucra fără încetare la ecuații, în încăpere păru să se facă din ce în ce mai cald. Sudoarea începuse să se îmbibe în bandajul de deasupra ochiului său, așa încât și-l înlătură. Își scoase tricoul, ștergând firicelele de sânge care încă îi curgeau pe față. Dezbrăcat de la brâu în sus, coloana vertebrală îi ieșea în evidență pe spatele costeliv în timp ce stătea aplecat deasupra biroului, lucrând. Se simțea așa cum nu se mai simțise niciodată — că era aproape de un concept original. O mulțime de oameni, inclusiv el, observaseră și înainte dihotomia Părăsitor/Părăsit. Dar nimeni nu o mai folosise pentru a demonstra curba relațiilor romantice. Se îndoia că cineva își imaginase vreodată că o singură formulă putea prezice creșterea și descreșterea relațiilor universale. Știa că nu avea să fie ușor. În primul rând, transformarea conceptelor în numere era un soi de anagramare cu care el nu era obișnuit. Dar era încrezător. Nu fusese niciodată suficient de bun la matematică[38], însă era un celebru expert în a fi părăsit.

Continuă să-și vadă de formulă, bântuit de sentimentul că mintea lui avea să născocească ceva măreț și important. Și când avea să demonstreze că persoana lui conta, ei avea să-i fie dor de el, era sigur de asta. Avea să-l vadă așa cum îl văzuse la început: ca pe un geniu.

Într-o oră, avea o ecuație:

$$f(x) = D^3x^2 - D$$

care o făcea pe Katherine I să arate așa:

Era aproape perfect — o reprezentare grafică necomplicată a unei relații necomplicate. Ba chiar capta și scurta durată a relației. Graficele nu trebuiau să reprezinte timpul cu acuratețe; ele trebuiau să ofere o idee a duratei *prin comparație*, de exemplu: va fi cu mine mai mult decât K-14, dar nu la fel de mult precum K-19.[39]

Însă Katherine a II-a dăduse greș — atingând axa *x* numai o dată. Evident, nu era suficient de precisă pentru a o putea trimite la *The Annals of Mathematics*[40] sau ceva de genul, însă Colin se simțea suficient de bine pentru a-și pune înapoi tricoul. Mai fericit decât fusese în, ei bine, cel puțin ultimele două zile, Colin goni pe culoar și dădu buzna în aerul rece din camera de zi, de unde văzu că Lindsey, Hassan și Hollis se aflau în sufragerie. Intră și se așeză în fața unei farfurii cu orez, fasole verde și ceea ce păreau a fi pui foarte mici.

Hassan râdea de ceva anume, la fel și cele două membre ale familiei Wells. Se părea că deja îl îndrăgiseră. Oamenii îl adorau pe Hassan așa cum adorau mâncarea de tip fast-food sau celebritățile. Era un dar pe care Colin îl găsea impresionant.

Când Colin se așeză, Hollis îl întrebă pe Hassan:

— Vrei să spui rugăciunile de mulțumire?

— Sigur.

Hassan își drese vocea.

— *Bismillah*.

Apoi își ridică furculița.

— Asta-i tot? se miră Hollis.

— Asta-i tot. Suntem un popor de oameni conciși. Conciși și, de asemenea, flămânzi.

Araba păru să îi facă pe toți cei de la masă să se simtă inconfortabil sau ceva de genul, întrucât nimeni nu mai zise nimic preț de câteva minute, cu excepția lui Hassan, care spunea întruna că prepelița (era prepeliță, nu un pui foarte mic) era *excelentă*. Și *era* bună, presupuse Colin, dacă erai genul căruia îi plăcea să caute printr-un labirint infinit de oase și cartilaje pentru a găsi ocazionalele bucățele de carne. Scobi cu furculița și cuțitul după părțile comestibile și, într-un târziu, găsi o bucată întreagă de carne. Mestecă încet, ca s-o savureze, mestecând și mestecând și *au! Doamne! Ce naiba a fost aia?* Mestecă. Mestecă. Mestecă. Și *din nou. La naiba. E un os?*

— Au, spuse el aproape șoptit.

— Glonț pentru păsări, îi spuse Lindsey.

— Glonț pentru păsări?

— Glonț pentru păsări, fu de acord Hollis.

— Pasărea a fost împușcată? întrebă Colin, scuipând o alice micuță de metal.

— Da.

— Iar eu mănânc *gloanțele*?

Lindsey zâmbi.

— Nu. Le scuipi.

Așadar, în acea seară, Colin luă o cină formată din orez și fasole verde. După ce toată lumea termină de mâncat, Hollis îl întrebă:

— Cum te-ai simțit când ai câștigat *KranialKidz*? Îmi amintesc că la emisiune nu ai părut prea, ăăă, entuziasmat.

— M-am simțit foarte prost că cealaltă puștoaică a pierdut. Era foarte de treabă. Puștoaica împotriva căreia am jucat… n-a primit prea bine anunțarea câștigătorului.

— Eu am fost suficient de fericit pentru amândoi, spuse Hassan. Am fost singurul membru dintre spectatorii din studio care a executat o mișcare de dans. Singleton a bătut-o pe avurizida aia mică de parcă i-ar fi furase ceva.[41]

KranialKidz îi reaminti lui Colin de Katherine a XIX-a, și acesta privi fix într-un anumit punct, încercând să nu se gândească deloc la ea. Când Hollis vorbi, fu ca și când ar fi rupt o tăcere lungă, așa cum face alarma unui ceas.

— Cred c-ar trebui să lucraț' pentru mine vara asta. Încep un proiect, iar voi aț' fi numa' buni pentru el.

De-a lungul anilor, oamenii doriseră ocazional să-l angajeze pe Colin într-o manieră care să corespundă talentelor sale. Dar (a) verile erau pentru taberele de copii isteți, astfel încât el să-și poată aprofunda cunoștințele, și (b) un loc de muncă adevărat avea să-i distragă atenția de la munca lui adevărată, aceea de a deveni un depozit de cunoștințe și mai mare, iar (c) Colin nu prea avea alte abilități remarcabile. De pildă, oamenii nu găsesc prea des un astfel de

anunț:

Copil-minune

O corporație imensă, megalitică se află în căutarea unui copil-minune talentat și ambițios, care să se alăture minunatei și dinamicei noastre Divizii Magnifice în lunile de vară. Cerințele includ cel puțin paisprezece ani de experiență certificată, capacitatea de a realiza anagrame corecte (și de a face aliterații cu agilitate), fluență în unsprezece limbi. Îndatoririle constau în citit, în memorarea enciclopediilor, romanelor și poeziilor, și în recitarea primelor nouăzeci și nouă de cifre ale lui pi.[42]

Așadar, Colin mersese în fiecare vară într-o tabără cu copii isteți și, cu fiecare an care trecea, devenea din ce în ce mai limpede că el nu era priceput la *nimic*, lucru pe care i-l spuse și lui Hollis Wells.

— N-am nevoie decât să fiți cât de cât isteți și să nu locuiți în Gutshot, iar voi doi întruniți ambele condiții. Cinci sute de dolari pe săptămână pentru amândoi, plus cazare și masă. Sunteți angajați! Bun venit în familia Gutshot Textiles.

Colin îi aruncă o privire prietenului său, care ținea grațios în mâini o prepeliță, dinții lui rozând osul într-o încercare zadarnică de se bucura de o masă cât de cât decentă. Hassan puse prepelița cu grijă înapoi pe farfurie și se uită la Colin.

Hassan încuviință subtil; Colin strânse din buze; Hassan își frecă barba abia mijită; Colin își mușcă degetul mare; Hassan zâmbi; Colin încuviință.

— Bine, spuse Colin într-un târziu.

Se hotărâseră să rămână. *Îți place sau nu,* gândi Colin, *călătoriile au și destinații*. Sau, cel puțin, tipurile lui de călătorie întotdeauna aveau. Și părea a fi o destinație convenabilă — o casă drăguță, chiar dacă întâlneai culoarea roz la tot pasul; și căminul primului său moment Evrika. Colin nu avea nevoie de bani, dar știa cât de tare ura Hassan să le ceară părinților lui bani de buzunar. De asemenea, aveau nevoie de un loc de muncă. Niciunul dintre ei, gândi Colin, nu lucrase vreodată, cu adevărat, pe bani. Singura grijă a lui Colin era Teorema.

Hassan spuse:

— *La ureed an uz'ij rihlatik — wa lakin min ajl khamsu ma'at doolar amreeki fil usbu', sawfa afa'al.*[43]

— *La ureed an akhsar kulla wakti min ajl watheefa. Yajib an ashtaghil ala mas'alat al-riyadiat.*[44]

— Putem să ne asigurăm că Singleton va avea timp să mâzgălească? întrebă Hassan în engleză.

— E vreun soi de păsărească? îi întrerupse Lindsey, nevenindu-i să creadă.

Colin o ignoră, răspunzându-i în engleză lui Hassan.

— Nu mâzgălesc, lucru pe care l-ai ști dacă…

— Aș merge la colegiu, corect. Doamne, atât de previzibil, spuse Hassan, după care se întoarse spre Lindsey și adăugă: Nu vorbim *păsărească*. Vorbim în limbajul sacru al *Qur'an*-ului, limbajul mărețului *calipha* și al lui Saladin, cea mai frumoasă și mai complexă limbă din lume.

— Ei bine, mie îmi sună a raton care-și drege vocea, remarcă Lindsey.

Colin tăcu o clipă, meditând.

— Am nevoie de timp ca să-mi fac treaba, spuse Colin, iar Hollis încuviință.

— Splendid, spuse Lindsey, părând sinceră. Splendid. Dar nu puteț' sta în camera mea.

Cu gura pe jumătate plină cu orez, Hassan spuse:

— Cred c-o să putem găsi un loc prin casa asta unde să ne înghesuim și noi.

După o vreme, Hollis anunță:

— Ar trebui să jucăm Scrabble.

Lindsey oftă.

— N-am jucat niciodată, spuse Colin.

— Un geniu care n-a jucat niciodată Scrabble? făcu Lindsey.

— Nu sunt geniu.

— Bine. Un *tocilărel*?

Colin râse. I se potrivea. Nu mai era un copil-minune și încă nu era un geniu — ci un tocilărel.

— Nu prea le am cu jocurile, spuse Colin. Nu prea mă *joc* în general.

— Ei bine, ar trebui. Jocurile sunt amuzante. Cu toate că Scrabble nu intră chiar în categoria asta, spuse Lindsey.

Scorul final:
Hollis: 158
Colin: 521
Lindsey: 293
Hassan: 0[45]

După ce își sună părinții și le spuse că se afla într-un orășel numit Gutshot, cu toate că evită să menționeze că se cazase la niște străini, Colin rămase treaz până târziu, lucrând la Teoremă în noul lui dormitor de la etajul al doilea, care avea un birou drăguț din lemn de stejar, cu sertarele goale. Colin adorase dintotdeauna birourile cu sertarele goale. Însă Teorema nu mergea prea bine; începuse să se îngrijoreze că i-ar lipsi cunoștințele matematice necesare acestei probleme, când ridică privirea și văzu ușa de la dormitor deschizându-se. Lindsey Lee Wells purta pijamale cu imprimeuri.

— Ce-ți mai face capul? întrebă ea, așezându-se pe pat.

Colin își închise ochiul drept, apoi îl deschise și își apăsă un deget pe tăietură.

— Doare, îi răspunse el. Oricum, îți mulțumesc pentru tratament.

Lindsey își strânse picioarele sub ea, zâmbi și spuse cântat:

— Pentru asta sunt prietenii.

Dar apoi adoptă o mină serioasă, aproape timidă.

— Ascultă, mă întrebam dacă ți-aș putea spune ceva, zise ea, mușcându-și partea interioară a degetului mare.

— HeiEuFacAsta, spuse Colin, arătând cu degetul.

— O, ciudat. E ca omul sărac care-și suge degetul, nu-i așa? În orice caz, eu o fac doar în intimitate, spuse Lindsey, iar lui Colin îi trecu prin minte că nu putea fi considerat un lucru tocmai „intim“ faptul că se afla în prezența lui, dar nu dădu glas gândului. Da, deci, oricum. O să pară o chestie retardată, dar pot să-ți povestesc despre chestia asta, ca să nu crezi că sunt o nenorocită? Pentru că am stat întinsă în pat, gândindu-mă cât de nenorocită probabil că mă consideri, și cum tu și Hassan probabil vorbiți despre cât de nesimțită sunt eu și tot tacâmul.

— Ăăă, bine, spuse el, cu toate că, sincer, el și Hassan aveau o mulțime de alte lucruri despre care să discute.

— Așadar, am fost urâtă. Sincer, n-am fost niciodată grasă, n-am purtat aparat dentar, n-am avut coșuri sau chestii de genul. Dar eram urâtă. Nici măcar nu știu cum se decid termenii de urât și frumos — poate că există o clică secretă de băieți care se întâlnesc în vestiare și hotărăsc care fată e urâtă și care e sexy, deoarece, din câte îmi amintesc, nu cred că există vreo fată sexy în clasa a patra.

— În mod clar n-ai cunoscut-o pe Katherine I, o întrerupse Colin.

— Prima regulă a poveștilor: fără întreruperi. Dar, ha-ha. Perversule! În fine, eram urâtă. Se luau des de mine. N-am să te plictisesc cu povești despre cât de nașpa a fost, dar să știi c-a fost foarte nașpa. Eram nefericită. Așa că în clasa a opta m-am schimbat radical. Am mers cu Hollis până în Memphis și mi-am cumpărat o garderobă nouă, mi-am tras o tunsoare Zelda, m-am vopsit brunetă și am încetat să mai ies în soare, așa că eram o tipă semi-emo și semi-gotică și semi-punkistă și semi-tocilară. În principiu, nu prea știam ce naiba făceam, dar nu conta, întrucât cei de la școala gimnazială din Milan, Tennessee, nu văzuseră vreodată vreo fată emo sau gotică sau punkistă sau tocilară. Eram *diferită*, și asta era cel mai important. Și îi uram pe toți, iar ei m-au urât pe toată durata anului școlar. Și apoi a început liceul și m-am hotărât să-i fac să arate ca mine. Pur și simplu luasem decizia. Frate, a fost așa de simplu! A fost extrem, extrem de simplu! Pur și simplu devenisem vedeta școlii. Dacă vedeta merge ca o puștoaică ce se crede cool și vorbește așa și se îmbracă așa și are amestecul potrivit de obrăznicieșirăutateșiamabilitate precum o puștoaică ce se crede cool, vedeta devine cool. Dar nu mă port nasol cu oamenii. La mine la școală nici măcar nu există termenul de *popularitate*.

— Asta, spuse Colin cu emfază, e o frază pe care o auzi numai la oamenii populari.

— Ei bine, da. Dar nu sunt o fostă fată urâtă care și-a vândut sufletul pentru a se combina cu băieți sexy și pentru a participa la cele mai tari petreceri pe care le oferă Mărețul Gutshot. Repetă, aproape pe un ton defensiv: Nu mi-am vândut sufletul.

— Ăăă, OK. Nu mi-ar păsa dacă ai fi făcut-o, recunoscu el. Tocilarii spun mereu că nu dau doi bani pe popularitate; dar… să nu ai prieteni e nașpa. Personal, nu mi-au plăcut niciodată, ghilimele, copiii cool — îi consideram mereu niște rahați cu ochi. Dar, probabil, într-un fel sau în altul, sunt ca ei. De pildă, ieri îi spuneam lui Hassan că voiam să *contez* — adică, să-și amintească oamenii de mine. Iar el a spus că „faima este la modă acum“. Poate că are dreptate și poate că eu nu-mi doresc decât faimă. De fapt, mă gândeam mai devreme la asta, poate îmi doresc ca necunoscuții să creadă că sunt cool, de vreme ce oamenii care mă cunosc nu o fac. Când aveam zece ani, am fost la grădina zoologică cu clasa și voiam neapărat să fac pipi. De fapt, în acea zi am avut nevoie de multe ori să urinez, probabil din pricina suprahidratării. Apropo, știai că toată treaba aia cu opt pahare de apă pe zi e o gogoriță și nu are nimic științific la bază? Multe lucruri sunt în genul acela. Toată lumea presupune că sunt adevărate, întrucât oamenii sunt din naștere leneși și flegmatici, cuvânt care, că tot veni vorba, nu pare a fi un cuvânt, dar este.[46]

— E foarte ciudat să-ți văd creierul în acțiune, spuse Lindsey, iar Colin oftă.

Știa că nu putea spune povești, că adăuga întotdeauna detalii neesențiale și făcea digresiuni care îl interesau doar pe el.

— Oricum, sfârșitul acelei povești e că am fost foarte aproape să mă aleg cu penisul mușcat de un leu. Și ceea ce vreau să subliniez e că rahaturile de genul ăsta nu li se întâmplă oamenilor populari. Niciodată.

Lindsey râse.

— Asta ar putea fi o poveste a naibii de bună, dacă ai ști cum s-o spui.

Își mușcă din nou degetul mare. Un obicei intim.

— Ei bine, eu cred că ești un tip cool și vreau ca tu să crezi că și eu sunt cool, iar asta e definiția popularității.

Încheierea (Încheierii)

După primul lor sărut, Colin și Katherine I rămaseră tăcuți aproximativ două minute. Katherine îl privi cu atenție pe Colin, iar el încercă să-și vadă în continuare de traducerile din Ovidiu. Dar își dădu seama că se confrunta cu o problemă fără precedent. Colin nu se putea concentra. Continua să se uite la ea. Ochii ei mari și albaștri, prea

mari pentru chipul ei tânăr, îl priveau fără încetare. Își dădu seama că era îndrăgostit. În cele din urmă, Katherine vorbi:

— Colin, spuse ea.

— Da, Katherine?

— Vreau să ne despărțim.

La acea vreme, desigur, Colin nu prea înțelegea semnificația acelui moment. Se cufundă în Ovidiu, jelind pierderea în tăcere, iar ea continuă să se uite la el preț de o jumătate de oră, până când părinții ei intrară în camera de zi, ca să o ia acasă. Însă fură necesare încă vreo două Katherine ca să-l facă pe Colin să o privească cu nostalgie pe Cea Mare ca fiind reprezentanta perfectă a Fenomenului Katherine. Relația lor de trei minute fusese fix acel lucru în forma lui cea mai pură. Fusese tangoul imuabil dintre Părăsitor și Părăsit: sosirea și văzutul, și cuceritul, și întoarcerea acasă.

30 „Mă numesc Pierre. Când merg la metrou, cânt melodii cu pârțuri."

31 Aluzie la lanțul de magazine vestimentare Abercrombie & Fitch. (*N.t.*)

32 „Iubirea iubește să iubească iubire." Un citat, tradus în franceză, din romanul *Ulise* al lui James Joyce.

33 „Rahat!"

34 „Nu spune că am hemoroizi! Nu am hemoroizi."

35 Asta era ceea ce mama lui Colin numea tachinare, cu toate că el nu înțelegea niciodată la ce se referea cu adevărat.

36 „Mama mea crede că ești bun pentru mine."

37 „De ce ar crede asta?"

38 Deși, desigur, era mult mai bun decât majoritatea oamenilor.

39 O explicație completă a matematicii folosite aici ar fi cu adevărat plictisitoare și, de asemenea, extrem de lungă. În cărți există o parte special creată pentru acele segmente foarte lungi și foarte plictisitoare, iar acea parte se numește „Anexă". Acolo se poate găsi o explicație semiobositoare a matematicii folosite mai sus. Cât despre povestea de față: nu va mai fi nimic matematic. Nimic. Promit.

40 Unul dintre cele mai prestigioase jurnale matematice din lume, publicat bilunar sub egida Princeton University și The Institute for Advanced Study. (*N.t.*)

41 „I-ar fi fura*t*", a vrut Colin să corecteze. Dar gramatica nu e interesantă.

42 Pe care Colin o făcuse când avea zece ani, creând o frază de 99 de cuvinte în care prima literă a fiecărui cuvânt corespundea unui număr din pi (a = 1, b = 2 etc.; j = 0). În continuare, dacă sunteți curioși, aveți toată fraza: Somnul, când este rugat, bea întotdeauna eter alcoolic, întrucât fiecare somn se bucură de o intoxicare augmentată; totuși, indulgența scârboasă poate fi catastrofală; când e nevoie, zărganul dădăcește copiii murdari ai somnului, ajutând bebelușii-somn să primească o educație, doar pentru că zărganii sunt încântați când îi ajută pe copii să crească și sunt celebri pentru că le insuflă încredere somnilor imaturi, oferindu-le experiență (chiar și bucurii); totuși, peștii-balon își bat joc de zărganii intuitivi, discreditându-i în mod nepotrivit, producând daune, ba chiar insultându-i pe zărganii benevoli, fermecători și joviali, rănindu-i și frustrându-i enorm; bucuria dispare, iar răutățile nu aduc decât durere; enervările inevitabile grăbesc sentimentele de incertitudine; totuși, copiii joviali se declară fericiți, răutatea peștilor-balon produce descurajare și nesiguranță; drept urmare, să-i preamărim pe zărganii veseli și prietenoși!

43 „Nu vreau să-ți stric călătoria — dar, pentru cinci sute de dolari americani pe săptămână, o voi face."

44 „Călătoria asta oricum era cam naspa, dar nu vreau ca serviciul ăsta să-mi mănânce tot timpul liber. Trebuie să lucrez la Teoremă."

45 „Eu nu joc *Scrabble* cu *Singleton*. O, Doamne, dacă o să am nevoie vreodată să mi se aducă

aminte cât de prost sunt, pot oricând să-mi consult punctajul SAT de la examenele orale, mulțumesc frumos.“

46 Partea cu cele opt pahare pe zi e complet adevărată. Nu există niciun motiv pentru care să bei opt pahare de apă pe zi, doar dacă, dintr-un motiv sau altul, îți place în mod deosebit gustul apei. Cei mai mulți experți sunt de părere că dacă nu se întâmplă ceva teribil de ciudat cu tine, ar trebui să bei apă doar când — pregătiți-vă pentru asta — îți este sete.

(opt)

Când îți petreci întreaga viață într-un oraș precum Chicago, se pare că nu prea poți să înțelegi anumite aspecte ale vieții rurale. Să luăm, de exemplu, cazul problematic al cocoșului. În mintea lui Colin, cocoșul care cânta în zorii zilei nu era nimic mai mult decât un trop literar și cinematografic. Când un scriitor voia ca un personaj să fie trezit în zori, Colin se gândea că autorul pur și simplu folosea tradiția cocoșului pentru a înfăptui acest lucru. Era ca atunci când autorii reprezentau anumite lucruri cu totul diferit față de cum se petreceau ele în realitate. Autorii nu includeau niciodată întreaga poveste; ei pur și simplu spuneau esențialul. Colin credea că adevărul trebuia să conteze la fel de mult ca esențialul și își dădea seama că acesta era motivul pentru care nu putea spune povești bune.

În acea dimineață află următorul lucru: cocoșii *nu* începeau să cânte când se crăpa de ziuă. Începeau, de fapt, cu mult *înaintea* zorilor — pe la 5 dimineața. Colin se întoarse în patul străin și, preț de câteva clipe, în timp ce miji ochii prin bezna din încăpere, se simți bine. Obosit și scos din sărite din pricina cocoșului. Dar se simțea bine. Iar apoi își aduse aminte că ea îl părăsise și se gândi la ea, dormind în patul ei mare și pufos și nevisându-l pe el. Se rostogoli pe o parte și se uită la ceasul de la telefon. Niciun apel ratat.

Cocoșul cântă din nou.

— Cucurigu-nu-o-fce, drac împielițat ce ești, bombăni Colin.

Însă cocoșul cucurigu-o-făcu și, până la ivirea zorilor, cântatul lui creă o simfonie disonantă cam ciudată, care părea să se fi amestecat cu sunetele înăbușite ale rugăciunilor de dimineață pe care le făceau musulmanii. Acele ore de zgomote stridente care te împiedicau să dormi îi oferiră lui Colin suficient timp să se gândească la aproape toate problemele lui, începând cu Katherine și când oare se gândise ultima oară la el și terminând cu numărul de anagrame cu *cocoș*, corecte din punct de vedere gramatical.[47]

Pe la ora 7, în timp ce cocoșul (sau poate că erau mai mulți — poate că lucrau în ture) intră în cea de-a treia oră de tânguieli asurzitoare, Colin se duse împleticindu-se la baia în care dădea și dormitorul lui Hassan. Hassan era deja în cabina de duș. Cu tot luxul care trona acolo, baia nu avea cadă.

— ’Neața, Hass.

— Salut! strigă Hassan peste zgomotul produs de apă. Omule, Hollis a adormit în camera de zi, urmărind canalul de teleshopping Home

Shopping Network. Are o casă de un miliard de dolari și doarme pe canapea.

— Uaenii ășteo sunt ciudați, spuse Colin, scoțându-și periuța din gură la jumătatea propoziției.

— Mă rog… Hollis mă adoră. Crede că sunt Dumnezeu. Și că tu ești un geniu. Și la cinci sute de dolari pe săptămână, n-o să mai trebuiască să muncesc vreodată. Acasă, cinci sute de dolari mă pot ține cinci luni, omule. Cu banii pe care o să-i fac vara asta o să pot supraviețui până pe la treizeci de ani.

— Lipsa ta de ambiție e cu adevărat remarcabilă.

Hassan întinse mâna și înșfăcă un prosop pe care erau brodate literele HLW. Câteva momente mai târziu, ieși din cabină și intră în camera lui Colin, cu prosopul înfășurat în jurul taliei sale de mărime considerabilă.

— Ascultă, *kafir*. Pe bune. Mai slăbește-mă cu mersul la școală. Lasă-mă să fiu fericit; eu am să te las să fii fericit. E OK să ne mai tachinăm din când în când, dar totul are o limită.

— Scuze. Nu știam că am atins limita.

Colin se așeză pe pat, punându-și tricoul cu *KranialKidz* pe care îl primise la emisiune.

— Ei bine, ai cam adus-o în discuție vreme de 284 de zile consecutiv.

— Poate c-ar trebui să avem un cuvânt, spuse Colin. Pentru momentele în care ajungem prea departe. Adică un cuvânt oarecare și atunci vom ști că e timpul s-o lăsăm moale.

Stând acolo, înfășurat în prosopul său, Hassan se uită în sus și, într-un final, spuse:

— Bobițe-în-fund.

— Bobițe-în-fund, fu de acord Colin, anagramând în gând.

Bobițe-în-fund era potul cel mare pentru anagrame.[48]

— Avurizid mic ce ești, faci anagrame, nu-i așa? îl întrebă Hassan pe Colin.

— Da, recunoscu el.

— Poate că de asta ți-a făcut vânt Katherine. Tot timpul faci anagrame și nu asculți niciodată.

— Bobițe-în-fund, spuse Colin.

— Voiam doar să-ți ofer o șansă să-l folosești. Bine, hai să mâncăm. Sunt mai lihnit decât un puștan în cea de-a treia zi în tabăra pentru obezi.

În timp ce coborau pe o scară spiralată către camera de zi, Colin întrebă — pe cât de șoptit putu:

— Pe bune, de ce crezi că Hollis vrea să ne dea de lucru?

Hassan se opri pe scară, iar Colin îi urmă exemplul.

— Vrea să mă facă fericit. Omule, noi, grăsanii, avem o legătură

specială. E ca o Societate Secretă. Avem tot felul de rahaturi despre care voi nu știți. Semne cu mâna, dansuri speciale pentru obezi — avem niște avurizide de bârloguri secrete amplasate în centrul pământului, unde mergem în toiul nopții, când copiii slăbănogi dorm, și mâncăm tort și pui prăjit și rahaturi din astea. *Kafir*, de ce crezi că Hollis încă doarme? Fiindcă am stat treji toată noaptea în bârlogul nostru secret, injectându-ne glazură de unt în vene. Ne oferă locurile astea de muncă întrucât un grăsan are întotdeauna încredere în alt grăsan.

— Tu nu ești gras. Ești rotofei.

— Amice, *tocmai* mi-ai văzut sânii de bărbat când am ieșit de la duș.

— Nu-s atât de răi, spuse Colin.

— Oh, asta-i! Ai căutat-o cu lumânarea!

Hassan își ridică tricoul până la gât și Colin aruncă o privire spre pieptul lui păros, care avea — bine, nu puteai nega — o pereche mică de sâni. Cupa A, dar chiar și așa… Hassan zâmbi cu mare satisfacție, își coborî tricoul la loc și se îndreptă spre camera de zi.

Lui Hollis îi luă o oră să se pregătească, timp în care Hassan și Lindsey pălăvrăgiră și se uitară la *The Today Show*, în timp ce Colin se așeză la marginea canapelei și citi una dintre cărțile pe care și le înghesuise în rucsac — o antologie de-a lui Lord Byron, care conținea poemele *Lara* și *Don Juan*. Îi plăcea destul de mult. Când Lindsey îl întrerupse, el tocmai ajunsese la un vers din *Lara* care îi plăcea mult: „Veșnicia îți interzice să dai totul uitării".

— Ce citești acolo, tocilărelule? îl întrebă Lindsey.

Colin ridică volumul.

— Don Juan, spuse ea, pronunțând *Juan* ca Huan. Încerci să înveți cum poți evita să fii părăsit?

— *Giu-an*, o corectă Colin. Se pronunță *Don Giu-an*, spuse el.[49]

— Neinteresant, spuse Hassan.

Dar Lindsey păru să găsească asta mai mult plictisitor decât neinteresant. Își dădu ochii peste cap și luă farfuriile pentru micul dejun de pe măsuța de cafea. Hollis Wells coborî în camera de zi, fiind îmbrăcată cu ceea ce părea a fi, pentru numele lui Dumnezeu, o togă cu motive florale.

— Ceea ce vom face, spuse ea vorbind repede, e să compilăm pentru generațiile următoare o istorie orală a orașului Gutshot. Am intervievat câțiva oameni în ultimele săptămâni, da' n-am s-o mai fac, acum că voi sunteț' aici. Oricum, declinul acestei operațiuni au fost bârfele — toată lumea vorbește despre ce spun sau ce nu spun ceilalț' oameni. Da' voi n-aveț' niciun motiv ca să stați la șuetă și să aflați dacă Ellie Mae își iubea soțu' când s-a căsătorit cu el în 1937. Așadar — asta o să faceț' voi doi. Și Linds, în care toată lumea are încredere…

— Sunt foarte cinstită, le explică Lindsey, tăindu-i vorba mamei ei.

— Până la un anumit punct, dragă. Dar, da. Așadar, îi faceț' pe oamenii ăștia să vorbească și n-or să mai tacă în veci, vă asigur eu. Vreau șase ore trase pe bandă în fiecare zi. Dar îndreptați-i către adevărata istorie, dacă puteți. Fac asta pentru nepoții mei, nu pentru un festival al bârfelor.

Lindsey tuși, murmură „Rahaturi de doi bani“, după care tuși din nou.

Hollis făcu ochii mari.

— Lindsey Lee Wells, te duci în acest moment și pui o monedă în borcanul cu înjurături!

— La naiba, spuse Lindsey. Pulă. Rahatastic.

Se îndreptă spre polița șemineului și puse o bancnotă de un dolar într-un borcan.

— Hollis, n-am mărunt, spuse ea.

Colin nu se putu abține și izbucni în râs; Hollis se încruntă.

— Ei bine, spuse ea, puteț' să plecați. Șase ore înregistrate și vă-ntoarceț' la ora cinei.

— Stai puțin, cine-o să deschidă magazinul? întrebă Lindsey.

— Am să-l trimit pe Colin acolo pentru o vreme.

— Eu trebuie să înregistrez poveștile străinilor, preciză Colin.

— Pe celălalt Colin, îl lămuri Hollis. Iubitul lui, spuse ea oftând, Lindsey. Oricum nu prea dă pe la fabrică. Hai, dispăreț'.

În Dric, cu Hassan la volan, îndepărtându-se de Conacul Roz pe aleea exagerat de lungă, Lindsey spuse:

— Iubitul lui, oftat, Lindsey. E întotdeauna iubitul lui, oftat, Lindsey. Dumnezeule! În fine, ascultați-mă, lăsați-mă și pe mine la magazin.

Hassan își ridică privirea și vorbi cu Lindsey uitându-se la ea în oglinda retrovizoare.

— Nici prin gând să nu-ți treacă. Așa încep filmele de groază. Te lăsăm acolo, intri în casa unui străin și, cinci minute mai târziu, vreun psihopat își plimbă maceta în jurul boașelor mele, în timp ce nevasta lui schizofrenică îl pune pe Colin să facă flotări pe un strat de cărbuni încinși. Vii cu noi.

— Nu vreau să vă jignesc, da' nu l-am mai văzut pe Colin de ieri.

— Nu vreau să-l jignesc pe avurizidul ăla, îi răspunse Hassan, dar *Colin* stă pe scaunul din dreapta și citește Don GIU-AN. Tu ești combinată cu *Celălalt Colin*, alias CC.

Colin nu mai citea; îl asculta pe Hassan cum îi lua apărarea. Sau, cel puțin, asta credea că făcea Hassan. De obicei, nu prea puteai să-ți dai seama cum stătea treaba cu el.

— Vreau să zic, băiatul meu de-aici e în mod clar Principalul Colin. E fără de seamăn. Colin, spune „unic“ în cât de multe limbi poți.

Colin le rosti pe nerăsuflate:

— Ăăă, *único*[50], *unico*[51], *einzigartig*[52], *unique*[53], *уникáльнњій*[54], *μουαδκός*[55], *singularis*[56], *farid*[57].

Fără îndoială, Hassan se pricepea la asta — Colin simți un val de afecțiune pentru prietenul său, iar recitarea cuvintelor făcu într-un fel ca acel gol pe care îl simțea în stomac să se mai diminueze. Păru, pentru o clipă, un soi de medicament.

Lindsey îi zâmbi lui Colin; privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Doamne, am mai mult decât suficienți Colini[58], spuse ea. Unul care să mă învețe franceză, unul care să mă sărute franțuzește.

Râse la propria-i glumă, după care spuse:

— Ei bine, în regulă. Am să merg. La urma urmei, n-aș vrea să-l văd pe Colin rămânând fără boașe. Pe oricare dintre Colini, sincer. Dar o să trebuiască să mă lăsați la magazin după ce terminăm.

Hassan încuviință, iar apoi Lindsey îi direcționă, trecând pe lângă „Taco Hell“[59] și ajungând pe o străduță lăturalnică, ce avea aliniate la stradă numai case cu un etaj. Traseră pe o alee.

— Cei mai mulți oameni sunt la muncă, le explică ea. Dar Starnes ar trebui să fie acasă.

Starnes îi întâmpină la ușă. Maxilarul lui lipsea cu desăvârșire; se părea că avea un soi de plisc de rață acoperit cu piele în loc de bărbie sau maxilar, sau dinți. Și totuși, încercă să-i zâmbească lui Lindsey.

— Ce mai faci, dulceață? întrebă el.

— Mă bucur să te văd, Starnes, spuse ea, îmbrățișându-l.

Ochii lui se luminară brusc, iar apoi Lindsey îi prezentă pe Colin și pe Hassan. Când bătrânul îl văzu pe Colin holbându-se, îi explică:

— Cancer. Haideț', intraț' și luaț' loc.

Casa mirosea a canapele vechi și mucegăite și a lemn nefinisat. Mirosea, gândi Colin, a pânze de păianjen și amintiri nedeslușite. Mirosea ca pivnița lui K-19. Iar mirosul îl întoarse în timp atât de puternic, când ea încă îl iubea — sau, cel puțin, așa simțea el —, încât stomacul îi tresăltă. Închise ochii pentru o secundă și așteptă ca sentimentul să treacă, dar nu se întâmplă asta. Pentru Colin, nimic nu dispărea vreodată.

Încheierea (Încheierii)

Katherine a XIX-a nu era încă a XIX-a când ieșiră în oraș singuri pentru a treia oară. Cu toate că semnalele păreau pozitive, el nu găsi curajul să o întrebe dacă voia să fie prieteni și, evident, nu putea pur și simplu să se aplece și să o sărute. Colin ezita adesea când venea momentul să se sărute cu cineva. De fapt, avea și o teorie pe acest subiect, numită Teorema Minimalizării Respingerii (TMR):

Actul de a te apleca și de a săruta pe cineva, sau de a o întreba pe respectiva persoană dacă o poți săruta, se lovește de posibilitatea respingerii, astfel că persoana care are cele mai mici șanse de a fi

respinsă ar trebui să se aplece sau să întrebe. Iar acea persoană, cel puțin în relațiile heterosexuale de la liceu, *e clar fata*. Gândiți-vă la asta: în principiu, băieții vor să sărute fete. Băieții vor să se sărute cu fetele. Întotdeauna. Scoțându-l pe Hassan din schemă, foarte rar întâlnești un băiat care gândește „Eh, cred că azi e mai bine să nu sărut o fată". Nimeni n-o să gândească așa ceva, excepție făcând cazul în care i se întâmplă ceva foarte grav. Dar cam asta e. În vreme ce fetele sunt mai pretențioase în privința sărutatului. Uneori vor să-și facă de cap; alteori, nu. Zău, fetele sunt o fortăreață impenetrabilă a incertitudinii.

Așadar: fetele trebuie să facă întotdeauna primul pas, deoarece (a) ele, spre deosebire de băieți, au cele mai mici șanse de a fi respinse, și (b) în felul acesta, fetele nu vor fi niciodată sărutate până ce nu-și vor dori asta.

Din nefericire pentru Colin, nu există nimic logic în privința sărutatului, astfel că teoria lui n-a funcționat niciodată. Dar, fiindcă a așteptat întotdeauna vreme îndelungată până să se sărute cu o fată, respingerile au fost foarte rare.

În acea zi de vineri, după școală, o sună pe viitoarea Katherine a XIX-a și o invită la o cafea a doua zi, iar ea acceptă. Era aceeași cafenea unde se mai întâlniseră de două ori — evenimente deosebit de plăcute, pline de atât de multă tensiune sexuală, încât nu se putu abține să nu se excite doar atingându-i mâna. De fapt, își punea mâinile pe masă fiindcă voia să le aibă în apropierea ei.

Cafeneaua era la câțiva kilometri de casa lui Katherine și la vreo patru cvartale distanță de cea a lui Colin. Numită *Café Sel Marie*, acolo găseai una dintre cele mai bune cafele din Chicago, lucru care nu conta prea mult pentru Colin, întrucât lui nu-i plăcea cafeaua. Îi plăcea *ideea* de cafea destul de mult — o băutură caldă, care îți oferea energie și care fusese asociată de-a lungul secolelor cu persoanele sofisticate și intelectuale. Însă, pentru el, gustul cafelei semăna cu sucul gastric cafeinizat. Așa că în seara aceea își înecă licoarea nefericită în frișcă, lucru care avea să-i aducă tachinări din partea lui Katherine. Nu mai trebuie să spunem că lui Katherine îi plăcea cafeaua neagră. Aproape toate Katherinele o preferau așa. Le plăcea cafeaua așa cum le plăceau și foștilor prieteni: amară.

Câteva ore mai târziu, după patru cești de cafea pe masă, între ei, ea îi propuse să vadă un film.

— Se numește *O familie genială*, spuse ea. E despre o familie de oameni străluciți.

Colin și Katherine luară metroul spre sud, către Wrigleyville, iar apoi merseră pe jos vreo cinci străzi, până ce ajunseră la ea acasă, o structură îngustă pe două etaje. Katherine îl conduse în pivnița ei. Acoperită cu linoleum încrețit pe alocuri, încăperea umedă și rece era

formată dintr-o canapea, nicio fereastră și un tavan foarte coborât (Colin avea 1,85, iar tavanul 1,95). Încăperea prost adaptată pentru locuit, dar perfectă ca sală de cinema. Era atât de întunecată, încât puteai să te adâncești în canapea și să dispari în film.

Lui Colin îi plăcu mult filmul; râse de multe ori și găsi alinare într-o lume unde toate personajele care fuseseră copii isteți deveniseră adulți fascinanți, unici (chiar dacă erau distruși). Când se termină, Katherine și Colin rămaseră în întuneric. Pivnița era singurul loc cu adevărat întunecat pe care Colin îl văzuse vreodată în Chicago — zi și noapte, lumina gri-portocalie se strecura în orice încăpere cu ferestre.

— Îmi place mult coloana sonoră, spuse Katherine. Îți dă o senzație foarte mișto.

— Da, spuse Colin. Și mi-au plăcut personajele. Ba chiar și de acel tată îngrozitor mi-a plăcut.

— Da, și mie, zise Katherine.

El îi putea desluși părul blond și conturul feței, dar atât și nimic mai mult. Mâna lui, care o ținuse pe a ei după vreo jumătate de oră de când începuse filmul, era amorțită și transpirată, dar nu voia să și-o retragă. Ea continuă:

— Vreau să zic, tipul e egoist, dar toată lumea e egoistă în ziua de azi.

— Corect, spuse Colin.

— Deci asta înseamnă să fii, ăăă, copil-minune sau ceva de genul?

— Ăăă, nu chiar. De pildă, toți oamenii geniali din film sunt sexy, glumi el, iar ea râse și spuse:

— Așa sunt toți cei pe care îi cunosc și eu.

Auzind acestea, Colin expiră brusc, se uită la ea și aproape că... dar nu. Nu era sigur și nu putea să-și alunge din gând posibilitatea respingerii.

— Oricum, un plus la filmul ăsta e faptul că toți oamenii se nasc talentați. Știi, eu nu sunt așa. Vreau să zic, lucrez cel puțin zece ore pe săptămână, în fiecare zi, de când aveam trei ani, spuse el, fără nicio urmă de mândrie.

Colin *chiar* considera asta o muncă — cititul și exersatul limbilor și pronunția, înșiruirea faptelor, examinarea amănunțită a fiecărui text pus în fața lui.

— Atunci, mai exact, la ce ești bun? Vreau să zic, știu că ești bun la toate, dar la ce ești *mult mai bun* în afară de limbile străine?

— Mă pricep la coduri și altele de genul ăsta. Și mai sunt bun la trucuri lingvistice, cum ar fi anagramele. Sincer, astea-s preferatele mele. Pot anagrama orice.

Nu îi mai spusese niciodată vreunei Katherine despre anagramele lui. Se gândea mereu că acest lucru le putea plictisi de moarte.

— Orice?

— Noapte, nu[60], răspunse el iute, iar ea râse și spuse:

— Katherine Carter.

Își dorea extrem de mult să-și pună mâna pe ceafa ei și să o tragă spre el pentru a-i gusta buzele pline și moi pe întuneric. Dar nu încă. Nu era sigur. Inima îi bubuia în piept.

— Ăăă, bine. Cretinul ei de la karate — ăăă, o! Îmi place asta: călătoria lor secretă.

Ea râse, își retrase mâna și o puse pe genunchiul lui. Degetele ei erau netede. Brusc, îi putea simți mirosul care fusese acaparat de mucegaiul din pivniță. Mirosea a flori de liliac, iar Colin știa că era aproape timpul s-o facă. Dar nu îndrăznea să se uite în ochii ei, nu încă. Pur și simplu privea înspre ecranul negru al televizorului. Voia să prelungească momentul de dinaintea momentului — deoarece, oricât de minunat era sărutul, nu exista nimic mai frumos decât anticiparea lui.

— Cum *faci* asta? întrebă ea.

— În mare parte prin exercițiu. O fac de ceva vreme. Văd literele și mai întâi extrag un cuvânt bun — cum ar fi karate sau secret —, iar apoi încerc să folosesc literele rămase pentru a face — o, Doamne, e de-a dreptul plictisitor, spuse el, sperând să nu fie.

— Ba nu e.

— Pur și simplu încerc să fac ceva corect gramatical cu literele rămase. În fine, e doar un truc.

— OK, deci ești bun la anagrame. Ăsta-i unul. Mai ai alte talente fermecătoare? întrebă ea, iar el se simți încrezător.

Într-un târziu, Colin se întoarse cu fața spre ea, adunându-și acea fărâmă de curaj pe care o avea, și spuse:

— Păi, sărut foarte bine.

47 Găsi patru, dintre care îi plăceau cu adevărat doar două: „putregai de trandafir“ și „să greșești în fața cuiva“. (Joc de cuvinte intraductibil: *rooster* «cocoș, în lb. engl.» — *rose rot, to err so.*) (*N.t.*)

48 Vedeți fată născută din incest; minciunile nasc zâmbete; reziduuri strâmbe; lăcomia e o nulitate, domnule; fii leneș cu inelele; rebelul de lângă ring; rebelul inerent etc. (Joc de cuvinte intraductibil: *dingleberries — inbred girl; lie breeds grin; leering debris; greed be nil, sir be idle re.rings; ringside rebel; residing rebel.*) (*N.t.*)

49 E adevărat. Măsura din *Don Juan* funcționează doar dacă pronunți *Juan* bi-silabic.

50 Spaniolă.

51 Italiană.

52 Germană.

53 Franceză și engleză.

54 Rusă.

55 Greacă.

56 Latină.

57 Arabă.

58 Aluzie la citatul din Biblia ebraică: *My Cup Runneth Over* (Psalmii 23:5). (*N.t.*)

59 Joc de cuvinte: Taco Bell e un lanț american de restaurante fast-food. *Taco Hell* = „Iadul Taco“. (*N.t.*)

60 E vorba de cuvântul *Anything*, pe care Colin îl anagramează în *Night, nay*. (*N.t.*)

(nouă)

— Simțiți-vă ca acasă. Hollis a zis că s-ar putea să veniț' aci să mă intervievaț' și să aflaț' informații despre fascinanta mea viață, spuse Starnes, iar Colin se așeză pe o canapea paradită, nu foarte diferită de cea pe care el și K-19 o împărțiseră la primul lor sărut.

Lindsey îi prezentă pe Colin și pe Hassan, iar apoi Colin începu să pună întrebări. Încăperea nu era dotată cu aer condiționat, așa încât atunci când apăsă pe butonul de înregistrare al reportofonului și îl puse pe măsuța de cafea a lui Starnes, Colin simți prima broboană de sudoare formându-i-se pe gât. Avea să fie o zi lungă.

— Când te-ai mutat în Gutshot? întrebă Lindsey.

— M-am născut în țară[61] în o mie nouă sute douăzeci. M-am născut aici, am crescut aici, am locuit mereu aici și îs sigur c-am să mor aici, spuse el, după care îi făcu ștrengărește cu ochiul lui Lindsey.

— Of, Starnes, nu mai spune asta, zise Lindsey. Ce naiba aș face pe-aici fără tine?

— Probabil c-ai să-ț' petreci timpu' cu băiatu' ăla, Lyford, îi răspunse Starnes, care se întoarse către băieți și adăugă: Nu am o părere prea bună despre tătucu' lu' băiatu' ăla.

— Vrei să mă ai numa' pentru tine, spuse Lindsey, râzând. Povestește-ne despre fabrică, Starnes. Băieți' ăștia n-au fost deloc pe-acolo.

Dintr-un motiv anume, Lindsey vorbea cu un accent sudist pronunțat când se afla în preajma lui Starnes.

— Fabrica s-a deschis cu fro trei ani înainte ca io să mă fi născut, și am lucrat acolo de la paișpe ani. Bănuiesc că, dacă n-aș fi făcut-o, aș fi fost fermier — asta a făcut taică-meu până să se fi inaugurat fabrica. Pe-atunci produceam de toate; tricouri și batiste și bandane, și era muncă grea asta. Da' cei din familia ta erau mereu omi cinstiți — mai întâi domn' doctor Dinzanfar, ș-apoi ginerele lui, Corville Wells. Apoi a fost afurisitu' ăla de Alex, care știu c-o fost tătucu' tău, Lindsey, așa că te rog să mă ierț'. Ș-apoi Hollis, care a avut mare grijă de noi toț'. Am lucrat în fabrica aia în fiecare zi vreme de șaij', de ani. Dețin recordu' absolut în lume. Au numit sala de odihnă după mine, fiin'că acolo îmi petreceam cea mai mare parte a timpului.

Buza de sus îi schiță un zâmbet, dar bărbia fără maxilar nu putu să procedeze la fel.

Deja, casa părea o cadă cu masaj, însă fără apă și bule. *Asta e o metodă dificilă de a face cinci sute de dolari*, gândi Colin.

— Vreț' niște ceai? întrebă Starnes.

Fără să aștepte vreun răspuns, se ridică și merse la bucătărie.

Atât dulce, cât și amar, ceaiul aducea ușor cu limonada, doar că puțin mai bună. Lui Colin îi plăcea — era întocmai cum sperase că va fi cafeaua —, așa că își turnă câteva pahare în timp ce Starnes vorbea și făcea pauze pentru a-și lua medicamentele (o dată) și pentru a se duce la baie (de patru ori; bătrânii fac asta des — se pare că adoră băile).

— Ei bine, primu' lucru pe care tre' să-l înțelegeț' e că noi ăștia din țară de-aici nu eram deloc săraci. Mie nu mi-a fost foame nici măcar în timpu' Marii Crize, fiin'că atunci cân' domn' doctor Dinzanfar trebuia să dea oameni afară, nu concedia mai mult de-o persoană dintr-o familie.

Ceva în legătură cu dr. Dinzanfar îl duse pe Starnes în altă direcție.

— Voi știț' că orașulu' ăsta i se spune de atâta amar de vreme Gutshot și, Lindsey, pun rămășag că tu nici măcar nu știi de ce.

Lindsey clătină din cap politicoasă, iar Starnes se aplecă în față pe canapeaua La-Z-Boy și spuse:

— O, înțeleg. Înseamnă că n-aț' auzit niciun afurisit de lucru despre locu' ăsta! Acu' mult timp, atât de mult, încât nici măcar bătrânu' ăsta nu se născuse, competițiile de box cu premii erau ilegale. Și dacă foiai să încalci legea, Gutshot era cel mai bun loc pentru asta. Tot timpu' a fost, zău așa. Ba, să știți, chiar și io am trecut prin Penitenciaru' Districtului Carver. Am fost beat pe stradă în 1948; am deranjat liniștea publică în 1956; și apoi am stat la pârnaie două zile fiin'că am folosit ilegal o armă de foc atunci când i-am omorât lu' Caroline Clayton șarpele de casă în 1974. Știți, Mary n-a vrut să mă scoată pe cauțiune după ce am prăpădit șarpele ăla blestemat. Da' cum Dumnezeu era să știu că ăla era animal de casă? M-am dus la Caroline Clayton să caut ciocanu' pe care i-l împrumutasem cu fro șase luni în urmă, și când colo, ce să vezi, un afurisit de șarpe de casă se târa pe podeaua din bucătărie. Tu ce-ai fi făcut în cazul ăla, fiule? îl întrebă el pe Colin.

Colin întoarse problema pe toate fețele.

— Ați intrat în casa cuiva fără să bateți la ușă? întrebă el.

— Nu, am bătut, da' ea nu era acas'.

— Și asta-i o infracțiune, preciză Colin. Violare de domiciliu.

— Ei bine, slavă Domnulu' că nu m-ai arestat *tu*, băiete, spuse Starnes. În fine, vezi un șarpe, îl omori. Eu așa am fost învățat. Deci l-am împușcat. L-a rupt fix în două. Și în seara aia, Caroline Clayton a venit la mine acasă — acu' nu mai e printre noi, odihnească-se în pace — și zbiară și plânge că l-am omorât pe Jake, și io i-am spus că probabil altcineva l-a omorât pe Jake, cine naiba o fi fost și ăla, fiin'că eu n-am făcut decât să trag într-un afurisit de șarpe de casă. Abia

atunci am aflat că Jake *era* șarpele și că ea îl iubise ca pe copilul pe care nu l-a avut niciodată. Desigur, nu s-a măritat vreodată. Era mai urâtă ca păcatul, Dumnezeu s-o ierte.

— Probabil că șarpelui nu i-a păsat că era urâtă, spuse Colin. Ei stau prost cu vederea.

Starnes se întoarse către Lindsey Lee Wells.

— Amicu' tău e un izvor al cunoașterii.

— Sigur că e, spuse ea tărăgănat.

— Despre ce vorbeam? întrebă Starnes.

— Gutshot. Boxul. Acum mulți ani, îi răspunse repede Colin.

— Corect, da. Ei bine, înainte ca uzina să fi adus familii aici, Gutshot era un oraș care cauza numa' probleme. Era un orășel agricol. Mămuca mea mi-a spus că orășelu' nici măcar nu avea nume. Da' apoi au început s-aducă boxeri. Băieți din toată țara veneau aici și se luptau pen' cinci sau zece dolari, câștigătorul lua totu' și înmulțea câștigu' pariind pe el însuși. Da' ca să n-ai probleme cu legile competițiilor de box, exista o regulă: nu puteai lovi sub centură sau deasupra umerilor. Box de tip gutshot. Orașul devenise faimos pentru asta, și așa ne-am primit numele.

Colin își șterse palma transpirată de fruntea plină de broboane de sudoare, mai mult întinzând umezeala decât ștergând-o, după care luă câteva guri de ceai.

— Eu și Mary ne-am căsătorit în 1944, continuă Starnes, când trebuia să merg la război.

Și Colin se gândi că lui Starnes nu avea să-i strice o lecție din partea domnului Holtsclaw, profesorul lui de engleză din clasa a unsprezecea, care le vorbise despre *conectori*. După cum se știe, Colin nu putea să spună o poveste nici ca să-și salveze viața, însă el măcar *auzise* de conectori. Și totuși, era amuzant să-l asculți pe Starnes.

— Oricum, nu m-am dus la război, pen'că mi-am împușcat două degete de la picioare, fiin'că sunt un laș. Sunt un om bătrân, așa că vă pot spune adevăru'. Știț', nu mi-era teamă de război. Războiu' nu mă înspăimânta niciodată. Pur și simplu nu voiam să mă duc până în iadu' ăla ca să lupt într-un război. Dup-aia am fost foarte celebru — m-am prefăcut că mă împușcasem din greșeală, da' toată lumea știa adevăru'. Nu mi-am pierdut niciodată reputația, da' acum, când aproape toț' oamenii au plecat de pe lumea asta, și voi n-aț' auzit poveștile lor, vrând-nevrând, trebe' să mă credeț' pe mine: și ei erau lași. Toată lumea e. Dar ne-am căsătorit și o, Doamne, ne iubeam mult. Tot timpu' ne-am iubit, până la final. Ea nu m-a plăcut niciodată prea mult, da' sigur m-a iubit, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Colin se uită la Hassan, care îi întoarse privirea, cu ochii căscați de groază. Se temeau că știau *exact* ceea ce spunea Starnes.

— A murit în 1997. Atac de cord. Ea a fost un suflet bun, iar eu un

suflet rău, dar ea a murit, iar eu nu.

Le arătă poze; se îngrămădiră în jurul canapelei La-Z-Boy, în timp ce mâinile lui brăzdate de riduri dădeau încet paginile unui album foto gros plin de amintiri. Pozele cele mai vechi erau șterse și îngălbenite, iar Colin se gândi că până și în pozele din tinerețe oamenii bătrâni păreau bătrâni. Privea în timp ce pozele deveneau alb-negru, iar apoi erau pozele în culorile spălăcite ale aparatelor Polaroid, urmărea cum copiii veneau pe lume, apoi creșteau, în timp ce părul le cădea și era înlocuit de riduri. Și, în tot acest timp, Starnes și Mary stăteau împreună în poze, de la nunta lor și până la cea de-a cincizecea aniversare. *O să am și eu parte de așa ceva*, gândi Colin. *O să am. Sigur. Cu Katherine. Dar n-am să fiu doar atât*, hotărî el. *Am să las în urma mea ceva mai mult decât un album foto unde voi părea mereu bătrân.*

Mai târziu, Colin știu că cele șase ore se sfârșiră atunci când Lindsey Lee Wells se ridică și spuse:

— Ei bine, Starnes, trebe' s-o luăm din loc.

— Bine, spuse el. Mi-a făcut plăcere. Și, Lindsey, arăți perfect.

— Amice, ce-ai zice de-un aer condiționat? E al naibii de cald aici, iar Hollis ar putea să-ți facă rost de unu' fără probleme, spuse Lindsey.

— Mă descurc și fără. Hollis mi-a făcut mult bine.

Starnes se ridică și se îndreptă spre ușă. Colin strânse mâna tremurândă a bătrânului.

În Dric, Colin conducea pe cât de repede îi permiteau drumurile, cu toate geamurile coborâte, pentru a încerca să se răcorească.

Hassan spuse:

— Cred că tocmai am slăbit vreo treizeci de kilograme de transpirație.

— Atunci înseamnă că poți suporta să stai în căldură mai mult timp, spuse Lindsey. Asta a fost cea mai ușoară metodă de a face o sută de dolari în Gutshot. Hei, nu, nu întoarce. Trebuie să mă lăsați la magazin.

— Ca să putem să pierdem vremea cu Celălalt Colin în minunata încăpere cu aer condiționat?

Lindsey clătină din cap cu vehemență.

— Nu. Mă lăsați și pe urmă vă faceți dispăruți vreo două ore, după care vă întoarceți și mă luați. Și îi vom spune lui Hollis că ne-am petrecut după-amiaza plimbându-ne prin oraș.

— Ei bine, spuse Hassan, părând întrucâtva enervat, în mod clar ne va fi dor de șarmul tău abundent și de personalitatea ta zglobie.

— O, îmi cer scuze, spuse ea. Glumeam. Oricum, pe tine te plac; pe Tocilărel îl găsesc cam nesuferit.

Colin aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Ea îi zâmbea cu buzele lipite strâns. Știa că glumea, sau credea că glumea, dar tot simți cum furia începea să clocotească în el, și știu că ochii îl

trădaseră.

— Doamne, Singleton, să știi că glumeam.

— Trebuie să ții minte că, de obicei, când aude o fată spunându-i că e nesuferit, acestea sunt ultimele cuvinte ale unei Katherine, îi explică Hassan, vorbind de parcă Colin nu s-ar fi aflat la volan. E cam sensibil când vine vorba de nesuferirea lui.

— Bobițe-în-fund, spuse Colin.

— Am priceput.

După ce o lăsară pe Lindsey, Colin și Hassan se duseră la Hardee's, pentru a lua o gustare de după-amiază formată din cheeseburgeri dubli și cartofi prăjiți foarte soioși. Colin citi din Byron o jumătate de oră, timp în care Hassan ofta și spunea întruna „Doamne, plictisitor mai ești", până ce, într-un târziu, Colin puse cartea jos.

Când terminară de mâncat, încă mai aveau o oră de pierdut. Stând în parcare, cu arșița ce se ridica în valuri de pe asfalt, Hassan își șterse fruntea și spuse:

— Cred c-ar trebui să mergem la Magazinul Universal Gutshot.

Traseră în parcarea neasfaltată a magazinului cu cincizeci de minute mai devreme și urcară cu pași mari scările, intrând într-o explozie de aer condiționat. În spatele tejghelei, Lindsey Lee Wells stătea pe ceea ce părea a fi un băiat, care avea o mână petrecută peste poala ei.

— Salutare, spuse Colin.

CC se uită pe după Lindsey. Dădu din cap spre Colin fără să zâmbească sau să clipească, sau să miște vreun mușchi de pe chipul său puternic și rotund.

— Ce mai faceț'? întrebă CC.

— Nimic interesant, spuse Colin.

— Sunteți niște băieți foarte norocoși c-ați ajuns să locuiți sub același acoperiș cu Lindsey.

Lindsey chicoti și se contorsionă pentru a-și săruta iubitul pe gât.

— Oh, o să locuim împreună într-o bună zi, spuse ea.

— Dacă puneți un deget pe ea, spuse CC din senin, vă omor.

— Treaba asta e ușor clișeică, strigă Hassan din raionul cu dulciuri. Și ce se întâmplă dacă o *atingem*? Vreau să zic, dacă ne atingem unul de celălalt când ne întâlnim pe hol?

CC se întunecă la față.

— Ei bine, spuse el, a fost amuzant. Dar eu și Lindsey ne aflam în toiul unei conversații foarte importante, așa că, dacă nu vă e cu supărare…

Pentru a mai destinde atmosfera, Colin zise:

— O, scuze. Da, o să, ăăă, mergem să ne plimbăm sau ceva de genul.

— Poftim, spuse Lindsey, aruncându-le un set de chei. Camioneta lui Colin are AC.

— Să nu scoateți camioneta aia din parcare, le strigă CC pe un ton aspru.

În timp ce ieșeau pe ușă, Colin îl auzi pe CC întrebând-o pe Lindsey:

— Care-i geniul — grăsanul sau slăbănogul?

Însă nu rămase ca să audă răspunsul lui Lindsey. În timp ce traversau parcarea neasfaltată către SUV-ul lui CC, Hassan spuse:

— Doamne, zici că-i plămădit din cărămizi, nu-i așa? Ascultă, Grăsanul o să se ducă să se pișe pe câmp.

— Slăbănogul o să-l aștepte pe Grăsan în camionetă, spuse Colin.

Colin urcă în mașină, răsuci cheia în contact și dădu AC-ul la maximum, cu toate că la început aparatul pompă doar aer cald.

Hassan deschise portiera din dreapta și începu imediat să trăncănească.

— E atât de zglobie când e cu el, dar apoi, când e numai cu noi, e așa, ca-ntre băieți, ne vorbește dur, și apoi, când e cu Starnes, o dă imediat pe accent sudist.

— Ai făcut o pasiune pentru ea sau ce? întrebă Colin brusc.

— Nu. Gândeam cu voce tare. Îți spun pentru ultima oară, nu sunt interesat să mă combin cu o fată cu care n-am să mă căsătoresc. Să fiu cu Lindsey ar însemna să comit un *haram*[62]. De asemenea, are și nasul mare. Iar mie nu-mi plac nasurile mari.

— Ei bine, n-aș vrea să stârnesc o polemică, dar faci tot felul de rahaturi care sunt *haram*.

Hassan încuviință cu o mișcare a capului.

— Da, dar rahaturile *haram* pe care le fac sunt ca și cum aș avea un câine. Nu e ca și când aș fuma iarbă sau aș vorbi oamenii pe la spate, sau aș fura, sau aș minți-o pe mama, sau aș babardi niște fete.

— Relativism moralizator, spuse Colin.

— Nu, nu e. Nu cred că lui Dumnezeu îi pasă dacă avem un câine sau dacă o femeie poartă pantaloni scurți. Eu cred că Lui îi pasă mai degrabă dacă ești un om bun.

Cuvintele „om bun“ îl făcură pe Colin să se gândească imediat la Katherine a XIX-a. Ea avea să plece curând din Chicago într-o tabără din Wisconsin, unde avea o slujbă de consilier pe timp de vară. Tabăra era pentru copii cu dizabilități fizice. Îi învățau să călărească. Katherine era o persoană atât de bună, iar lui îi era dor de ea în tot corpul. Îi era dor de ea la nebunie.[63] Dar el simțea, în acea parte lipsă care pulsa înlăuntrul lui, că ei nu îi era atât de dor de el. Probabil că era ușurată. Dacă se gândea la el, ar fi sunat. *Doar dacă…*

— Cred c-o s-o sun.

— Asta e cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată, îi răspunse Hassan aproape imediat. Cea. Mai. Proastă. Idee.

— Ba nu, nu e, fiindcă dacă ea așteaptă s-o sun, așa cum eu aștept ca ea să mă sune?

— Corect, dar tu ești Părăsitul. Părăsiții nu sună. Știi asta, *kafir*. Părăsiții nu trebuie să sune niciodată. Nu există nicio excepție de la această regulă. Nici măcar una. Nu suna niciodată. Niciodată. Nu poți suna.

Colin vârî mâna în buzunar.

— Omule, nu face asta. Tragi cuiul de la grenadă. Ești plin de benzină, iar telefonul e ca un chibrit.

Colin deschise telefonul.

— Bobițe-în-fund, spuse el.

Hassan ridică mâinile a exasperare.

— Nu poți să bobițezi-în-fund asta! E o utilizare nepotrivită și flagrantă a bobițelor-în-fund! Te bobițez-în-fund să n-o suni!

Colin închise telefonul și cugetă. Gânditor, își mușcă partea interioară a degetului mare.

— Bine, spuse el, băgându-și telefonul înapoi în buzunar. N-am s-o fac.

Hassan oftă adânc.

— A fost cât pe-aci. Slavă cerului pentru Bobițele-în-fund cu Dus-Întors.

Rămaseră tăcuți o vreme, iar apoi Colin spuse:

— Vreau acasă.

— În Chicago?

— Nu, la Lindsey. Dar mai avem patruzeci de minute de pierdut vremea.

Hassan privea în gol prin parbrizul mașinii și dădea ușor din cap. După câteva momente de tăcere, spuse:

— Bine. Bine. Criza de astm a copilului obez. E veche, dar e bună.

— Poftim?

Hassan își dădu ochii peste cap.

— Ce naiba, ești surd? Criza de astm a copilului obez. E cel mai vechi truc din tot manualul copiilor obezi. Ia-te după mine.

Coborâră din mașină și Hassan începu să respire greoi. Fiecare inhalare părea să semene cu țipătul unei rațe muribunde. *HÎÎÎÎÎÎÎÎÎ*; expirație; *HÎÎÎÎÎÎÎÎÎ*; expirație. Își puse mâna pe piept și dădu buzna în Magazinul Universal Gutshot.

— Ce se întâmplă cu el? îl întrebă Lindsey pe Colin.

Înainte ca acesta să fi putut răspunde, Hassan începu să vorbească printre șuierături.

— *HÎÎÎÎÎÎÎÎÎ*. Atac. *HÎÎÎÎÎÎÎÎÎ*. De astm. *HÎÎÎÎÎÎÎÎÎ*. Unul nasol. *HÎÎÎÎÎÎÎÎÎ*.

— O, la naiba, făcu Lindsey.

Sări din brațele lui CC, se întoarse, înșfăcă trusa de prim ajutor și începu să caute degeaba prin ea medicamente împotriva astmului. Celălalt Colin rămase tăcut pe taburet, fără îndoială nemulțumit de întrerupere.

— O să fie bine, spuse Colin. Se mai întâmplă. Trebuie să-l duc acasă, fiindcă și-a lăsat acolo inhalatorul.

— Lui Hollis nu-i place să fie întreruptă când lucrează, spuse Lindsey.

— Păi, o să facă o excepție, veni replica lui Colin.

Hassan continuă să horcăie tot drumul către casă și în timp ce urcă în goană pe scările din Conacul Roz, îndreptându-se către camera lui. Colin se așeză cu Lindsey în camera de zi. O auzeau amândoi pe Hollis în bucătărie, spunând:

— Acesta este un produs american. E fabricat de americani. Deci e un argument foarte bun pentru vânzare. E un aspect vandabil, promoțional al produsului nostru. Oamenii cumpără lucruri americane. Am un studiu aici…

Colin se întrebase la un moment dat dacă nu cumva Hollis stătea toată ziua pe Home Shopping Network și lăsa alți oameni să conducă afacerea, dar, evident, ea *chiar* lucra.

Hollis ieși chiar atunci și primul lucru pe care îl spuse fu:

— Vă rog să nu mă întrerupeți în timpul orelor de muncă.

Lindsey îi povesti că Hassan avusese o criză de astm și că își uitase inhalatorul, iar Hollis, auzind acestea, o zbughi pe scări. Colin o urmă imediat.

— Hassan, sper că ești bine! strigă el, sperând că Hassan avea să-i audă venind.

Când intrară în camera lui, el stătea întins în pat, liniștit.

— Îmi cer scuze că mi-am uitat inhalatorul, spuse. N-o să se mai întâmple.

Luară o cină formată din hamburgeri și sparanghel la aburi în curtea din spate a familiei Wells. Curtea din spate a casei lui Colin era de patru pe trei; această curte era cam cât patru terenuri de fotbal. În stânga lor se înălța măreț un deal, pădurea fiind întreruptă doar de câteva aflorimente. În dreapta lor, o pajiște bine îngrijită se întindea pe deal până spre un câmp cu soia (aflase de la Starnes că erau boabe de soia). În timp ce soarele apunea în spatele lor, o lumânare cu ulei de citronella ardea într-o găleată pusă în mijlocul mesei pentru a alunga țânțarii. Lui Colin îi plăcea cum micul Gutshot părea nesfârșit.

După ce termină de mâncat, Colin se reîntoarse cu gândul la Katherine a XIX-a. Aruncă o privire spre telefon, ca să vadă dacă nu cumva îl sunase, și își dădu seama că trebuia să-și sune părinții.

Din cine știe ce motiv, Colin nu avea semnal în casa lui din cel de-al treilea oraș ca mărime din America, însă avea toate cele cinci liniuțe în Gutshot, Tennessee. Tatăl său fu cel care răspunse.

— Sunt tot în acel orășel despre care v-am povestit ieri. Gutshot, Tennessee, începu Colin să spună. Stau la o doamnă pe nume Hollis Wells.

— Îți mulțumesc că ne-ai dat telefon la timp. Numele acela ar trebui să-mi sune cunoscut? întrebă tatăl său.

— Nu, dar e trecută în cartea de telefoane. Am verificat. Deține o fabrică aici. Cred că o să mai stăm câteva zile, minți Colin. În mod cu totul inexplicabil, lui Hassan îi place mult aici, și se pare că am făcut rost și de niște locuri de muncă.

— Colin, nu poți pur și simplu *să stai la niște oameni străini*.

Colin se gândi să mintă. Să spună că locuia într-un hotel. Că lucra la un restaurant de aici. Că știa ce face. Dar se hotărî să spună adevărul.

— E de treabă. Am încredere în ea.

— Tu ai încredere în toată lumea.

— Tată, am supraviețuit vreme de șaptesprezece ani în Chicago, fără să fiu tâlhărit sau înjunghiat, sau răpit, sau să cad pe liniile metroului, sau să…

— Vorbește cu mama ta, spuse el, lucru pe care îl spunea mereu.

După câteva momente (Colin și-i putea imagina vorbind, în timp ce tatăl său ținea mâna peste receptor), auzi vocea mamei lui.

— Ei bine, ești fericit?

— E cam mult spus.

— Mai fericit? încercă mama lui.

— Cât de cât, recunoscu el. Nu stau întins pe covor, cu fața în jos.

— Vreau să vorbesc cu femeia la care stai, spuse mama lui.

Așa încât Colin intră în casă, o găsi pe Hollis pe canapea și îi întinse telefonul.

După discuția cu Hollis, decizia fu luată: putea să rămână. Știa că mama lui își dorea ca el să aibă parte de o aventură. Mama lui își dorise întotdeauna ca el să poată fi un copil normal. Colin bănuia că ar fi fericită în secret dacă el ar veni odată acasă la trei dimineața, duhnind a alcool, întrucât asta însemna să fii *normal*. Copiii normali veneau târziu acasă; copiii normali beau cu prietenii pe stradă lichior din malț (copiii normali au mai mult de un prieten). Tatăl său voia ca el să depășească toate acele lucruri, dar poate că până și lui începea să-i fie clar că șansele lui Colin de a deveni extraordinar erau neverosimile.

Colin se duse spre camera lui Hassan pentru a-i spune că părinții săi acceptaseră ca el să rămână acolo, dar Hassan nu era înăuntru. Bântui prin toată acea casă imensă, coborând într-un târziu la parter, unde găsi o ușă închisă. Dincolo de ușă se auzea vocea lui Lindsey. Rămase acolo și trase cu urechea.

— Da, bine, dar cum o *face*? Pur și simplu *memorează* totul? întreba Lindsey.

— Nu, nu e chiar așa. E ca și când noi doi am citi o carte despre, să zicem, niște președinți, și citim că William Howard Taft a fost cel mai gras președinte și că odată a rămas înțepenit în cadă[64], creierele

noastre ar putea să considere asta o informație interesantă, iar noi ne-am aminti-o, nu-i așa?

Lindsey râse.

— Noi doi vom citi o carte și vom găsi vreo trei lucruri interesante pe care ni le vom aminti. Dar Colin găsește *totul* contrariant. El citește o carte despre președinți și își amintește mai mult, deoarece creierul lui consideră că tot ce citește el este al naibii de interesant. Sincer, l-am văzut făcând asta cu cartea de telefoane. Ar spune ceva de genul: „O, există douăzeci și patru de intrări pentru numele Tischler. Cât de *fascinant*!“

Colin simți un amestec ciudat de sentimente, ca și când talentul său era ridiculizat și lăudat în același timp. Era adevărat, bănui el. Dar nu era vorba că găsea pur și simplu lucruri fascinante în ele însele și în afara lor și că putea memora toată cartea de telefoane fiindcă era o minunată operă literară. Găsea că lucrurile erau fascinante dintr-un anume *motiv*. De pildă chestia cu Tischler, care se întâmpla să fie adevărată (iar Hassan și-o amintise corect). „Tischler“ era un cuvânt german pentru tâmplar, și când răsfoise cu Hassan cartea de telefoane în acea zi, Colin gândise: *Cât de ciudat e că există exact douăzeci și patru de tâmplari germani în Chicago, când salonul de manichiură deschis non-stop la intersecția dintre Oakley și Lawrence se numește „24/7 Nails“*[65]. Iar apoi se întrebase dacă existau exact șapte tâmplari în alte limbi în cartea de telefoane din Chicago, și se dovedise că existau fix șapte Carpinteros. Așadar, nu era doar faptul că lucrurile îl interesau fiindcă nu putea face diferența dintre interesant și plictisitor — era conexiunea pe care o făcea creierul său, conexiuni pe care nu putea decât să le caute.

— Dar asta nu explică de ce e atât de bun la, să zicem, Scrabble, preciză Lindsey.

— A, da, ei bine, e bun la jocul ăla fiindcă e ridicol de bun când vine vorba de anagrame. Dar indiferent de provocarea peste care dă, el lucrează al naibii de mult. De pildă, tastatul la calculator. N-a învățat să scrie la calculator până în clasa a noua, când noi doi ne-am împrietenit. Profesorul nostru de engleză ne ceruse să predăm lucrările scrise la calculator, așa că, timp de două săptămâni, Singleton a învățat singur să scrie. Și nu a învățat asta scriindu-și lucrările la engleză, fiindcă atunci n-ar fi fost suficient de *bun* la tastat. Ceea ce a făcut a fost să se așeze la calculator zi de zi după școală și să transcrie toate operele lui Shakespeare. Toate. Literalmente. Iar apoi a transcris *De veghe în lanul de secară*. Și a continuat să scrie și să scrie până ce putea să tasteze ca un geniu.

Auzind acestea, Colin se îndepărtă de ușă. Își dădu seama că nu făcuse niciodată altceva în toată viața lui. Anagramele; lăudatul cu lucrurile pe care le învățase din cărți; memoratul celor nouăzeci și

nouă de cifre ale unui număr deja cunoscut; faptul că se îndrăgostea mereu și mereu de aceleași nouă litere: transcriere și transcriere, și transcriere, și transcriere. Singura lui speranță de a fi original stătea în Teoremă.

Colin deschise ușa și îi găsi pe Hassan și pe Lindsey așezați la capetele opuse ale unei canapele din piele verde, într-o încăpere în care tronau o masă de biliard cu fetru roz. Urmăreau un joc de poker pe un ecran cu plasmă imens, care era atârnat pe un perete. Hassan se întoarse cu fața spre Colin.

— Omule, spuse el, poți să le vezi toate coșurile.

Colin se așeză între cei doi. Lindsey și Hassan vorbeau despre poker și coșuri și HD și DVR în timp ce Colin își creiona trecutul. Spre sfârșitul serii, o formulă ușor îmbunătățită funcționase pentru încă două K: a IX-a și a XIV-a. De-abia remarcă momentul când cei doi închiseră televizorul și începură să joace biliard. El continuă să scrijelească. Iubea sunetul creionului pe foaie când era atât de concentrat: însemna că ceva se întâmpla.

Când ceasul bătu miezul nopții, Colin puse creionul jos. Se uită spre Lindsey, care stătea într-un picior, aplecată deasupra mesei de biliard într-un unghi absurd de ciudat. Se părea că Hassan părăsise încăperea.

— Hei, spuse Colin.

— O, ai ieșit din Zona Crepusculară, zise ea. Cum merge Teorema?

— Bine. Încă nu știu dacă va funcționa. Unde-i Hassan?

— S-a dus la culcare. Te-am întrebat dacă voiai să joci, dar nu cred că m-ai auzit, așa că m-am gândit să joc împotriva mea o vreme. Și se pare că mă bat cu ușurință.

Colin se ridică și își trase nasul.

— Cred că am alergie la casa asta.

— S-ar putea să fie din cauza Prințesei, spuse Lindsey. De fapt, asta e chiar camera Prințesei. *Sst!* Doarme.

Colin o urmă pe Lindsey până la masa de biliard și îngenunche lângă ea. Sub masă, o sferă imensă, care inițial păruse a fi un covor mițos mototolit, creștea și apoi se micșora ritmic, respirând.

— Doarme toată ziua.

— Sunt alergic la mătreața de animale, o anunță Colin.

Ea zâmbi.

— Da, ei bine, Prințesa a locuit prima aici.

Se așeză pe canapea împreună cu el, cu picioarele strânse sub ea, astfel încât părea mai înaltă decât Colin.

— Hassan mi-a spus că ești bun la făcut anagrame, zise ea.

— Da, răspunse Colin. Bun la făcut anagrame — mania larvei de dragon[66].

Mâna lui Lindsey (de ieri și până azi își dăduse unghiile cu o nuanță de albastru electric) fu deodată peste antebrațul lui, iar Colin se

încordă surprins. Când își întoarse capul s-o privească, ea își puse înapoi mâna în poală.

— Carevasăzică, vorbi ea mai departe, ești un geniu la meșteșugit cuvinte din alte cuvinte, dar nu poți crea cuvinte noi.

Și da, din nou, chiar asta era. Un scrib, nu un scriitor. Un copil-minune, nu un geniu. Era atât de liniște, încât o puteai auzi pe Prințesă respirând, iar el simțea partea lipsă dinăuntrul său.

— Nu vreau decât să fac ceva care să conteze. Sau să *fiu* cineva care să conteze. Nu vreau decât să contez.

Lindsey nu răspunse imediat, dar se aplecă spre Colin, și el îi simți parfumul de fructe, iar apoi Lindsey se întinse pe spate lângă el, creștetul capului ei atingând ușor șortul lui.

— Cred că noi doi suntem opuși, spuse ea într-un târziu. Deoarece, eu, personal, cred că toată treaba asta cu importanța e o idee ineficientă. Eu nu vreau să mă fac remarcată, întrucât, atunci când devii un om important, ești imediat atacat din toate părțile. Cu cât ești mai important, cu atât mai tare se înrăutățește viața ta. Uită-te, de pildă, la viețile nefericite ale celebrităților.

— De asta citești *Celebrity Living*?

Lindsey încuviință.

— Da, evident — există și un cuvânt în germană pentru asta. Doamne, îmi stă pe… ah…

— *Schadenfreude*, spuse Colin. Să găsești plăcere în durerea altora.

— Exact! Așadar, continuă Lindsey, să luăm, de exemplu, faptul că locuiesc aici. Hollis îmi spune mereu că n-o să mi se întâmple niciodată ceva bun dacă voi rămâne în Gutshot; și poate că e adevărat. Dar, de asemenea, n-o să se întâmple niciodată ceva rău, și pot să fac pariu pe asta oricând.

Colin nu răspunse, dar se gândea că Lindsey Lee Wells, cu toată atitudinea ei rece, avea un ușor comportament de puștoaică. Dar înainte să fi putut găsi o cale prin care să-i spună asta, Lindsey se ridică brusc, animată de un nou subiect de conversație.

— Bine, spuse ea. Uite cum stă treaba cu povestitul: ai nevoie de o introducere, de un cuprins și de o încheiere. Poveștilor tale le lipsește intriga. Ele sunt ceva de genul, „uite aici ceva la care mă gândeam, și apoi următorul lucru la care mă gândeam, și apoi et cetera". Incoerența nu e bună la nimic. Tu ești Colin Singleton, Povestitor cu Introduceri, așa că trebuie să te agăți de o intrigă precisă. Și ai nevoie de o morală bună, puternică. Sau de o temă. Și cealaltă problemă e cu povestea de dragoste și aventura. Trebuie să strecori câte ceva și din acelea două. Dacă ai o poveste în care te piși în cușca unui leu, adaugă și o iubită care observă cât de mare e trompeta ta și care apoi, gâdilându-te, te salvează în ultima secundă de ferocitatea leului, întrucât e disperată să salveze acea trompetă enormă, gigantică.

Colin roși, dar Lindsey continuă.

— La început, trebuie să faci pipi; după aia, mai târziu, faci; la sfârșit, după o poveste de dragoste și o aventură, trompeta ta e salvată de fălcile unui leu înfometat prin cutezanța unei tinere care a fost motivată de dragostea ei veșnică pentru trompetele imense. Iar morala poveștii e că o eroină, combinată cu o trompetă uriașă, te va salva chiar și în cele mai disperate situații.

Când Colin se opri din râs, își puse mâna peste cea a lui Lindsey. O ținu acolo un moment și putu să simtă locul de pe degetul ei mare pe care și-l mușca mereu. Își retrase mâna după o clipă și spuse:

— Teorema mea va spune povestea. Fiecare grafic va avea o introducere, un cuprins și o încheiere.

— Nu există nicio poveste de dragoste în geometrie, îi răspunse Lindsey.

— Așteaptă și-ai să vezi.

Introducerea (Cuprinsului)

Nu se gândea prea des la Katherine I. Se simțea supărat în privința despărțirii doar din cauză că așa trebuia să te simți. Copiii se joacă de-a mama și de-a tata; se joacă de-a războiul; se joacă de-a relațiile. Vreau să fim prieteni; mi-ai dat papucii; sunt trist. Dar nimic nu era adevărat.

Având în vedere că tatăl lui Katherine era meditatorul lui Colin, Colin și Katherine continuară să se vadă destul de des pe durata următorilor ani. Se înțelegeau bine — dar nu murea de dorul ei. Nu îi era suficient de dor de ea încât să devină obsedat de numele ei, să se combine cu tizele ei din nou și din nou, și din nou, și din nou.[67]

Și totuși, asta se întâmplase. La început, nu păruse ceva voit — era doar un șir de coincidențe neobișnuite. Pur și simplu continua să se întâmple: se întâlnea cu o fată pe nume Katherine și îi plăcea de ea. Ea îl plăcea la rându-i. Și apoi se sfârșea. Și apoi, după ce încetă să mai fie o simplă coincidență, deveni două succesiuni de evenimente — una (să se împrietenească cu Katherinele) pe care dorea să o păstreze și alta (să fie părăsit de ele) pe care dorea să o distrugă. Dar se dovedi că era imposibil să desparți un ciclu de altul. Pur și simplu continua să i se întâmple și, după o vreme, aproape că părea o rutină. De fiecare dată avea să meargă în cerc, simțind furie, regret, dorință, speranță, disperare, dorință, furie, regret. Problema cu părăsitul în general, și a fi părăsit de Katherine în special, era *monotonia*.

De aceea oamenii se satură să-i asculte pe Părăsiții obsedați de problemele lor: despărțirea este previzibilă, repetitivă și plictisitoare. Vor să rămână prieteni; se simt sufocați; e tot timpul vina lor și nu a ta; și, după aceea, tu ești devastat și ei sunt ușurați; pentru ei s-a terminat și pentru tine de-abia începe. Și, cel puțin în mintea lui Colin,

exista o repetiție și mai profundă: de fiecare dată, Katherinele îl părăseau pe el întrucât nu-l *plăceau*. Toate ajungeau la aceeași concluzie în legătură cu el. Nu era suficient de cool sau de chipeș, sau de inteligent, așa cum speraseră ele — pe scurt, nu conta suficient. Și asta i se întâmplase din nou și din nou, până ce devenise plictisitor. Dar monotonia nu e suficientă pentru a te face să te simți lipsit de durere. În primul secol Î.H., autoritățile romane au pedepsit-o pe Sfânta Apollonia, zdrobindu-i dinții, rând pe rând, cu cleștii. Colin se gândea adesea la acest lucru în relația cu monotonia părăsitului: avem treizeci și doi de dinți. După o vreme, să ai fiecare dinte distrus individual probabil că devine repetitiv, ba chiar plictisitor. Dar durerea nu încetează niciodată.

61 La un moment dat, Colin și-a dat seama că Starnes nu se referea la „Statele Unite ale Americii“, ci mai degrabă la „această zonă generală din sudul Tennessee-ului“.

62 *Haram* e un cuvânt din limba arabă, care înseamnă „interzis de Islam“.

63 E siropos, dar așa își spuneau ei mereu. „Te iubesc la nebunie; mi-e dor de tine la nebunie“ etc.

64 Adevărat.

65 În lb. engleză, *nails* se poate traduce atât prin „unghii“, cât și prin „cuie“. (*N.t.*)

66 Joc de cuvinte intraductibil: *anagramming* — *dragon maggot mania*. (*N.t.*)

67 Și din nou și din nou și din nou și din nou și din nou și din nou și din nou și din nou și din nou și din nou și din nou și din nou și din nou.

(zece)

A doua zi dimineața, Colin se simți suficient de obosit pentru a dormi în continuare până la opt, deși cocoșul cântă necontenit. Când coborî în camera de zi, o găsi pe Hollis, care purta un *muumuu* roz bombon, dormind dusă pe canapea, cu hârtii împrăștiate peste tot prin jurul ei. Colin trecu pe vârfuri pe lângă ea, gândindu-se să adauge „muumuu" la lista mentală a cuvintelor care nu puteau fi anagramate.

Hassan stătea la masa din bucătărie, mâncând terci de ovăz și scrob. Fără să spună vreun cuvânt, îi întinse lui Colin un bilet scris pe o coală de hârtie care avea ștanțate cuvintele HOLLIS P. WELLS / DIRECTOR & PREȘEDINTE AL FIRMEI GUTSHOT TEXTILE:

> Băieți,
>
> Probabil că acum dorm, dar sper că voi v-ați trezit la timp. Trebuie să ajungeți la fabrică la ora 9. Întrebați de Zeke. Am ascultat interviul vostru cu Starnes — e un material bun, dar m-am răzgândit în privința unor lucruri. Dacă stați câte șase ore cu fiecare persoană, n-o să mai terminăm niciodată treaba. Mi-aș dori să adresați numai următoarele patru întrebări: Unde ați locui dacă ați putea locui în altă parte? Cum v-ați câștiga traiul dacă nu ați lucra la fabrică? Când au poposit rudele voastre la țară? și Ce anume credeți că face orașul Gutshot să fie special? Cred că aceste întrebări vor face lucrurile să fie mult mai eficiente. Sunteți așteptați la fabrică. Lindsey o să vă însoțească.
>
> Ne vedem diseară. Hollis.
>
> P.S. Vă scriu acest bilet la 5:30 dimineața, așa că vă rog să nu mă treziți.

— Apropo, mișto frizură ți-a mai făcut patul, *kafir*. Arăți de parcă ai fi băgat o furculiță în priză.

— Știai că în 1887 părul lui Nikola Tesla a stat ridicat o săptămână întreagă, după ce și-a trecut cincizeci de mii de volți prin corp pentru a demonstra că elec…

— *Kafir*, spuse Hassan, lăsându-și furculița pe farfurie. Absolut și complet neinteresant. Acum, dacă Nikola Tesla, cine naiba o fi fost și ăla, a avut o relație de lungă durată cu o găină căreia îi lipsea un picior, și pofta trupească de găini i-a făcut părul să stea ridicat — atunci, da, rogu-te, împărtășește-mi și mie această poveste deosebit de amuzantă. Dar fără electricitate, *kafir*. Știi bine.[68]

Colin cotrobăi prin labirintul de dulapuri după o farfurie, o cană și niște tacâmuri. Goli ouăle din tigaie pe farfuria lui și își puse apă din elegantul frigider cu apasă-pe-această-manetă-și-va-ieși-apă.

— Cum sunt ouăle? întrebă Hassan.

— Bune, omule. Bune. Ești un bucătar desăvârșit.

— Ca să vezi! De asta s-a îngrășat Tăticul. Apropo, m-am hotărât ca de azi înainte să încep să mă refer la mine însumi numai cu „Tăticul".

De fiecare dată când Tăticul ar fi spus în mod normal „eu“ sau „mie“, Tăticul va spune acum „Tăticul“. Îți place?

— O, da! Îmi place.

— Ce-ți place? întrebă Lindsey Lee Wells în timp ce intra în camera de zi, purtând pijamalele ei cu motive florale și având părul strâns într-o coadă de cal.

Colin observă că arăta diferit, dar nu știa exact în ce fel, dar apoi își dădu seama. Nu avea niciun pic de machiaj. Părea mai frumoasă ca oricând — lui Colin îi plăcuseră dintotdeauna fetele care nu se machiau.

Colin strănută, iar apoi văzu că Prințesa mergea în urma lui Lindsey. A XIX-a avusese și ea un câine — un baset în miniatură numit Fireball[69] Roberts.

Nicio fată nu arăta mai frumoasă fără machiaj decât Katherine. Ea nu se machia niciodată și nici nu avea nevoie. Dumnezeule, părul ei blond care-i cădea peste față când vântul bătea în timp ce se plimbau în preajma lacului după ore; colțurile ochilor ei încrețindu-se când el i-a spus pentru prima oară „Te iubesc“; iuțeala și blândețea cu care îi răspunsese „Și eu te iubesc“. Toate drumurile duceau înapoi la ea. Ea era legătura tuturor conexiunilor pe care le făcea creierul său — butucul roților.

Când Colin își ridică privirea, Lindsey deja citea biletul de la Hollis.

— Dumnezeule, bănuiesc c-ar trebui să mă îmbrac, spuse ea.

***

Se îngrămădiră în Dric după ce Lindsey se abonă să stea în față. La intrarea principală de la Gutshot Textiles, fură întâmpinați de o matahală de om, care avea o barbă ca a lui Moș Crăciun, doar că mai castanie.

O îmbrățișă pe Lindsey cu o singură mână, spunând:

— Ce mai face fata mea?

Iar ea îi răspunse:

— Îs bine. Ce mai face Zeke al meu?

Bărbatul râse. Dădu mâna cu Hassan, și după aceea cu Colin. Zeke trecu pe lângă ei și pe lângă o sală foarte gălăgioasă, unde mașinăriile păreau să se izbească una de cealaltă, ajungând într-o încăpere pe a cărei ușă era o placă mică, maro cu inscripția SALA DE ODIHNĂ STARNES WILSON.

Colin puse reportofonul pe măsuța de cafea. Încăperea părea să fi fost mobilată cu lucruri pe care angajații nu le mai suportau în casele lor: o canapea din catifea reiată de un galben bolnăvicios, câteva scaune din piele neagră prin crăpăturile căreia ieșeau bucăți de burete și o masă cu șase scaune. Deasupra a două automate cu mâncare era atârnat un portret cu Elvis Presley, care fusese pictat pe catifea. Colin, Lindsey și Hassan se așezară pe canapea, iar Zeke se așeză pe unul

dintre scaunele de piele. Înainte ca măcar să poată începe să pună întrebările de la Hollis, Zeke începu să vorbească.

— Hezekiah Wilson Jones, patruzeci și doi de ani, divorțat, doi băieți de unsprezece și nouă ani, Cody și Cobi, amândoi premianți. Am fost crescut în Bradford și m-am mutat aici când aveam treisprezece ani pe motiv că tatăl meu își pierduse benzinăria la o partidă de poker — rahaturi care i se întâmplau babacului meu cu regularitate. S-a angajat la fabrică. Eu am început să lucrez aici în timpul vacanțelor de vară din liceu și am intrat cu normă întreagă a doua zi după ce-am absolvit. Am lucrat aici din acea zi și până în prezent. Am lucrat la mașini; am lucrat la controlul calității; acum sunt în tura de zi ca manager al uzinei. Băieți, ceea ce facem noi aici e să luăm bumbacul — de obicei din Alabama sau Tennessee.

Făcu o pauză și își vârî mâna în buzunarul jeanșilor, scoțând un pătrat de aluminiu. Îl desfăcu, își aruncă în gură o bucată pătrată de gumă de mestecat și începu să vorbească din nou.

— Am renunțat la fumat în urmă cu unsprezece ani și încă mestec aceste gume Nicorette, care au un gust nașpa și mai sunt și scumpe pe deasupra. Nu fumați. Acum, uzina.

Pe durata următoarelor douăzeci de minute, Zeke le povesti cum se transforma bumbacul în fire, și cum acele fire erau apoi tăiate de o mașină la dimensiunea exactă de 5,4 centimetri, și cum apoi acele fire erau expediate. Un sfert din ele, spuse el, erau expediate direct către cel mai mare client al lor, STASURE Tampons, în timp ce restul se duceau într-un depozit din Memphis și de acolo se îndreptau către lumea tampoanelor.

— Acum, trebuie să mă întorc la lucru, dar ceea ce urmează să fac e să vă trimit câțiva oameni pentru douăzeci de minute, în timpul pauzei lor, ca să le puteți pune întrebări. Apropo, aveți întrebări pentru mine?

— Da, avem, spuse Hassan. Unde ai locui dacă ai putea locui în altă parte; cum ți-ai câștiga traiul dacă nu ai lucra la fabrică; când au poposit rudele tale la țară — stai, că deja ai răspuns la asta; și ce anume crezi că face orașul Gutshot să fie special?

Zeke își răsfrânse buza inferioară, sugând guma Nicorette.

— Aș locui aici, spuse el. Dacă n-aș lucra la fabrică, aș lucra, probabil, la alta. Dar poate c-aș începe o afacere de tuns copaci. Fostul meu cumnat are una și îi merge al naibii de bine. Și ce îl face atât de special? Ei, la naiba. Pentru început, automatul nostru de cola e gratis. Apeși butonul și îți iese o cola. Foarte puțini au parte de așa ceva. În plus, o avem pe minunata domnișoară Lindsey Lee, un om cum nu găsești aproape în niciun oraș. Bine, copilași, trebuie să mă întorc la lucru.

În momentul în care Zeke plecă, Lindsey se ridică.

— Băieți, a fost bestial, dar am să mă duc până la magazin ca să mă pierd în visare în ochii iubitului meu. Luați-mă la cinci și jumătate, bine?

Și plecă. Pentru o fată care ar fi dat de belea în cazul în care Colin sau Hassan s-ar fi decis s-o toarne lui Hollis, Lindsey părea destul de încrezătoare. *Și asta*, se trezi Colin gândind, *trebuie să însemne că suntem prieteni*. Aproape din greșeală, în doar două zile, Colin își făcuse un nou prieten bun — cel de-al doilea.

Pe durata următoarelor șapte ore, Colin și Hassan intervievară douăzeci și șase de oameni, punându-le aceleași patru întrebări. Colin asculta cum oamenii voiau să-și câștige existența făcând sculpturi cu fierăstrăul sau predând la școală. I se păru destul de interesant că aproape toți cei intervievați declaraseră că, dintre toate locurile din lume, ei — la fel ca Lindsey Lee Wells — își doreau să rămână în Gutshot. Dar de vreme ce Hassan punea cele mai multe întrebări, Colin avu timp să se concentreze asupra Teoremei.

Rămăsese convins că atitudinea romantică era în principiu monotonă și previzibilă și că, astfel, oricine putea scrie o formulă destul de directă care putea prezice coliziunea oricăror două persoane. Dar Colin se temea că exista posibilitatea de a nu fi suficient de genial pentru a realiza legăturile. Pur și simplu, nu-și putea imagina o metodă de a le prezice cu acuratețe pe celelalte Katherine fără să le demonteze pe cele pe care le izbutise. Și, dintr-un anume motiv, teama că nu era genial îl făcu să-i fie dor de K-19 mai mult decât atunci când chipul său era lipit de covorul din cameră. Partea lipsă din stomac îl durea atât de tare — și, la un moment dat, încetă să se mai gândească la Teoremă și se întrebă doar cum era cu putință ca un lucru care nu există să te doară atât de tare.

La patru și jumătate, o femeie intră și anunță că era ultima angajată de azi de la Gutshot Textiles care nu fusese intervievată. Își scoase mănușile groase, își suflă bretonul de pe față și spuse:

— Colegii îmi spun că unul dintre voi e un geniu.

— Nu sunt un geniu, zise Colin cu indiferență.

— Ei bine, oricum ești pe aproape și am o întrebare. Cum se întâmplă ca perdeaua de la duș să vină spre tine când, de fapt, apa ar trebui să o împingă în afară?

— Ăsta, recunoscu Hassan, este unul dintre cele mai mari mistere nerezolvate ale condiției umane.

— De fapt, spuse Colin, știu.

Zâmbi. Era un sentiment plăcut să poți fi de folos din nou.

— Nu! exclamă Hassan. Pe bune?

— Da. Ceea ce se întâmplă e că stropii mărunți de apă creează un vortex, ceva în genul unui uragan. Iar centrul vortexului — ochiul uraganului — e o zonă cu presiune scăzută, care trage perdeaua

dușului înăuntru și în sus. Tipul ăsta a făcut un studiu de caz. Pe bune.

— Ei bine, *asta*, spuse Hassan, *chiar* e interesant. Adică e ca și când ar exista câte un uragan micuț în fiecare duș?

— Exact.

— Uau, spuse femeia. M-a măcinat asta toată viața. Păi, bine. Așadar, mă numesc Katherine Layne. Am douăzeci și doi de ani și lucrez aici de zece luni.

— Stai puțin, cum se scrie numele tău? întrebă Hassan.

— K-a-t-h-e-r-i-n-e L-a-y-n-e.

— Hopa, murmură Hassan.

Acum, uitându-se mai bine la ea, Colin descoperi că era destul de atractivă. Dar nu. Lui Colin nu-i plăcea de Katherine Layne. Și nu era din cauza diferenței de vârstă. Era din cauza lui K-19. Colin știa că, într-adevăr, situația era cumplită, când putea sta în fața unei Katherine drăguțe și atractive (și un pic mai mare, dar al naibii de sexy!) fără să simtă nici cea mai mică urmă de încântare.

Plecară după ce o intervievară pe Katherine Layne. Un timp se plimbară cu Dricul Satanei, pierzând vremea, cu geamurile coborâte, conducând pe o șosea cu două benzi, fără nicio țintă. Ascultară un post de radio country dat atât de tare, încât acordurile chitarelor erau distorsionate în boxele vechi ale Dricului. Când ajungeau la refren, îl cântau fals din toți rărunchii, fără să le pese. Și se simțeau foarte bine cântând cu acel accent country exagerat. Colin se simțea trist, dar era o tristețe înviorătoare și infinită, care parcă îl lega de Hassan și de cântecele ridicole și în special de ea, iar Colin zbiera „Like Strawwwwwberry Wine“, când, deodată, se întoarse către Hassan și spuse:

— Stai, oprește aici.

Hassan trase pe dreapta și Colin sări din mașină, scoțându-și telefonul.

— Ce faci? îl întrebă Hassan de la volan.

— Mă duc pe câmp până găsesc semnal la telefon și am s-o sun.

Hassan începu să-și lovească ritmic capul de volan. Colin o luă din loc. În timp ce se îndrepta spre câmp, îl auzi pe Hassan strigând:

— Bobițe-în-fund!

Dar Colin continuă să se îndepărteze.

— Dacă mai faci un pas, Tăticul te lasă aici!

Colin mai făcu un pas și, în urma lui, auzi mașina pornind. Nu se întoarse. Auzi anvelopele rotindu-se pe pietriș și intrând pe asfalt, apoi auzi huruitul motorului veșnic chinuit îndepărtându-se. După cinci minute de mers, găsi un loc unde avea semnal bun. Era înfiorător de liniște. *Chicago devine atât de liniștit numai când ninge*, gândi el. După care deschise telefonul, apăsă pe butonul de voce și spuse:

— Katherine.

Rosti numele blând, reverențios.

Sună de cinci ori, apoi intră mesageria. *Salut, sunt Katherine*, auzi el, pe fundal trecând mașini în goană. Când ea înregistrase mesajul, se întorceau împreună acasă de la RadioShack vocal. *Nu sunt, ăăă*. Iar el își aminti de acea interjecție fiindcă o apucase de fund când ea încercase să vorbească. *Ăăă, la telefon, cred. Lăsați-mi un mesaj și am să vă sun eu înapoi*. Și își aminti totul despre momentul acela, și, de asemenea, totul despre toate lucrurile, și de ce nu putea să uite și *bip*.

— Salut, sunt Col. Mă aflu pe un câmp de soia din afara orașului Gutshot, Tennessee. E o poveste lungă și e foarte cald, K. Stau aici, transpirând ca și când aș avea hiperhidroză, acea boală din cauza căreia transpiri mult. La naiba. Nu e interesant. Dar, oricum, e foarte cald, așa că mă gândesc la lucruri reci ca să mă răcoresc. Și mi-am adus aminte cum am mers noi prin zăpadă când ne întorceam de la acel film ridicol. Îți amintești asta, K? Eram pe strada Giddings, iar zăpada făcea ca totul să fie atât de liniștit, încât nu puteam auzi niciun lucru din lume în afară de tine. Și era atât de frig atunci, și atât de liniștit, și te iubeam atât de mult. Acum e cald, și din nou o liniște mormântală, și încă te iubesc.

Cinci minute mai târziu, își târșâia picioarele, când telefonul începu să-i vibreze. Goni înapoi către locul cu semnal bun și, fără suflare, răspunse.

— Ai ascultat mesajul? întrebă el imediat.

— Nu cred că trebuie s-o fac, îi răspunse ea. Îmi pare rău, Col. Cred că a fost o alegere foarte bună.

Și lui nici măcar nu-i păsa să sublinieze că *ei* nu făcuseră nicio alegere, însă sunetul vocii ei era atât de bun — ei bine, nu chiar bun. Părea mai mult să fie un *mysterium tremendum et fascinans*, teama și fascinația. Marea și îngrozitoarea evlavie.

— I-ai spus mamei tale? o întrebă, întrucât mama ei îl adorase.

Toate mamele îl adoraseră.

— Da. A fost foarte tristă. Dar a spus că tu ai vrut tot timpul să fii legat de mine, ceea ce nu era prea sănătos.

— O soartă mai bună decât asta, spuse el, mai mult pentru sine.

Aproape că o putu auzi dându-și ochii peste cap când răspunse:

— Probabil că ești singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care *vrea* să fie un geamăn siamez.

— Un geamăn conjunct, o corectă Colin. Știai că există un cuvânt pentru o persoană care nu e un geamăn conjunct? întrebă el.

— Nu. Care e cuvântul acela? Persoană normală?

— Singleton[70], spuse el. Cuvântul e Singleton.

— E amuzant, Col. Ascultă, chiar trebuie să închid. Îmi fac bagajele pentru tabără. Poate că n-ar trebui să vorbim până ce nu mă întorc. Cred că perioada asta în care suntem departe unul de celălalt e bună

pentru tine.

Și, cu toate că voia să spună: *Se presupune c-ar trebui să fim PRIETENI, îți amintești?* Și *Ce s-a întâmplat? Ai un nou prieten?* Și *Te iubesc din tot sufletul*, Colin murmură:

— Te rog doar să asculți mesajul.

— OK. Pa!

Iar el nu mai spuse nimic, întrucât nu voia să fie persoana care încheia conversația sau închidea telefonul, iar apoi nu mai auzi nimic la ureche și înțelese că se terminase. Se întinse pe pământul uscat și portocaliu și lăsa iarba înaltă să-l înghită, făcându-l invizibil. Sudoarea care îi curgea pe față se amesteca acum cu lacrimile lui. În sfârșit — în sfârșit —, plângea. Își aminti de brațele lor împletite, de glumițele lor prostești, de felul în care se simțea când se ducea la ea acasă după ore și se uita pe fereastră și o vedea citind. Îi era dor de toate astea. Se gândi cum ar fi fost să fie amândoi la facultate, liberi să doarmă unul la celălalt oricând ar fi dorit, să fie la Northwestern. Îi era dor și de asta, și nici măcar nu se întâmplase. Îi era dor de viitorul său imaginat.

Poți iubi pe cineva cât de mult dorești, gândi el. *Dar nu poți iubi niciodată oamenii la fel de mult pe cât le duci lipsa*.

Așteptă pe marginea drumului douăzeci de minute înainte ca Hassan să se întoarcă, cu Lindsey pe locul din dreapta șoferului.

— Aveai dreptate, spuse Colin. N-a fost o idee bună.

— Tăticului îi pare rău, răspunse Hassan. E o situație de rahat. Poate că trebuia s-o suni.

Lindsey se întoarse în scaunul ei.

— Chiar o iubești pe fata asta, hâm?

Iar apoi Colin începu din nou să plângă, iar Lindsey se strecură pe bancheta din spate și își petrecu brațul în jurul lui, iar capul lui Colin era sprijinit de fața ei. Încercă să nu se smiorcăie prea mult, deoarece băieții care bocesc sunt extrem de neatrăgători. Lindsey spuse:

— Descarcă-te, descarcă-te.

— Dar nu pot, fiindcă, dacă mă descarc, o să sune precum strigătul de împerechere al unei broaște-bou, răspunse el.

Și toată lumea, inclusiv Colin, râse.

De când ajunseră acasă și până la 11 seara, Colin lucră la Teoremă. Lindsey îi aduse un fel de salată de pui taco de la Taco Hell, dar Colin mâncă puțin. De obicei nu prea se gândea la mâncare, mai ales când lucra. Însă în seara aceea ajunsese într-un impas. Nu putea face Teorema să funcționeze, și își dădu seama că momentul lui Evrika fusese o alarmă falsă. Pentru a vizualiza Teorema era nevoie de un copil-minune, dar, de fapt, pentru *finalizarea* ei era nevoie de un geniu. Pe scurt, demonstrarea Teoremei necesita mai multă importanță decât avea Colin.

— Am să-ți dau foc, îi spuse el carnețelului. Am să te arunc în foc.

Era o idee bună — numai că nu exista niciun foc. Se părea că în Tennessee, pe durata verii, nu existau prea multe șemineuri cu focul făcut, iar Colin nu fuma, așa încât nu avea chibrituri la îndemână. Cotrobăi prin sertarele goale ale biroului său adoptat, căutând o cutie de chibrituri sau o brichetă, dar nu găsi nimic. Totuși, era foarte hotărât să ardă acel carnețel afurisit cu toată Teoretizarea lui. Așa că traversă baia și întredeschise ușa camerei întunecate a lui Hassan.

— Omule, ai niște chibrituri? îl întrebă, eșuând la capitolul șoptit.

— Tăticul tău doarme.

— Știu, dar ai vreo brichetă sau vreun chibrit, sau ceva de genul?

— Tăticul încearcă tare mult să se gândească la un motiv neterifiant pentru care să-l trezești în toiul nopții ca să pui avurizida aia de întrebare. Dar nu. Nu. Tăticul n-are nici chibrituri și nici brichetă OK, suficient despre Tăticul. Oricum, o să trebuiască să aștepți până dimineață ca să te înmoi în benzină și să te autojerești.

— Autojertfești, îl corectă Colin, după care închise ușa.

Coborî la parter și trecu în viteză pe lângă Hollis Wells, care era prea ocupată cu toată hârțogăraia din jurul ei și canalul Home Shopping Network dat prea tare ca să-l mai observe și pe el. Străbătu un hol și ajunse la ceea ce credea a fi camera lui Lindsey. Practic, n-o văzuse niciodată, însă o văzuse pe ea venind în camera de zi cam din această latură a casei. De asemenea, mai era și o lumină aprinsă. Bătu încet la ușă.

— Da, se auzi dinăuntru.

Lindsey stătea pe un fotoliu de pluș sub un panou uriaș, cât peretele de lung, pe care prinsese în piuneze poze cu ea și Katrina, ea și CC, ea camuflată. Păreau să fie toate pozele care îi fuseseră făcute vreodată lui Lindsey Lee Wells — însă Colin observă imediat că toate pozele erau din ultimii câțiva ani. Nicio poză cu ea bebeluș, nicio poză de când era mică și nicio poză cu sinteza emo-alternativ-gotic-screamo-punk. Un imens pat cu baldachin era lipit de peretele opus panoului. Curios lucru, camera ei ducea lipsă de roz.

— Pe-aici nu e prea roz, comentă Colin.

— E singurul refugiu din toată casa, spuse ea.

— Ai niște chibrituri?

— Sigur, am o mulțime, răspunse Lindsey, fără să-și ridice privirile. De ce?

— Vreau să ard asta, zise el, ridicând carnețelul. Nu-mi pot termina Teorema, așa că vreau să-i dau foc.

Lindsey se ridică, țâșni spre Colin și îi înșfăcă din mână carnețelul, răsfoindu-l o vreme.

— Nu poți pur și simplu să-l arunci?

Colin oftă. Evident, ea nu pricepea.

— Ei bine, da, aș *putea*. Dar uite, dacă nu pot *fi* un geniu — și, evident, nu pot fi —, măcar pot să-mi ard munca prefăcându-mă că aș fi unul. Uită-te la toate geniile care au încercat, cu succes sau nu, să-și ardă hârtiile.

— Da, spuse Lindsey absentă, încă citind din carnețel. Uită-te la toate.

— Carlyle, Kafka, Vergiliu. E greu să-ți imaginezi o companie mai bună, zău așa.

— Da. Hei, explică-mi și mie asta, spuse ea, așezându-se pe pat și făcându-i semn să se așeze și el alături.

Lindsey citea de pe o pagină pe care se afla una dintre primele versiuni ale formulei și câteva grafice greșite.

— Ideea e că iei doi oameni și afli dacă ei sunt Părăsitori sau Părăsiți. Folosești o scară de la -5 pentru un Părăsit puternic la +5 pentru un Părăsitor puternic. Diferența dintre acele numere îți oferă variabila, D, iar apoi, dacă pui D-ul în formulă, îți iese un grafic care prezice relația. Doar că…

Se opri, încercând să se gândească la o metodă de a-și enunța în mod poetic eșecul.

— Ăăă, nu prea funcționează.

Lindsey nu se uită la el; pur și simplu închise carnețelul.

— Poți să-l arzi, spuse ea, dar nu în seara asta. Îl vreau eu pentru câteva zile.

— Ăăă, bine, încuviință Colin, iar apoi așteptă ca Lindsey să mai spună ceva.

Într-un târziu, ea adăugă:

— E o metodă bestială de a spune povești. Vreau să zic, urăsc matematica. Dar chestia asta e foarte mișto.

— OK. Dar, în curând, îi dăm foc! spuse Colin, cu degetul în aer și un aer afectat.

— Sigur, *yo*! Acum du-te la culcare, înainte ca ziua să devină și mai rea de-atât.

68 Partea ciudată în legătură cu Nikola Tesla e că lui chiar îi plăceau păsările, însă nu găinile cu un singur picior. Tesla, care a făcut la fel de multe lucruri pentru electricitate câte a făcut și Thomas Edison, a avut o fascinație cvasiromantică pentru porumbei. S-a îndrăgostit de o porumbiță albă, despre care a scris: „Am iubit acea porumbiță. Am iubit-o așa cum un bărbat iubește o femeie“.

69 Bulgăre-de-Foc. (*N.t.*)

70 Mulțime cu un singur element. (*N.t.*)

(unsprezece)

În cea de-a cincea zi în Gutshot, Hassan și Colin se despărțiră. Hassan ieși cu Lindsey într-o expediție, o activitate care, aparent, presupunea condusul în camioneta roz a lui Hollis, pornind de la Magazinul Universal Gutshot, trecând pe la benzinărie/Taco Hell și înapoi la Magazinul Universal, iar apoi din nou la benzinărie/Taco Hell, *ad infinitum*.

— Ar trebui să vii și tu, îi spuse Hassan.

El stătea lângă Lindsey în camera de zi. Lindsey avea o pereche de cercei albaștri lungi și se dăduse cu puțin fard, ceea ce o făcea să pară îmbujorată.

— Am rămas în urmă cu cititul, îi răspunse Colin.

— În urmă cu cititul? Tot ceea ce *faci* e să citești, îi spuse Lindsey.

— Am rămas în urmă din cauză că am muncit din greu la Teoremă și din cauza istoriilor orale. Încerc să citesc patru sute de pagini pe zi — încă de când aveam șapte ani.

— Chiar și în weekend?

— *În special* în weekend, întrucât pot citi de plăcere.

Hassan clătină din cap.

— Omule, ești atât de tocilar! Și asta ți-o spune un fan obez *Star Trek* care a luat punctajul maxim la testul de algebră avansată.

Îi ciufuli părul afro al lui Colin ca pentru a-i ura noroc, apoi se întoarse să plece.

— Ar trebui să te duci și tu; să-i ții departe de belele, strigă Hollis de pe canapea.

Fără să spună un cuvânt, Colin își luă cartea (o biografie a lui Thomas Edison)[71], urcă în cameră, unde se așeză pe pat și citi în voie. Pe durata următoarelor cinci ore, Colin termină acea carte și începu o alta, intitulată *Foxfire*, pe care o găsise în biblioteca din camera lui. *Foxfire* vorbea despre cum odinioară oamenii făceau anumite lucruri în Appalachia.

Cititul îi mai liniști mintea o vreme. Fără Katherine și fără Teoremă, și fără speranța de a mai conta, nu avea prea multe. Dar avea întotdeauna cărțile. Cărțile sunt cei mai buni Părăsiți: pune-le jos și te vor aștepta mereu; acordă-le atenție și te vor iubi.

Foxfire tocmai îl învățase pe Colin cum să jupoaie un raton și cum să-l conserve într-o ascunzătoare, când Hassan dădu buzna în camera lui, râzând cu poftă, ghemotocul de blană gri, cunoscut drept Prințesa, venind alene în urma lui.

— *Kafir*, n-am să te mint. Am băut o jumătate de bere.

— Vezi tu, băutul e *haram*, rosti Colin pe nas. Ți-am mai spus, faci tot timpul câte ceva care e *haram*.

— Da, păi, când te afli în Gutshot, faci ceea ce fac și locuitorii lui.

— Devotamentul tău religios e o inspirație pentru noi toți, îl ironiză Colin.

— Haide! Nu mă face să mă simt vinovat. Am împărțit o bere cu Lindsey. N-am simțit nimic. Dacă te *îmbeți cu adevărat* e *haram*, nu dacă bei *o jumătate de bere*. În fine, expediția e amuzantă. Extrem de amuzantă. Am ajuns să împart aceeași camionetă cu CC și JSPS și PCMT timp de o oră și jumătate, și să știi că nu sunt chiar atât de răi. Cred că i-am făcut să fie ca mine. Plus că prietena lui Lindsey, Katrina, s-a dovedit a fi o fată foarte drăguță. Și când spun drăguță, vreau să zic superbă. Cu toate că e ridicol cum toată lumea îl privește pe CC ca și cum ar fi darul lui Dumnezeu pentru Gutshot. Cred că e fundaș sau mijlocaș, sau ceva de genul în echipa de fotbal, doar că tocmai a absolvit, așa că eu cred că nu mai e nimic nicăieri, dar, aparent, să fii fundaș sau mijlocaș e ca și când ai fi un pușcaș marin: e o chestiune de genul odată/mereu. De asemenea, când Lindsey nu e prin preajmă, CC vorbește întruna despre fundul ei. Nu are niciun alt subiect de conversație. Aparent, își petrece o bună parte a timpului liber apucând-o de fund, așa că asta e o imagine drăguță. Eu nici măcar nu i-am observat fundul.

— Nici eu, spuse Colin.

El nu se gândea niciodată să observe fundurile fetelor, excepție făcând cele care erau cu adevărat mari.

— Oricum, continuă Hassan, în pădure există o tabără de vânătoare, și o să mergem să vânăm cu ei și cu Lindsey și cu un tip de la fabrică. *Vânătoare*. Cu puști! *Pentru porci!*

Colin nu simțea deloc dorința de a împușca porci — sau orice altceva, că tot veni vorba.

— Ăăă, spuse el, nici măcar nu știu să folosesc o pușcă.

— Da, nici eu, dar cât de greu poate fi? Tot felul de idioți folosesc puști. De asta există o mulțime de oameni morți.

— Poate că, în schimb, noi doi am putea, nu știu, să mergem în pădure în acel weekend și să ne distrăm. Să facem un foc sau ceva de genul ăsta, sau să campăm.

— Îți bați joc de mine?

— Nu, ar putea fi amuzant. Să citim la lumina focului și să ne gătim propria mâncare în acel foc și chestii de-astea. Știu cum să fac un foc fără chibrituri. Am citit despre asta într-o carte, spuse Colin, gesticulând spre *Foxfire*.

— *Arăt* ca un Cercetaș de clasa a opta, *sitzpinkler*? O să mergem cu ei. O să ne distrăm. O să ne trezim devreme și vom bea cafea și vom

vâna porci și toți ceilalți se vor îmbăta și vor deveni haioși, cu excepția noastră.

— Nu mă poți *obliga* să merg cu voi, i-o trânti Colin.

Hassan făcu un pas spre ușă.

— Asta-i adevărat, *sitzpinkler*. Nu trebuie să vii. N-am să-ți port pică dacă vrei să stai și să nu faci nimic. Dumnezeu știe că mie mi-a plăcut întotdeauna să fac asta. Doar că în ultima vreme mă simt mai aventuros.

Colin se simți de parcă ar fi fost părăsit. Încercase să găsească o soluție de compromis. El *voia* să se distreze cu Hassan, dar nu și cu ceilalți tipi care se dădeau mari și tari.

— Nu înțeleg, zise el. Vrei să-ți dai limbi cu Lindsey sau ceva de genul?

Hassan se ridică, mângâind ghemotocul pufos, împrăștiind mătreață prin toată camera, astfel încât pe Colin îl păștea din nou o rundă de strănuturi.

— Iar începi cu asta? Nu. Doamne! Nu vreau să mă combin cu *nimeni*. Văd prea bine ce ți-a făcut ție asta. Și, după cum bine știi, îmi păstrez Fulgerașul pentru o doamnă cu adevărat specială.

— De asemenea, nu crezi în băutul alcoolului.

— *Touché, mon ami*. Avurizid de tu șe.

Cuprinsul (Cuprinsului)

Cel mai amplu studiu despre copiii supradotați realizat vreodată i-a aparținut lui Lewis Terman, un psiholog din California. Cu ajutorul profesorilor din întreg statul, Terman a ales vreo șapte mii de copii înzestrați, care au fost urmăriți îndeaproape timp de mai bine de șaizeci de ani. Desigur, nu toți erau copii-minune — coeficienții lor de inteligență variau de la 145 până la 190, iar Colin, prin comparație, avea un IQ care uneori depășea 200 —, însă ei îi reprezentau pe cei mai buni și mai străluciți copii din acea generație de americani. Rezultatele au fost ușor surprinzătoare: cei mai înzestrați copii implicați în studiu nu aveau șanse mai mari decât copiii normali de a deveni intelectuali remarcabili. Cei mai mulți copii au devenit oameni de succes — bancheri și doctori, și avocați, și profesori universitari —, dar aproape niciunul dintre ei nu s-a dovedit a fi un adevărat *geniu*, și nu prea exista nicio corelație între un IQ foarte ridicat și aducerea unei contribuții importante lumii. Pe scurt, copiii înzestrați ai lui Terman sfârșeau rareori prin a fi la fel de speciali pe cât promiteau inițial.

Să luăm, de pildă, straniul caz al lui George Hodel. Dat fiind că avea un coeficient de inteligență extrem de ridicat, oamenii se așteptau ca Hodel să descopere structura ADN-ului sau ceva asemănător. În schimb, el era un doctor cât de cât prosper în California, care a ales

mai târziu să se mute în Asia. Nu a devenit niciodată un geniu, însă a reușit să-și câștige o faimă proastă: era, cel mai probabil, un criminal în serie.[72]

Ca sociolog, tatăl lui Colin studia oamenii și avea o teorie despre cum să transformi un copil-minune într-un adult genial. Era de părere că dezvoltarea lui Colin trebuia să implice și o interacțiune delicată între ceea ce el numea „creștere și educare bazată pe activitate și dobândirea rezultatelor“ și predispoziția naturală a lui de a studia. În principiu, asta însemna să-l lase pe Colin să învețe și să-și impună „indicatori“, care erau exact ca țelurile, numai că se numeau indicatori. Tatăl lui Colin credea că acest tip de copil-minune — născut și apoi transformat într-o persoană mai inteligentă de către un mediu și o educație potrivite — putea deveni un geniu remarcabil, de care lumea avea să-și aducă veșnic aminte. Îi spunea acest lucru destul de des lui Colin când acesta venea de la școală posomorât, sătul de Abdominalul Om-de-Zăpadă, obosit să pretindă că lipsa prietenilor nu-l deranja.

— Dar vei câștiga, îi spunea tatăl său. Colin, trebuie să-ți imaginezi că, într-o bună zi, cu toții vor privi în urmă și vor vrea să fi fost în locul tău. Tu vei avea ceea ce toată lumea își dorește la sfârșitul vieții.

Dar nu fusese nevoie să se ajungă până la sfârșitul vieții. Aceste lucruri se petrecură odată cu *KranialKidz*.

La sfârșitul vacanței de Crăciun din clasa a unsprezecea, Colin primi un telefon de la un post de televiziune despre care nu mai auzise niciodată și care se numea CreaTVity. El nu se uita prea mult la televizor, dar asta nu conta, deoarece *nimeni* nu auzise de CreaTVity. Ei obținuseră numărul lui de la Krazy Keith, pe care îl contactaseră datorită articolelor lui despre copiii-minune. Cei de la respectiva televiziune și-l doreau pe Colin la emisiunea lor. Părinții săi nu au fost de acord, dar creșterea și educarea „bazată pe activitate și dobândirea rezultatelor“ însemnau că îi dăduseră lui Colin suficientă libertate pentru a lua singur deciziile. Și voia să meargă la emisiune, întrucât (a) premiul întâi, în valoare de zece mii de dolari, însemna o mulțime de bani, și (b) avea să fie la televizor, și (c) 10 000 de dolari erau o *mulțime* de bani.

Îi schimbară înfățișarea când ajunse la prima înregistrare a emisiunii, transformându-l într-un copil-minune cool, meschin și rebel. Îi cumpărară ochelari cu rame dreptunghiulare și îi dădură părul cu o mulțime de produse pentru a avea o frizură precum cei mai cool copii de la școală. Îi oferiră cinci ținute — inclusiv o pereche de jeanși de firmă, care îi îmbrătișară fundul ca și când ar fi fost un iubit dornic de afecțiune, un tricou pe care scria mâzgălit CHIULANGIU. Iar apoi înregistrară, într-o singură zi, toate cele șase runde preliminare ale emisiunii, pregătindu-l pentru finală. Adversara lui era Karen Aronson,

o puștoaică blondă în vârstă de doisprezece ani, care studia pentru doctoratul în matematică. Karen fusese distribuită în emisiune ca fiind cea adorabilă. În săptămâna dintre primele înregistrări și finală, Colin purtase la școală noua lui cămașă de copil îmbrăcat după ultimul răcnet și jeanșii de firmă, iar oamenii îl întrebau: *Chiar ai să fii la televizor?* Iar apoi, un puști cool pe nume Herbie[73] îi spuse lui Hassan că o fată pe nume Marie Caravolli îl plăcea pe Colin. Și, de vreme ce fusese părăsit recent de către Katherine a XVIII-a, Colin o invită pe Marie în oraș, deoarece Marie, o italiancă frumoasă, mereu bronzată, care ar fi câștigat Balul Bobocilor dacă Școala Kalman ar fi organizat așa ceva, era cea mai sexy fată peste care dăduse sau avea să dea vreodată. Desigur, își dorise să țină în viață lanțul Katherinelor. Dar Marie Caravolli era genul de fată pentru care renunțai la orice.

Și atunci avu loc chestia aia amuzantă. În ziua cu pricina, coborî din metrou după ore; totul fusese plănuit în cele mai mici amănunte. Avusese suficient timp să meargă acasă, să adune toate ambalajele de mâncare fast-food și cutiile de suc din Dric, să facă un duș și să cumpere un buchet de flori de la The White Hen și să se ducă să o ia pe Marie. Dar când ajunse pe strada unde locuia, o văzu pe Katherine I stând pe treptele casei lui. Când își miji ochii spre ea și văzu cum își ridică genunchii aproape de bărbie, își dădu seama că nu o mai văzuse niciodată pe Katherine fără Krazy Keith.

— E totul în regulă? întrebă Colin când se apropie de ea.

— O, da, spuse ea. Îmi cer scuze că am venit neanunțată. Doar că am un test la franceză, adăugă, de parcă ar fi pus o întrebare. Mâine? Și nu vreau ca tata să știe cât de bâtă sunt la franceză și așa că m-am gândit că poate… Am încercat să te sun, dar n-am numărul tău de mobil. Și, în fine, m-am gândit că, de vreme ce cunosc o vedetă de televiziune care apare la o emisiune-concurs, poate c-aș putea să iau câteva lecții, spuse ea zâmbind.

— Ăăă, se bâlbâi Colin.

Și în următoarele câteva secunde încercă să-și imagineze cum ar fi cu adevărat să se combine cu Marie. Colin fusese întotdeauna invidios pe oamenii în genul lui Hassan, care pur și simplu știau cum să-și facă prieteni. Dar riscul de a fi în stare să câștige pe oricine, se trezi el gândind, era că puteai să alegi oamenii nepotriviți.

Își imagină cel mai bun scenariu: Marie sfârșește, deși e improbabil, prin a-l plăcea, moment în care Colin și Hassan urcă imediat pe scara socială și ajung să ia prânzul la o masă diferită și să fie invitați la unele petreceri. Acum, Colin văzuse suficiente filme pentru a ști ce se întâmplă când încuiații se duc la petrecerile copiilor cool: de obicei, încuiații ori sfârșesc aruncați în piscină[74], ori devin ei înșiși copii cool beți și idioți. Nicio opțiune nu părea a fi prea bună. De asemenea, mai exista și problema că lui nu îi *plăcea*, de fapt, de Marie. Nici măcar n-o

cunoștea.

— Stai puțin, îi spuse lui Katherine I.

Iar apoi o sună pe Marie. Îi dăduse numărul mai devreme în acea zi, pe durata celei de a doua (și ultimei) lor conversații[75], un fapt remarcabil, luând în considerare că mergeau la aceeași școală de mai bine de zece ani.

— Îmi pare tare rău, spuse el. Dar am o urgență în familie… Da, nu, unchiul meu e la spital și trebuie să mergem să-l vedem… Ei bine, da, sunt sigur c-o să fie bine… OK. Mișto. Scuze din nou.

Și așa se întâmplă că singura dată când Colin i-a dat oarecum papucii cuiva, a fost în cazul lui Marie Caravolli; despre care toată lumea se pusese de acord că era cea mai atrăgătoare individă din istoria Americii. În schimb, îi predă franceză lui Katherine I-a. Și o singură lecție se transformă într-o lecție pe săptămână, apoi în câte două pe săptămână, iar apoi, în următoarea lună, ea veni la el acasă, împreună cu Krazy Keith, pentru a urmări alături de părinții lui Colin și ai lui Hassan cum Colin îl făcu praf pe un biet găgăuță numit Sanjiv Reddy în primul episod din *KranialKidz*. Mai târziu în acea seară, după ce Hassan se duse acasă, în timp ce Krazy Keith și părinții lui Colin beau vin roșu, Colin și Katherine Carter se strecurară din casă pentru a bea o cafea la *Café Sel Marie*.

71 Care nu a fost un copil-minune, dar care a sfârșit prin a fi un soi de geniu, cu toate că multe dintre descoperirile lui Edison nu au fost realizate chiar de el. Becul, de pildă, a fost inventat de către Sir Humphry Davy în 1811, însă becul lui era cam varză și se ardea mai tot timpul. Edison a îmbunătățit conceptul. De asemenea, a furat și unele idei aparținând lui Nikola Tesla, iubitorul de porumbei anterior menționat.

72 Se pare că Hodel a fost vinovat de asasinarea, în 1947, a „Daliei Negre“ (pseudonimul lui Elizabeth Short), unul dintre cele mai faimoase cazuri neîncheiate din istoria Californiei. (Aparent, el era destul de *bun* la uciderile în serie, așa cum s-ar aștepta cineva de la un tip supradotat, de vreme ce n-a fost niciodată prins și, într-adevăr, probabil că nimeni nu avea să știe ceva despre Hodel, numai că s-a întâmplat ca fiul său — poveste adevărată — să devină criminalist în California și, după o serie de coincidențe uimitoare și o investigație destul de solidă a poliției, și-a dat seama că tatăl său a fost un ucigaș.)

73 Cum se face că un copil pe care-l cheamă Herbie e cool? Acesta este unul dintre marile mistere ale vieții, cum tipii numiți Herbie sau Dilworth, sau Vagin trec cu ușurință peste povara numelor lor pentru a dobândi un statut legendar, în vreme ce Colin e mereu legat de Colon.

74 Deși se zvonește că nu există prea multe piscine în Chicago.

75 Prima fiind chiar invitația în oraș.

(doisprezece)

Joia următoare, Colin se trezi din pricina sunetelor scoase de cocoș, amestecate cu rugăciunile lui Hassan. Colin se dădu jos din pat, își puse un tricou, își făcu nevoile și intră prin baie în camera lui Hassan. Hassan se băgase înapoi în pat, având ochii închiși.

— Există vreo modalitate să te rogi *mai puțin zgomotos*? Vreau să zic, Dumnezeu n-ar trebui să te audă chiar și dacă ai șopti? întrebă el.

— Astăzi îmi iau liber din motive de sănătate, spuse Hassan, fără să-și deschidă ochii. Cred că am sinuzită și, de asemenea, am nevoie de o zi liberă. Dumnezeule! Treaba asta cu munca e OK, dar am nevoie să stau în boxeri și să mă uit la *Judge Judy*. Poți să-ți dai seama că n-am mai văzut *Judge Judy* de mai bine de douăsprezece zile? Imaginează-ți cum ar fi dacă *tu* ai fi despărțit de iubirea vieții *tale* timp de douăsprezece zile.

Cu buzele strânse, Colin îl privi tăcut pe Hassan. Hassan deschise ochii.

— Of. Da. Scuze.

— Nu poți să-ți iei liber din motive de sănătate. Șefa ta lucrează aici. În casă. O să știe că nu ești bolnav.

— Își petrece zilele de joi la fabrică, pămpălăule. Ar trebui să fii mai atent. Este ziua *perfectă* pentru a-mi lua liber. Pur și simplu trebuie să-mi încarc bateriile emoționale.

— Ți-ai tot încărcat bateriile în ultimul an! De douăsprezece luni n-ai făcut nimic!

Hassan zâmbi.

— Nu trebuie să te duci la muncă sau ceva de genul?

— Măcar sun-o pe mama ta și spune-i să trimită un avans către Loyola. Termenul limită pentru depunerea avansului este în patru săptămâni. Am căutat asta pe internet.

Hassan nu-și deschise ochii.

— Încerc să găsesc un cuvânt. Doamne, îmi stă pe limbă. Bu… bii… ba. A, da, corect. Bobițe-în-fund, avurizid mic ce ești. Bobițe. În. Fund.

Când Colin coborî în camera de zi, văzu că Hollis se trezise deja — sau poate că stătuse trează toată noaptea — și că era îmbrăcată într-un costum roz cu pantaloni.

— Frumoasă zi la țară, spuse ea. Astăzi vor fi doar 28 de grade. Dar, Doamne-Dumnezeule, sunt extrem de fericită că joia e doar o dată pe săptămână.

Când Colin se așeză lângă ea la masa din sufragerie, întrebă:

— Ce faci în zilele de joi?

— A, îmi place ca dimineața să dau o tură pe la fabrică și să verific dacă toate merg strună. Apoi, pe la amiază, conduc până în Memphis și fac o vizită la depozitul nostru.

— Păi, de ce se află în Memphis și nu în Gutshot? întrebă Colin.

— Doamne, pui o mulțime de întrebări, îi răspunse Hollis. Deci, ascultă. I-aț' intervievat pe cei mai mulț' oameni care lucrează la fabrică. Așa c-am să-ncep să vă trimit către ceilalți cetățeni din Gutshot, pensionarii care au lucrat la fabrică și alții de genul ăsta. Am nevoie tot de cele patru întrebări, dar ar fi bine să staț' puțin mai mult, doar ca să păreți politicoși și toate alea.

Colin încuviință. După câteva momente de tăcere, spuse:

— Hassan e bolnav. Are sinuzită.

— Bietul de el. Bine, ai să te duci cu Lindsey. Aveți de condus ceva azi. O să mergeți să-i vedeți pe bătrânei.

— Pe bătrânei?

— Așa le spune Lindsey. Oamenii de la azilul de bătrâni din Bradford — mulți dintre ei își duc traiul cu ajutorul pensiilor de la Gutshot Textiles. Lindsey obișnuia să-i viziteze tot timpul înainte să înceapă, oftă Hollis, să iasă cu acel, oftă Hollis din nou, băiat.

Hollis își întoarse capul și strigă din toți rărunchii:

— LINDSSSSEEEEY! MIȘCĂ-ȚI CURU' DIN PAT!

Și cu toate că sunetul vocii groase a lui Hollis ar fi trebuit să călătorească pe un hol și prin două uși închise pentru a ajunge la destinație, Lindsey strigă câteva minute mai târziu:

— PUNE O MONEDĂ ÎN AFURISITUL ĂLA DE BORCAN CU ÎNJURĂTURI, HOLLIS. AM DE GÂND SĂ FAC UN DUȘ.

Hollis se ridică, puse o monedă în borcanul cu înjurături de pe polița șemineului și se întoarse înapoi la Colin, ciufulindu-i părul afro și spunând:

— Ascultă, am să-ntârzii. Până-n Memphis și înapoi e mult de condus. O să am telefonul pornit. Veț' fi bine.

Când Lindsey coborî, purtând o pereche de pantaloni scurți kaki și un tricou negru, mulat, pe care scria GUTSHOT!, Hassan se mutase din cameră pe canapea, urmărind reluările la *Saturday Night Live*.

— Care sunt victimele noastre de azi? întrebă Lindsey.

— Bătrâneii.

— De fapt, asta-i mișto. Sunt o veterană a acelei închisori. Bine, saltă-ți fundul de pe canapea, Hass.

— Scuze, Linds. Astăzi mi-am luat liber din motive de sănătate, spuse el.

Eu nu i-am spus niciodată „Linds“, gândi Colin. Hassan râse la o glumă de la televizor. Lindsey își suflă părul de pe față, îl apucă pe Colin de braț și îl conduse către Dric.

— Nu pot să cred că și-a luat liber din motive de sănătate, spuse Colin, dar porni oricum mașina. Sunt al naibii de obosit fiindcă am stat treaz jumătate de noapte ca să citesc o avurizidă de carte despre invenția televizorului[76], iar *el* poate să anunțe că și-a luat liber din motive de sănătate?

— Hei, de ce dracu' tu și Hassan spuneți avurizid tot timpul?

Colin expiră lent, dezumflându-și obrajii.

— Ai citit vreodată *Cei goi și cei morți* de Norman Mailer?

— Nici măcar nu știu cine e ăsta.

— Un romancier american. S-a născut în 1923. Citeam cartea când l-am întâlnit pentru prima oară pe Hassan. Iar apoi, Hassan a ajuns s-o citească și el, fiindcă era despre război, iar el se dă în vânt după cărțile care au multă acțiune. În fine, cartea aia are 872 de pagini și folosește *avurizid*[77] cam de treizeci și șapte de mii de ori. Aproape fiecare al doilea cuvânt e *avurizid*. În orice caz, după ce termin de citit un roman, citesc și câteva cronici despre el.

— Nu mai spune! făcu ea.

— Corect. Ei bine, când Mailer a scris cartea, n-a folosit „avurizid". Dar apoi a trimis-o către editură, iar cei de-acolo au zis ceva de genul: „Ați scris un roman cu adevărat bun, domnule Mailer. Dar nu credem că există vreo persoană în anul 1948 care va dori să-l cumpere, întrucât există mai multe bombe cu înjurături decât adevăratele bombe din lume". Așadar, Norman Mailer, ca un soi de „să te fut" adresat editorului, a luat filă cu filă cartea lui de 872 de pagini și a schimbat fiecare înjurătură în „avurizid". I-am spus lui Hassan povestea în timp ce citea cartea și s-a decis să înceapă să spună *avurizid* ca un omagiu adus lui Mailer — și pentru că poți să-l spui la școală fără să intri în bucluc.

— Asta este o poveste bună. Vezi? Poți să spui o poveste, zise ea, zâmbetul ei semănând cu niște artificii albe pe un cer lipsit de stele. Nu are o morală și nu conține nici povești de dragoste sau aventuri, dar cel puțin e o poveste, și nu ai împărtășit nicio meditație cu privire la hidratare.

Cu coada ochiului, Colin putu să vadă că Lindsey îi zâmbea.

— Fă stânga. Mergem pe drumul ăsta avurizid preț de o veșnicie și după aia — o, stai, stai, lasă mai încet, aia-i mașina lui Chase.

Un Chevy Bronco în două nuanțe se apropia din direcția opusă. Șovăind, Colin opri Dricul. CC era la volan. Colin coborî geamul, iar CC și-l coborî pe al său. Lindsey se aplecă peste Colin ca să-și vadă prietenul.

— Hei, Lass, spuse CC.

— Nu e amuzant, zise Lindsey enervată, pe când Chase, care stătea pe locul din dreapta, se scutura de râs.

— Ascultă, eu și Chase ne ducem diseară în Tabără să ne întâlnim

cu Fulton. Ne vedem acolo?

— Cred că în seara asta am să rămân acasă, spuse ea, după care întoarse capul spre Colin și adăugă: Pornește.

— Ooo, Linds. Glumeam doar.

— Pornește, repetă ea, iar Colin apăsă accelerația și demară.

Colin era pe cale să ceară o explicație pentru acea scenă, când Lindsey se întoarse spre el și îi spuse foarte calmă:

— Nu e nimic — e doar o glumă între noi. În fine, ți-am citit carnețelul. Nu am înțeles totul, dar măcar m-am *uitat* peste tot ce-ai scris.

Colin uită imediat scena ciudată cu CC și întrebă:

— Ce crezi?

— Ei bine, pentru început, m-a făcut să mă gândesc întruna la ce am vorbit noi când ai ajuns aici. Când ți-am spus că eu nu îi văd prea bine pe cei care își doresc să fie importanți. Mă gândesc c-ar trebui să-mi retrag spusele, întrucât privindu-ți notițele, îmi doream întruna să găsesc o modalitate prin care să îmbunătățesc Teorema ta. Mă îndârjisem vrând să o repar și să-ți dovedesc că relațiile *puteau* fi văzute sub forma unui model. Vreau să zic, trebuia să funcționeze. Oamenii sunt al naibii de previzibili. Dar apoi, Teorema nu ar mai fi fost a ta, ci a noastră, iar eu aș fi putut — bine, o să sune aiurea. Dar, mă rog, bănuiesc că și eu vreau să contez puțin — să fiu cunoscută în afara orășelului nostru, altminteri nu m-aș fi gândit atât de mult la ea. Poate că aș vrea să fiu mare și tare fără să-mi părăsesc locul de baștină.

Colin încetini când se apropie de un stop și o privi.

— Scuze, spuse el.

— Pentru ce?

— Pentru că n-ai putut s-o repari.

— O, dar am putut, zise Lindsey.

Colin opri brusc mașina la vreo șase metri înainte de indicator și o întrebă:

— Ești sigură?

Lindsey continuă să zâmbească.

— Ei bine, *spune-mi*, o imploră el.

— Bine, și-am REPARAT-O, nu chiar, dar am o idee. Sunt varză la mate — vreau să zic, varză-varză, așa că te rog să mă tragi de mânecă în caz că greșesc, dar se pare că singurul element care merge în formulă este locul în care fiecare persoană se potrivește pe scara Părăsitor/Părăsit, corect?

— Corect. Cam despre asta e vorba în acea formulă. Despre faptul de a fi părăsit.

— Da, dar ăsta nu e singurul element dintr-o relație. Mai există, de pildă, vârsta. Când ai nouă ani, relațiile tale tind să fie mai scurte și

mai puțin serioase, și mai aleatorii decât atunci când ai patruzeci și unu de ani și ești disperat să te căsătorești înainte să rămâi fără ovocite, nu?

Colin își luă privirile de la Lindsey și se uită la drumurile intersectate din fața lui, ambele extrem de pustii. Cugetă la aceste informații o vreme. Acum părea atât de evident — așa cum se întâmplă în cazul multor descoperiri.

— Mai multe variabile, anunță el entuziasmat.

— Corect. Așa cum am spus — pentru început, vârsta. Dar mai intră și alte lucruri. Îmi pare rău, dar aspectul fizic contează. Este un tip care tocmai a intrat în marina militară, însă anul trecut încă era la școală, în clasa a douăsprezecea. Avea vreo 95 de kilograme de mușchi cizelați, și îl iubesc pe Colin și toate alea, dar tipul ăsta era al naibii de sexy și, de asemenea, drăguț și de treabă, și mai conducea și un Montero tunat.

— Îl urăsc pe tipul ăla, spuse Colin.

Lindsey râse.

— Da, chiar l-ai fi urât. Dar, în fine, era un Părăsitor desăvârșit. Partizanul auto-proclamat al celor 4 caracteristici importante: găsește-le, pipăie-le, trage-le-o și uită-le. Numai că a făcut greșeala de a se combina cu singura persoană mai sexy decât el din Middle Tennessee — Katrina. Și a devenit cel mai lipicios, cel mai dornic de afecțiune și cel mai plângăcios cățeluș, astfel că ea a trebuit în cele din urmă să-i dea papucii.

— Dar nu e numai atracția fizică, spuse Colin, scoțându-și carnețelul și creionul din buzunar. E vorba despre cât de atrăgătoare găsești persoana respectivă și cât de atrăgător te găsește ea. De exemplu, să spunem că există o fată care este foarte drăguță, dar întâmplarea face ca eu să am un fetiș ciudat și să mă dau în vânt numai după fetele cu treisprezece degete la picioare. Ei bine, eu aș putea fi Părăsitorul dacă se întâmplă ca ea să aibă zece degete la picioare și să fie excitată numai de către băieții costelivi cu ochelari și păr afro.

— Și ochi cu adevărat verzi, adăugă Lindsey cu nonșalanță.

— Poftim?

— Îți făceam un compliment, spuse ea.

— Aaa! Ai mei. Verzi. Corect.

Bravo, Singleton. Bravo. Știi s-o dai în bară.

— În fine, cred că trebuie să fie mult mai complicată. Trebuie să fie atât de complicată, încât un retardat ca mine să nu-i înțeleagă matematica nici *măcar un pic*.

O mașină opri în spatele lor și claxonă, astfel încât Colin demară și, până când ajunseră în imensa parcare a azilului de bătrâni, stabiliseră deja cinci variabile:

Vârsta (A)[78]

Diferențiala Popularității (C)[79]
Diferențiala Atracției (H)[80]
Diferențiala Părăsitor/Părăsit (D)[81]
Diferențiala Introvertit/Extrovertit (P)[82]

Rămaseră împreună în mașină, cu geamurile coborâte, aerul fiind cald și umed, dar nu înăbușitor. Colin schiță noi posibile concepte și îi explică operațiile matematice lui Lindsey, care făcea sugestii și îl privea cum lucrează. În treizeci de minute produse graficul de bază ea-s-a-despărțit-de-el[83] pentru câteva Katherine. Dar nu putea să facă să funcționeze sincronizarea. Katherine a XVIII-a, care îi irosise luni de zile din viață, nu părea să fi fost mult mai dăinuitoare, sau să fi contat mai mult decât cele 3,5 zile pe care și le petrecuse în brațele lui Katherine a V-a. El crea o formulă mult prea simplă. Și încerca în continuare să o facă în mod cu totul aleatoriu. *Dacă ridic la pătrat variabila atracției? Dacă pun o undă sinusoidală aici sau o fracție acolo?* El nu trebuia să vadă formula sub formă matematică, lucru pe care îl ura, ci ca pe un limbaj, pe care îl adora.

Așa că începu să se gândească la această formulă ca la o încercare de a transmite ceva. Începu să creeze fracții în interiorul variabilelor, astfel încât ele să poată fi manevrate mai ușor într-un grafic. Începu să vadă, înainte ca măcar să introducă variabilele, cum formulele diferite aveau să redea Katherinele și, în timp ce făcea asta, formula devenea din ce în ce mai complicată, până când deveni aproape — cum s-o spunem să nu sune tocilăresc — ei bine, frumoasă. După o oră de stat în mașină, formula arăta așa:

$$-D^7x^8 + D^2x^3 - \frac{x^4}{A^5} - Cx^2 - Px + \frac{1}{A} + 13P + \frac{\sin(2x)}{2}\left[1 + (-1)^{H+1}\frac{\left(x+\frac{11\pi}{2}\right)^H}{\left|x+\frac{11\pi}{2}\right|^H}\right]^{84}$$

84

— Cred că suntem pe-aproape, spuse el într-un târziu.
— Iar eu sunt foarte sigură că nu pricep nimic, așa că în ochii mei ai reușit! zise ea râzând. Bine, hai să vedem ce fac bătrâneii.

Colin mai fusese într-un azil doar o singură dată. Când avea unsprezece ani, mersese împreună cu tatăl său și călătoriseră într-un weekend în Peoria, Illinois, pentru a o vizita pe stră-strămătușa lui, Esther, care era în comă la acea vreme și care, prin urmare, nu fusese o foarte bună interlocutoare.

Așa încât rămase absolut uimit de Sunset Acres. La o masă de picnic de pe pajiște, patru femei în vârstă, toate purtând pălării mari de paie, jucau cărți.

— Să fie oare Lindsey Lee Wells? întrebă una dintre femei, iar apoi

Lindsey zâmbi și se grăbi spre masă.

Femeile își lăsară cărțile jos ca să o îmbrățișeze pe Lindsey și să o bată ușor pe obraji. Lindsey le știa și numele — Jolene, Gladys, Karen și Mona — și îl prezentă pe Colin, moment în care Jolene își dădu jos pălăria, își făcu vânt cu ea și spuse:

— Doamne, Lindsey, da' tu chiar ai un iubit chipeș, nu-i așa? Nu-i de mirare că nu mai vii să ne vizitezi.

— Ooo, Jolene, el nu-i iubitu' meu. Îmi pare rău că n-am mai venit atât de des. Am fost foarte ocupată cu școala, iar Hollis mă pune să lucrez ca un câine la magazin.

Și apoi începură să vorbească despre Hollis. Colin așteptă un sfert de oră înainte să poată scoate reportofonul și să înceapă să pună cele patru întrebări pentru care veniseră aici, dar nu îl deranjă prea tare acest lucru, deoarece, în primul rând, Jolene îl considera „chipeș“, și, în al doilea rând, acele doamne erau niște bătrânele simpatice. De pildă, Mona, o femeie cu pete pe mâini și cu un pansament peste ochiul stâng, auzind întrebarea „Ce anume credeți că face orașul Gutshot să fie special?“, răspunse:

— Ei bine, pentru-nceput, uzina aia are un plan de pensionare al naibii de bun. Sunt pensionată de mai bine de treij' de ani și Hollis Wells *încă*-mi cumpără scutecele. Da, ai auzit bine, încă folosesc așa ceva! Fac pipi pe mine când râd, spuse ea veselă, iar apoi izbucni în hohote de râs.

Lindsey, i se păru lui Colin, era un soi de vedetă printre bătrânei. Când prin clădire apăru zvonul că ea sosise la azil, din ce în ce mai mulți oameni începură să-și facă drum spre mesele de picnic de afară și să o înconjoare pe Lindsey. Colin mergea la fiecare în parte, înregistrându-le răspunsurile la întrebări. În cele din urmă, se așeză și o lăsă pe Lindsey să-i trimită oameni.

Interviul lui preferat fu cel cu un bărbat pe nume Roy Walker.

— Păi, nu prea pot să-mi imaginez, spuse Roy, de ce Dumnezeu și-ar dori cineva să audă ce am eu de spus. Dar mă bucur că pot să stau la o șuetă.

Roy începu să-i povestească lui Colin despre fostul său serviciu ca manager al uzinei în tura de noapte, când tăcu brusc și spuse:

— Uită-te cum o iubesc oamenii pe micuța Lindsey. Noi toți am crescut-o pe fetița aia. O vedeam o dată pe săptămână sau chiar mai des — o știm de când era în scutece și o știm de când nu-ți puteai da seama dacă era fată sau băiat, și o știm de când avea părul albastru. Îmi strecura câte o bere Budweiser în fiecare sâmbătă, să-i dea Dumnezeu sănătate. Fiule, dacă există un lucru pe care să-l știu… — iar Colin se gândi cum bătrânii tot timpul adoră să-ți spună lucrurile pe care ei le știu — … acela e că în lumea asta există oameni pe care poți să-i iubești la nesfârșit, orice s-ar întâmpla.

Împreună cu Roy, Colin se îndreptă către Lindsey. Lindsey își răsucea alene o șuviță de păr pe deget, dar o privea atentă pe Jolene.

— Jolene, ce-ai spus?

— Îi spuneam lui Helen că mămica ta îi vinde băiatului meu Marcus optzeci de hectare de teren pe Bishops Hill.

— Hollis vinde pământ pe Bishops Hill?

— Așa cum auzi. Lui Marcus. Cred că Marcus vrea să construiască niște case pe-acolo, să facă o mică… nu-mi amintesc cum îi spune.

Lindsey își închise ochii și oftă.

— O subdiviziune? întrebă ea.

— Da, exact. O subdiviziune. Chiar acolo, pe deal, bănuiesc. Oricum, priveliștea e minunată.

Lindsey rămase tăcută după aceea, ochii ei mari privind departe, către câmpurile de dincolo de azil. Colin rămase acolo și îi ascultă pe bătrâni vorbind, iar apoi, într-un târziu, Lindsey îl apucă de braț și spuse:

— Trebuie să plecăm.

De îndată ce ușile Dricului se închiseră, Lindsey murmură ca pentru sine:

— Mama n-ar vinde niciodată pământ. Niciodată. De ce face asta?

Colin își dădu seama că n-o mai auzise niciodată pe Lindsey spunându-i mamă lui Hollis.

— De ce ar vinde teren acelui tip?

— Poate că are nevoie de bani, sugeră Colin.

— Ea are nevoie de bani așa cum eu am nevoie de o afurisită de gaură în cap. Străbunicul meu a *construit* fabrica. Dr. Fred. N. Dinzanfar. Nu ducem lipsă de bani, crede-mă.

— Era arab?

— Poftim?

— Dinzanfar.

— Nu, nu era arab. Era din Germania sau ceva de genul. Oricum, vorbea germană — la fel ca Hollis, de aia știu și eu. De ce pui tot timpul astfel de întrebări ridicole?

— Dumnezeule, scuze!

— Of, mă rog, sunt confuză. Cui îi pasă? Să schimbăm subiectul. E amuzant să-ți petreci vremea cu bătrâneii, nu-i așa? N-ai crede asta nici în ruptul capului, dar oamenii ăștia sunt extrem de cool. Obișnuiam să-i vizitez acasă la ei — mulți dintre ei nu erau pe-atunci la azil — aproape zi de zi. Mă duceam din casă în casă și toți mă hrăneau și mă îmbrățișau. Acelea erau zilele de dinainte să ne împrietenim.

— În mod evident te adoră, spuse Colin.

— Pe mine? Doamnele alea nu vorbeau decât despre cât de sexy ești tu. Ratezi o întreagă explozie demografică de Katherine alegând să nu

urmărești piața cu persoane trecute de optzeci de ani.

— E amuzant că au crezut că noi doi suntem împreună, spuse Colin, aruncându-i o privire.

— Cum poate fi amuzant așa ceva? întrebă ea, susținându-i privirea.

— Păi, făcu el.

Neatent la drum, Colin o privi în timp ce ea îi oferea cea mai mică versiune a zâmbetului ei de neimitat.

76 Televizorul a fost inventat de un copil. În 1920, Philo T. Farnsworth, al cărui nume nu îl poți uita prea ușor, a conceput tubul catodic folosit în aproape toate televizoarele secolului XX. Pe atunci avea paisprezece ani. Farnsworth l-a construit pe primul când avea numai douăzeci și unu de ani. (Și, la scurt timp după aceea, a urmat o carieră distinsă și îndelungată în lumea alcoolismului cronic.)

77 În engleză în original, cuvintele sunt *fug*, *fugging* și *fugger*, variante pentru *fuck*, *fucking* și *fucker*. (*N.t.*)

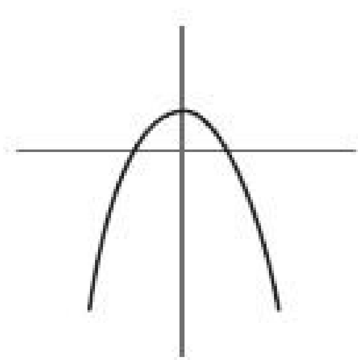
78 Pentru a obține această variabilă, Colin a luat vârstele obișnuite ale unor persoane și le-a scăzut cu cinci. Apropo, toate notele de subsol de pe această pagină conțin matematică în ele și, prin urmare, sunt *strict opționale*.

79 La care Colin a ajuns prin calcularea diferenței de popularitate dintre Persoana A și Persoana B pe o scară de la 1 la 1000 (puteți să aproximați), pe care apoi a împărțit-o la 75 — numere pozitive dacă fata e mai populară; numere negative dacă băiatul e mai popular.

80 Care a fost calculată a fi un număr între 0 și 5, bazat pe diferența atracției unuia față de celălalt. Numere pozitive dacă băiatul este mai atras de fată; negative dacă e invers.

81 Între 0 și 1, distanța relativă dintre cele două persoane în mulțimea de valori Părăsitor/Părăsit. Un număr negativ dacă băiatul e mai degrabă Părăsitor; număr pozitiv dacă fata e.

82 În Teoremă, aceasta este diferența în comunicativitatea dintre doi oameni, calculată pe o scară care merge de la 0 la 5. Numere pozitive dacă fata e mai sociabilă; negative dacă băiatul e mai sociabil.

83

84 Asta nu poate fi considerată matematică, întrucât unii oameni nu trebuie să înțeleagă cum funcționează și ce înseamnă pentru a fi de părere că arată întrucâtva frumoasă.

(treisprezece)

În acea duminică, Hassan se duse „în expediție“ cu Lindsey și Katrina și CC și JSPS și PCMT. Următoarea seară, se duse din nou în expediție și se întoarse după miezul nopții ca să-l găsească pe Colin lucrând la Teorema lui, care acum funcționa în șaptesprezece dintre cele nouăsprezece cazuri. Încă nu o putea face să funcționeze pentru Katherine a III-a sau, mult mai important, pentru Katherine a XIX-a.

— Sal? întrebă Hassan.

— Sal nu e un cuvânt, îi răspunse Colin fără să-și ridice privirea.

— Singleton, tu ești ca soarele într-o zi cu nori. Când afară e frig, tu ești luna mai.

— Lucrez, îi spuse Colin.

Nu putea stabili cu precizie când anume începuse Hassan să devină ca toți ceilalți oameni de pe planetă, dar era clar că tranziția se întâmpla și era clar că devenea enervant.

— M-am sărutat cu Katrina, spuse Hassan.

Auzind acestea, Colin își puse creionul jos, se întoarse în scaun și întrebă:

— Ai făcutat ce?

— Făcutat nu e un cuvânt, îl imită Hassan.

— Pe buze?

— Nu, pămpălăule, pe sfincterul pupilei. Da, pe buze.

— De ce?

— Stăteam în spatele camionetei lui Colin și învârteam sticla de bere, dar erau o groază de hârtoape, fiindcă ne îndreptam spre un loc din pădure. Și cineva a învârtit sticla de bere, care a zburat și a aterizat de cealaltă parte a remorcii camionului, așa că nimeni n-a sărutat pe nimeni. Deci m-am gândit că era în regulă să joc și eu, nu-i așa? Și am învârtit sticla și jur pe Dumnezeu că a executat un cerc perfect, cu toate că încă mergeam prin hârtoape — vreau să zic, numai Dumnezeu putea să împiedice sticla aia să nu sară în aer — și apoi s-a oprit fix în fața Katrinei, iar ea a zis „Norocul meu“ și, *kafir*, nu era sarcastică! Vorbea serios. Și s-a aplecat de-a lungul camionetei, și am lovit un dâmb, și ea a aterizat oarecum în brațele mele, iar apoi s-a întins spre buzele mele și, jur pe Dumnezeu, limba ei *mi-a lins dinții*.

Colin îl privea uimit, nevenindu-i să creadă. Se întreba dacă nu cumva Hassan inventase totul.

— A fost, ăăă, ciudat și umed, și confuz — dar amuzant, cred.

Partea cea mai bună a fost să-mi pun mâna pe chipul ei și s-o privesc și să-i văd ochii închiși. Bănuiesc că se dă în vânt după tipii mai rotofei. În fine, mâine-seară o scot la Taco Hell. O să vină ea să mă ia. Așa joc eu, omule.

Hassan zâmbi.

— Doamnele vin la Barosan, fiin'că Barosanul nu are mașină.

— Vorbești serios, spuse Colin.

— Vorbesc serios.

— Stai, deci tu crezi că sticla a rămas nemișcată în camionetă datorită unui miracol?

Hassan încuviință. Colin lovi cu radiera creionului de birou, iar apoi se ridică.

— Și Dumnezeu nu te-ar fi condus spre acel sărut dacă nu erai menit să o iei de soție, așa că Dumnezeu vrea ca tu să te căsătorești cu fata aia care credea că eu sunt un francez care suferă de Tourette hemoroidal?

— Nu fi măgar, spuse Hassan, aproape amenințător.

— Pur și simplu sunt surprins că domnul Fanaticul Religiei se zbenguiește cu fetele în partea din spate a unei camionete, asta-i tot. Probabil că beai o bere ieftină și purtai un echipament de fotbal.

— Ce naiba, omule? M-am sărutat cu o fată. În sfârșit. O fată *foarte sexy, foarte de treabă*. Bobițe-în-fund. Nu întinde coarda.

Colin nu știa de ce, dar se simțea constrâns să o întindă.

— Mă rog. Nu pot să cred că te-ai sărutat cu *Katrina*. Nu e la fel de prostuță și inocentă cum părea în acea zi?

Auzind acestea, Hassan întinse mâna și îl apucă pe Colin de părul afro, plimbându-l așa prin toată camera și apoi lipindu-l de perete. Hassan avea maxilarul încleștat în timp ce se împingea în plexul solar al lui Colin, fix în locul în care Colin avea un gol.

— Am spus bobițe-în-fund, *kafir*. Ai să respecți avurizidele alea de bobițe-în-fund. Acum mă duc să mă culc, înainte să ne luăm la bătaie. Și știi de ce nu vreau să mă bat cu tine? Fiindcă aș pierde.

Încă glumește, gândi Colin. *Tot timpul glumește, chiar și când e furios*. În timp ce Hassan se îndrepta spre baie pentru a ajunge în camera lui, Colin se așeză la loc ca să lucreze la Teoremă, roșu la față și cu lacrimi de frustrare în ochi. Colin ura să nu-și poată îndeplini „indicatorii". Urâse asta de când avea patru ani și tatăl său stabilise că trebuia să învețe, ca „indicator zilnic", conjugările în latină pentru douăzeci și cinci de verbe neregulate, dar, spre sfârșitul zilei, Colin știuse numai douăzeci și trei. Tatăl său nu-l pedepsise, dar Colin înțelesese că dăduse greș. Iar acum, indicatorii erau mult mai complicați, poate, dar tot destul de simpli: își dorea un prieten bun, o Katherine și o Teoremă. Și după aproape trei săptămâni petrecute în Gutshot, senzația lui era că situația devenise mai rea decât atunci la început.

Hassan și Colin reușiră să nu-și vorbească a doua zi dimineață — nici măcar o dată, iar Colin își dădu seama că Hassan era la fel de furios ca el. Colin privi într-o tăcere deplină cum Hassan își înjunghie furios micul dejun și cum, mai târziu, trânti reportofonul pe măsuța de cafea a unui pensionar de la uzină, care era bătrân-dar-nu-suficient-de-bătrân-pentru-azil. Colin putu auzi enervarea din vocea lui Hassan când întrebă, pe tonul monoton al celor agresiv de plictisiți, cum fusese viața în Gutshot când bătrânul era mic. Se părea că epuizaseră cei mai buni povestitori și rămăseseră cu oameni care stăteau cinci minute să se gândească dacă vizitaseră Asheville, North Carolina în iunie sau în iulie 1961. Colin încă era atent — la urma urmei, era ceea ce făcea mai tot timpul —, dar cea mai mare parte a capacității sale intelectuale se afla altundeva. Acum nu făcea decât să treacă în revistă momentele în care Hassan se purtase urât cu el, momentele în care fusese ținta glumelor lui Hassan, toate remarcile usturătoare pe care Hassan le făcuse în legătură cu Katheriniatul lui. Iar acum că Hassan katrinia, prietenul lui devenise genul de băiat care migra dintr-o parte într-alta, lăsându-l pe Colin în urmă.

Lindsey trase chiulul în acea zi pentru a-și petrece timpul cu CC. Așa că rămaseră doar Colin și Hassan și un bătrânel care le acapară întreaga zi. Cu toate că bătrânul vorbi aproape șapte ore fără încetare, lumea lui Colin părea înfiorător de tăcută până când, în cele din urmă, cedă în timp ce ieșeau din casa bătrânului pentru a se duce să o ia pe Lindsey.

— O să sune a clișeu, dar cred că te-ai schimbat, spuse Colin în timp ce mergeau pe aleea bătrânelului. Și m-am săturat să te văd stând pe lângă mine doar ca să faci glume pe seama mea.

Drept răspuns, Hassan tăcu, urcându-se pe locul din dreapta și trântind portiera. Colin se sui la volan și porni mașina, și abia *atunci* Hassan se pierdu cu firea.

— Ți-a trecut vreodată prin minte, măgar nerecunoscător ce ești, că atunci când eram alături de tine după toate despărțirile, când îți ridicam fundul plângăcios de pe podeaua dormitorului, când îți ascultam toate laudele și delirările nesfârșite despre fiecare avurizidă de fată care te băga în seamă, că poate o făceam, de fapt, pentru tine și nu din cauză că aș fi fost disperat să aflu despre noul abandon al vieții tale? Tu ce probleme ai stat să-mi asculți, dobitocule? Ai stat vreodată cu mine câteva ore să mă asculți cum mă smiorcăiam că sunt un obez avurizid căruia prietenul lui cel mai bun îi dădea un șut în fund de fiecare dată când își făcea apariția o nouă Katherine? Ți-a trecut vreodată prin minte, chiar și pentru o blestemată de secundă, că poate viața *mea* era la fel de nasoală ca a ta? Imaginează-ți cum ar fi dacă n-ai fi fost un avurizid de geniu *și* ai fi fost singur *și* nimeni nu te-ar fi ascultat vreodată. Da. Omoară-mă. Am sărutat o fată. Și am venit

acasă într-un suflet să-ți povestesc, fiindcă după patru ani în care te-am ascultat pe tine, aveam și eu în sfârșit o poveste de spus. Și tu ești un măgar atât de egocentric, încât nu poți să-ți dai seama nici măcar pentru o avurizidă de secundă că viața mea nu se învârte în jurul stelei lui Colin Singleton.

Hassan făcu o pauză pentru a-și recăpăta suflul, iar Colin menționă singurul lucru care nu-i dăduse pace întreaga zi.

— I-ai spus Colin, zise el.

— Știi care e problema ta? continuă Hassan, nebăgându-l în seamă. Nu poți trăi cu gândul că cineva ar putea pleca. Așa că în loc să fii *fericit* pentru mine, așa cum ar fi fost orice persoană normală, ești cu capsa pusă fiindcă ooo, o, nu, Hassan nu mă mai place. Ești așa un *sitzpinkler*. Ești atât de speriat de gândul că cineva ar putea să-ți dea papucii, încât toată viața ta avurizidă e construită în așa fel încât să nu fii părăsit. Ei bine, nu funcționează, *kafir*. E doar... nu e o idee proastă, ci una fără rost. Fiindcă apoi nu ești un prieten bun sau un iubit bun, sau, mă rog, deoarece tu gândești doar s-ar-putea-să-nu-mă-placă-s-ar-putea-să-nu-mă-placă, și ghici ce? Când te comporți așa, nimeni nu te place. Asta-i nenorocita ta de Teoremă.

— I-ai spus Colin, repetă el, ridicând vocea.

— Cui i-am spus Colin?

— Lui CC.

— Nu.

Colin dădu din cap.

— Chiar așa am zis?

Colin dădu din cap.

— Ești sigur? Da, normal că ești sigur. Cum?... Ei bine, îmi cer scuze. A fost o mișcare nasoală din partea mea.

Colin intră în parcarea magazinului și opri mașina, dar nu dădu niciun semn că ar fi vrut să coboare.

— Știu că ai dreptate. Vreau să zic, că sunt un măgar egocentric.

— Ei bine, nu ești tot timpul așa. Și totuși... Încetează cu atitudinea asta.

— Chiar nu știu cum să fac, spuse el. Cum poți să nu mai fii îngrozit că vei fi părăsit și că vei sfârși singur și că nu vei însemna nimic pentru nimeni?

— Ești al naibii de inteligent, îi răspunse Hassan. Sunt convins că poți găsi o soluție.

— E mișto, spuse Colin după o vreme. La treaba cu Katrina mă refer. La naiba, ai sărutat o fată. O *fată*. Vreau să zic, în tot acest timp am crezut că ești gay, recunoscu el.

— Aș putea fi gay dacă aș avea un prieten mai chipeș, spuse Hassan.

— Și eu aș putea fi gay dacă aș reuși să-ți găsesc penisul sub colăceii de grăsime.

— Târfulițo, aș putea să pun pe mine două sute de kilograme și tot ai putea să-mi vezi Fulgerașul atârnând până la genunchi.

Colin zâmbi.

— E o fată norocoasă.

— Păcat că n-o să afle *cât* de norocoasă până ce n-o să ne căsătorim.

Apoi Colin se întoarse de unde plecaseră.

— Uneori tu *chiar ești* măgar cu mine. Ar fi mult mai ușor dacă te-ai comporta ca și când nu m-ai urî.

— Omule! Vrei să stau aici și să-ți spun că ești prietenul meu cel mai bun și că te iubesc, și că ești atât de genial, încât aș vrea să dorm cu tine noaptea în pat și să ne îmbrățișăm? Fiindcă n-am de gând să fac asta. Ar fi *sitzpinklerie*. Dar cred că ești un geniu. Pe bune. Chiar cred asta. Cred că poți face cu viața ta orice-ți dorește inima, iar ăsta nu e un lucru pe care-l întâlnești la tot pasul.

— Mersi, spuse Colin.

Coborâră și dădură ocol mașinii. Colin își întinse brațele, iar Hassan îl împinse în joacă, după care dădură buzna în magazin.

CC umplea un raft cu cârnați uscați în timp ce Lindsey stătea pe taburetul din spatele tejghelei, citind o revistă glossy, cu picioarele desculțe cocoțate pe tejgheaua de lângă casa de marcat.

— Hei, spuse CC. Șmechere, am auzit că în seara asta ai o întâlnire!

— Da, și totul mulțumită felului tău excelent de a conduce. Dacă ai fi ratat groapa aia, ea n-ar mai fi aterizat niciodată în brațele mele.

— Păi, cu plăcere. Tipa e sexy, nu-i așa?

— Hei! spuse Lindsey, fără să-și ridice ochii din revistă. Eu sunt cea sexy!

— O, scumpo, sst, spuse CC. Deci, Colin, Hass zice că nu prea îț’ plac expedițiile, dar ar trebui să ieși cu noi la vânătoare weekendu’ viitor.

— Îți mulțumesc mult pentru invitație, ești foarte amabil, spuse Colin.

Și, într-un fel, chiar așa era. Niciun fundaș sau mijlocaș, sau oricare altă persoană asociată cu fotbalul nu-l invitase vreodată undeva. Dar Colin se gândi imediat la motivul pentru care o alesese pe Katherine a XIX-a în locul lui Marie Caravolli. În această lume, își dădu Colin seama, e mai bine să stai cu cei de teapa ta.

— Nu știu să trag cu pușca.

— O, sunt sigur c-ai să împuști și tu o porczillă, spuse CC.

Colin îi aruncă o privire lui Hassan, care făcu ochii mari și încuviință subtil. Preț de o secundă, Colin se gândi să refuze vânătoarea de mistreți, dar se gândi că i-o datora lui Hassan. O parte din renunțatul la a fi un măgar egocentric, medită Colin, înseamnă să faci anumite lucruri cu prietenii tăi, chiar dacă nu vrei. Chiar dacă ar putea duce la moartea unui mistreț.

— Bine, spuse Colin, uitându-se nu la CC, ci la Hass.

Iar CC spuse:

— Sună bine. Ascultă, de vreme ce sunteți toț' aici ca să aveț' grijă de magazin până la închidere, eu o să plec. Tre' să mă-ntâlnesc cu băieții la fabrică. Ne ducem la bowling.

Auzind acestea, Lindsey își puse jos revista.

— Îmi place bowlingul, spuse ea.

— E o ieșire cu băieții, scumpo.

Lindsey se prefăcu supărată, apoi zâmbi și se ridică să-l sărute pe CC de rămas-bun. El se aplecă peste tejghea, o sărută iute pe buze și plecă.

Închiseră magazinul mai devreme și se duseră acasă, cu toate că lui Hollis nu-i plăcea să fie întreruptă înainte de cinci și jumătate. Stătea întinsă pe canapeaua din camera de zi, spunând:

— Avem nevoie de ajutorul vostru aici. Dacă vă uitați la cotele prețurilor…

În momentul acela, îi văzu pe cei trei intrând și spuse:

— Vă sun eu înapoi.

Închise telefonul.

— V-am mai spus — eu lucrez până la cinci și jumătate și nu pot fi întreruptă.

— Hollis, de ce îi vinzi teren acelui tip pe nume Marcus?

— Asta nu-i treaba ta și am să-ți fiu recunoscătoare dacă vei încerca să schimbi subiectu'. Staț' afară până la cinci și jumătate. În caz că nu vă aduceți aminte, vă plătesc ca să *munciți*. Și Lindsey Lee Wells, știu că azi n-ai fost acasă la domnul Jaffrey. Să nu crezi că eu nu aflu lucruri din astea.

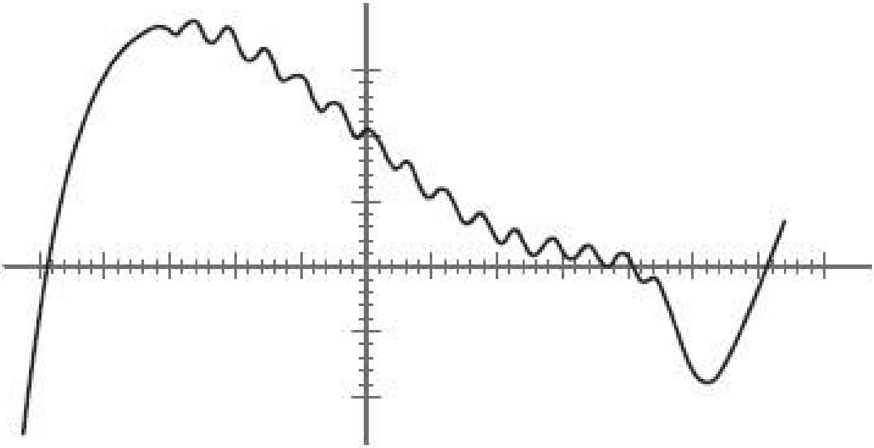
— Diseară am o întâlnire, așa că nu voi rămâne la cină, o întrerupse Hassan.

— Iar eu îl scot pe Colin la cină, spuse Lindsey. Pe acest Colin, îi lămuri ea, împungându-l în piept cu degetul arătător.

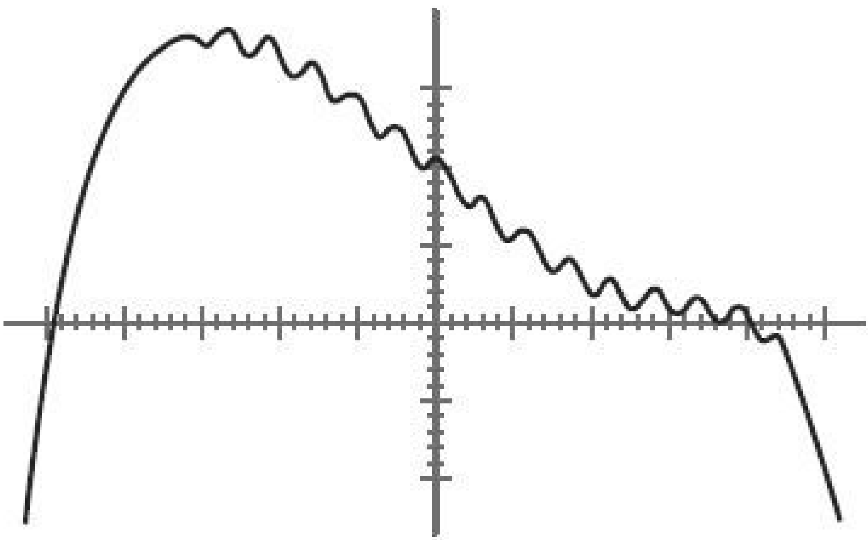
Hollis radia de fericire; Colin o privi pe Lindsey surprins și confuz.

— Ei bine, bănuiesc c-o să pot lucra în seara asta, având în vedere c-o să fiț' plecaț', spuse Hollis.

Colin își petrecu orele rămase până la pre-„întâlnirea“ lui lucrând la Teoremă. În decurs de treizeci de minute, o rezolvă și pe K-19. Așa cum se dovedi, problema nu fuseseră cunoștințele lui limitate de matematică, ci speranța falsă: Colin încercase să ajusteze Teorema pentru a face graficul lui K-19 să arate astfel:

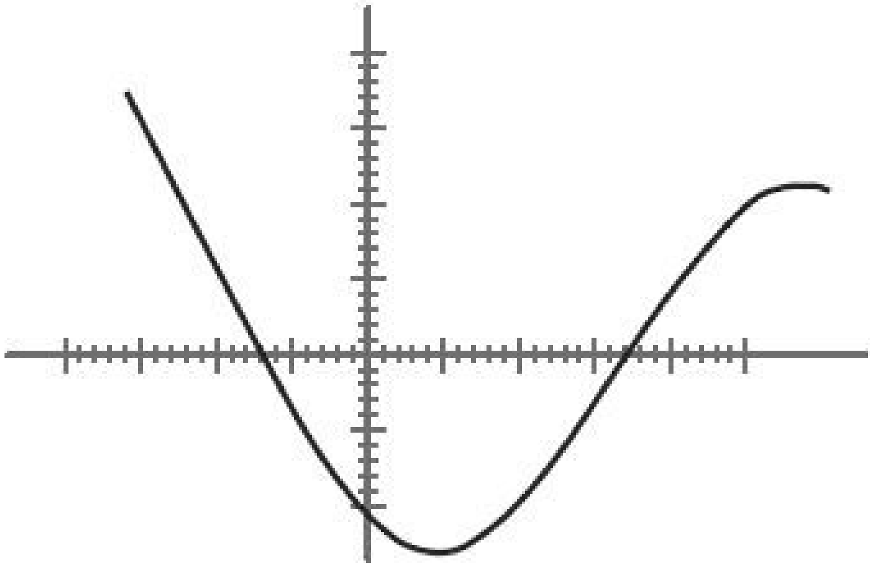

Pe scurt, sperase să se împace cu ea. Presupusese că Teorema putea prezice viitorul, când K-19 avea să se întoarcă la el. Dar Teorema, hotărî el, nu se putea baza pe propria ei influență. Așadar, cu aceeași formulă pe care o folosise și înainte, în mașină cu Lindsey[85], Colin reuși să facă Teorema să reflecte relația lui cu Katherine a XIX-a până în prezent:

La ora cinci, era periculos de aproape. Capturase montagne russe-ul katherinian de optsprezece ori. Dar ceea ce reușise era foarte important — nu o pusese pe Katherine a III-a pe hârtie și pur și simplu nu se poate să te duci la Comisia Premiului Nobel cu o ecuație care prezice optsprezece din nouăsprezece Katherine.[86] În următoarele două ore, se gândi la fiecare aspect al Katherinei a III-a (numele complet: Katherine Mutsensberger) cu precizia și claritatea care făceau ca mintea lui să fie atât de neobișnuită. Și totuși, nu putea repara ceea

ce el numise Anomalia lui III. Ecuația care le prezicea corect pe celelalte optsprezece sfârși prin a arăta astfel:

Fața zâmbitoare a graficului era un indicator al faptului că el nu fusese părăsit de către a III-a, ci că el o părăsise, lucru care era ridicol. Își putea aminti *totul* despre Katherine a III-a, și despre celelalte, desigur — își aducea aminte totul despre tot —, și totuși, ceva în legătură cu Katherine a III-a nu-i dădea pace.

În timp ce lucra la Teoremă, Colin era atât de concentrat, încât lumea din exteriorul carnețelului părea să nu existe, așa că sări în picioare surprins când o auzi pe Lindsey în spatele lui spunând:

— Omule, e timpul să luăm cina.

Se întoarse și văzu că-și vârâse capul prin ușa deschisă. Purta un maiou albastru din bumbac, jeanși mulați, tenişi Converse All Stars și — ca și când știa ce-i plăcea lui — niciun pic de machiaj. Arăta, ei bine, drăguță — chiar și atunci când nu zâmbea. Colin își privi jeanșii și tricoul galben cu *KranialKidz*.

— Să nu te îmbraci elegant din cauza mea, spuse Lindsey zâmbind. Oricum, tre' să plecăm.

Coborâră în camera de zi la timp ca să se uite prin plasa pentru țânțari și să-l vadă pe Hassan urcându-se în SUV-ul Katrinei. Hassan îi oferi un trandafir roz semiofilit pe care îl luase din grădina vilei. Ea îi zâmbi și îl sărută. *Dumnezeule!* Colin o văzuse cu ochii lui: Hassan sărutând o fată care în mod *sigur* fusese Regina Balului Bobocilor.

— Katrina a fost Regina Balului?

— Nu, eu am fost, îi răspunse Lindsey.

— Pe bune?

Lindsey strânse din buze.

— Păi, nu, dar nu trebuie să pari atât de surprins! Totuși, Katrina făcea parte din elita balului.

Tăcu și se întoarse cu fața spre bucătărie.

— Hei, Hollis! Plecăm. S-ar putea să ne întoarcem târziu. Sex nebun și toate alea!

— Distracție plăcută! îi răspunse Hollis. Să mă suni dacă stați peste miezul nopții!

Merseră cu mașina în centru, la benzinărie/Taco Hell, unde comandară la drive-in. Se uitară amândoi pe fereastra armonică, Lindsey aplecându-se peste Colin ca să-i poată zări pe Hassan și Katrina mâncând.

— Se pare că îl place cu adevărat, spuse Lindsey. Vreau să zic, și eu îl plac. Nu vreau să par răutăcioasă. Pur și simplu sunt surprinsă. Ea de obicei îi vânează pe, mă rog, cei proști și sexy.

— Deci, e ca tine.

— Ai grijă! La urma urmei, eu îți plătesc cina.

Își luară mâncarea de pui și plecară, iar Colin se hotărî în cele din urmă să o întrebe ce anume se întâmpla.

— Ăăă, de ce am ieșit să luăm cina împreună?

— Păi, din trei motive. Unu, fiindcă m-am tot gândit la Teorema noastră și am o întrebare. Cum funcționează dacă ești gay?

— Poftim?

— Păi, grafic-în-sus înseamnă că băiatul părăsește fata și grafic-în-jos înseamnă că fata părăsește băiatul, nu? Dar dacă sunt amândoi băieți?

— Nu contează. Pur și simplu atribui poziția fiecărei persoane. În loc să fie „b“ și „f“, ar putea la fel de bine să fie „b1“ și „b2“. Așa funcționează algebra.

— Ceea ce ar explica nota mea de minus șase. Bine. Slavă Domnului. Eram îngrijorată că avea să funcționeze numai pe heterosexuali, ceea ce ar fi însemnat că nu e o Teoremă chiar așa de bună. Motivul numărul doi e că încerc s-o fac pe Hollis să mă placă, iar pe tine te place, așa că dacă eu te plac, ea o să mă placă și pe mine.

Colin se uita la ea confuz.

— Minus șase la algebră; zece plus la șmecherologie. Vezi, *yo*, popularitatea e complicată. Trebuie să-ți petreci mult timp gândindu-te la persoanele care te plac; trebuie să îți placă mult ca oamenii să te placă și, de asemenea, să nu te placă.

Colin o ascultă cu atenție, mușcându-și degetul mare. Ascultând-o pe Lindsey vorbind despre popularitate îl făcu să simtă o fărâmă din *mysterium tremendum*.

— Oricum, continuă ea, trebuie să aflu ce se întâmplă cu ea de vinde terenul. Tipul ăla, Marcus, a construit o subdiviziune de case

trase la xerox la sud de Bradford. Vreau să zic, îți vine să vomiți. Hollis n-ar suporta niciodată asemenea rahaturi de doi bani.

— A, bine, spuse Colin, simțindu-se puțin ca o unealtă.

— Și motivul numărul trei, spuse Lindsey, e că trebuie să te-nvăț cum să împuști, ca să nu te faci de râs.

— Să trag cu pușca?

— O *pușcă de vânătoare*. Am pus una în portbagajul tău după-amiază.

Colin privi agitat în spatele mașinii.

— N-o să te *muște*, făcu Lindsey.

— De unde ai luat arma?

— De unde am *luat-o*? Tocilărelule, e mult mai ușor să capeți o armă în Gutshot decât să capeți sifilis de la o prostituată.

Douăzeci de minute mai târziu se aflau pe un câmp de la marginea unei zone forestiere care, spuse Lindsey, îi aparținea lui Hollis, dar care curând avea să-i aparțină lui Marcus. Câmpul, năpădit de flori sălbatice și de rarii pomi tineri, era îngrădit de un șir de buturugi legate.

— De ce există un gard aici?

— Am avut cândva un cal pe nume Hobbitul, care păștea în zona asta, dar a murit.

— Era calul tău?

— Da. Bine, și al lui Hollis. Hollis l-a primit de la tatăl meu drept cadou de nuntă, iar apoi, când m-am născut eu — șase luni mai târziu —, Hollis mi l-a dat mie. Hobbitul era unul dintre cei mai blânzi cai. Îl puteam călări de la trei ani.

— Deci părinții tăi sunt divorțați?

— Nu, nu oficial. Dar știi ce se spune despre Gutshot: populația nu crește și nici nu scade, fiindcă de fiecare dată când o femeie rămâne însărcinată, un bărbat pleacă din oraș.

Colin râse.

— A plecat când aveam un an. Sună de câteva ori pe an, dar Hollis nu mă obligă niciodată să vorbesc cu el. Nu-l cunosc pe tip și nici nu prea-mi pasă. Care-i povestea ta?

— Părinții mei încă sunt căsătoriți. Trebuie să-i sun seară de seară, la aceeași oră — de fapt, în treizeci de minute. Sunt foarte protectori, bănuiesc, dar normali. Suntem plictisitori.

— Nu ești plictisitor. Trebuie să încetezi să mai spui asta, altminteri oamenii or să-nceapă să te creadă. Acum, în legătură cu pușca.

Lindsey se ridică brusc în picioare și o zbughi pe câmp, sărind gardul. Colin o urmă într-un ritm mult mai lent. Ca o regulă, el nu credea în alergat.

— Deschide portbagajul! strigă Lindsey.

Colin descuie portbagajul și găsi o pușcă lungă de vânătoare, cu

două țevi și un pat de lemn pătat. Lindsey luă arma și i-o întinse lui Colin.

— Îndreapt-o spre cer, spuse ea, înșfăcând o cutie pătrată de hârtie.

Săriră gardul și ajunseră din nou pe câmp.

Arătând ca un expert, Lindsey desfăcu arma, scoase două gloanțe cilindrice din cutia de hârtie și le puse înăuntru.

— Când chestia asta e încărcată, să n-o îndrepți spre mine, m-ai auzit?

Închise arma, o ridică la nivelul umărului și apoi i-o întinse cu grijă lui Colin.

Se duse în spatele lui și îl ajută să-și proptească arma pe umăr. Colin îi putea simți sânii lipiți de omoplații lui, picioarele ei pe picioarele lui, abdomenul ei pe spatele lui.

— Ține-o bine pe umăr, îi spuse Lindsey, iar el procedă întocmai. Siguranța e aici, adăugă ea, ghidându-i mâna spre o piedică de oțel din laterala armei.

Colin nu mai ținuse niciodată până atunci o armă în mână. Simțea un amestec de încântare și spaimă că făcea un lucru greșit.

— Acum, când tragi, spuse ea respirând în ceafa lui, nu *apeși* pe trăgaci. Pur și simplu duci mâna acolo și *strângi*. Strângi ușor. Am să fac un pas înapoi și pe urmă poți să strângi, bine?

— Ce trebuie să țintesc?

— N-ai să poți să nimerești un uliu, așa că țintește drept în față.

Colin simți lipsa lui Lindsey pe spatele lui, iar apoi — foarte blând — strânse trăgaciul.

Explozia îi lovi urechile în același moment în care îi lovi și umărul stâng, iar forța armei făcu să-și ridice mâna în sus și picioarele să-i cadă de sub el, astfel că se trezi stând în fund pe un câmp cu flori sălbatice și cu arma îndreptată spre cer.

— Ei bine, spuse el, a fost amuzant.

Lindsey râdea.

— Vezi? De asta te-am adus aici, ca să nu cazi în fund de față cu Chase și Colin și toți ceilalți. Trebuie să înveți să te pregătești pentru lovitura aia.

Și așa, pe durata orei următoare, Colin împușcă fără încetare stejarii din fața lui, oprindu-se doar pentru a-și reîncărca arma și pentru a-și suna părinții. Trase patruzeci și patru de gloanțe în pădure, iar apoi, când mâna dreaptă îi amorți și se simțea de parcă fusese lovit întruna în umăr de către un campion la box, spuse:

— Tu de ce nu încerci?

Lindsey clătină din cap și se așeză pe iarbă. Colin îi urmă exemplul.

— O, eu nu trag cu arma. Mi-e frică de arme, răspunse ea.

— Îți bați joc de mine?

— Nu. În plus, asta e de calibrul zece. N-aș trage cu așa ceva nici

pentru o mie de dolari. Te lovesc ca un afurisit de catâr.

— Atunci, de ce…

— Așa cum am spus, nu vreau să arăți ca o domnișoară.

Colin voia să continue conversația, dar nu prea știa cum, așa că se întinse și își frecă umărul inflamat. În general, la nivel fizic, Gutshot fusese dur cu el: o cicatrice umflată deasupra ochiului, patruzeci și patru de vânătăi pe umăr și, desigur, un gol încă dureros în stomac. Și totuși, cumva, iubea acest loc.

Observă că Lindsey se întinsese lângă el, cu brațele încrucișate sub cap. Îl lovi în glumă în fluierul piciorului pentru a-i atrage atenția.

— Ce e? întrebă el.

— Mă gândeam la fata asta pe care o iubești atât de mult, spuse ea. Și la locul ăsta pe care eu îl iubesc atât de mult. Și la cum se întâmplă asta. Cum reușim pur și simplu să ne îndrăgostim. Terenul ăla pe care Hollis îl vinde, problema cu el e că… ei bine, pe de-o parte sunt supărată fiindcă nu vreau să existe o nenorocită de subdiviziune McConac, iar pe de altă parte fiindcă acolo e ascunzătoarea mea secretă.

— Ce anume?

— Ascunzătoarea mea secretă. Locația mea extra, mega secretă pe care nimeni de pe planeta asta n-o cunoaște.

Lindsey tăcu și își luă privirea de la cerul plin de stele ca să se uite la Colin.

— Vrei s-o vezi?

Încheierea (Cuprinsului)

— Nu vreau să mă flatez singură, spuse Katherine I între înghițiturile de cafea de la *Café Sel Marie*, dar mă simt puțin specială pentru că toată treaba a început cu mine.

— Ei bine, răspunse Colin, care bea lapte cu un strop de cafea în el, există trei feluri în care poți aborda problema. Ori (1) e o coincidență uriașă că toate fetele pe care le-am plăcut vreodată se întâmplă să împartă aceleași nouă litere, ori (2) eu pur și simplu îl consider un nume deosebit de frumos, ori (3) n-am reușit să trec vreodată peste relația noastră de două-minute-și-jumătate.

— Erai foarte drăguț atunci, să știi, spuse ea.

Suflă în cafea cu buzele strânse.

— Îmi aduc aminte că așa gândeam eu atunci. Erai un tocilar șic înainte ca tocilarii șic să fi fost șic.

— Deocamdată înclin spre explicația cu numărul 3, răspunse el zâmbind.

În jurul lor zdrăngăneau vase. Localul era aglomerat. Putea să vadă direct în bucătărie, unde chelnerul fuma o țigară lungă și subțire.

— Mă gândesc că poate încerci intenționat să fii ciudat. Cred că-ți

place asta. Te face să fii *tu* și nu altcineva.

— Parcă ai fi tatăl tău, spuse el, referindu-se la Krazy Keith.

— Te-am considerat al naibii de atrăgător de când ne-am văzut atunci cu testul la franceză, de care eram îngrozită, îi răspunse ea.

Nu clipi, nu își mută privirea. Acei ochi albaștri ca azurul trebuiau să fie de vină. Apoi ea îi zâmbi.

— Acum mai semăn cu tata?

— În mod destul de ciudat, da. Și el e varză la franceză.

Ea râse. Colin văzu chelnerul stingându-și țigara și venind la masa lor ca să-i întrebe dacă mai doreau ceva. Katherine I spuse nu, după care se întoarse spre Colin și îl întrebă:

— Știi ceva despre Pitagora?

— Îi știu Teorema, răspunse Colin.

Iar ea spuse:

— Nu, mă refer la el. Era ciudat. Credea că toate lucrurile pot fi exprimate numeric, ceva în genul că matematica poate descifra întreaga lume. Vreau să zic, *totul*.

— Chiar și iubirea? întrebă Colin, doar vag enervat că ea știa ceva ce el nu știa.

— În special iubirea, răspunse Katherine I. Și m-ai învățat suficientă franceză cât să spun: 10-5 spațiu 16-5-14-19-5 spațiu 17-21-5 spațiu 10-5 spațiu 20-1-9-13-15.

Câteva momente, Colin o privi înmărmurit. Descifrase codul destul de repejor, dar rămase tăcut, încercând să-și dea seama când îl inventase, când îl memorase. Nici măcar el nu putea să traducă literele franțuzești în cifre arabe atât de repede. *Je pense que je t'aime*, spusese ea numeric — „Cred că te plac". Sau: „Cred că te iubesc". Verbul francez *aimer* avea două sensuri. Și de aceea el o plăcea și o iubea. Îi vorbea într-o limbă care, indiferent cât de mult o studiai, nu putea fi înțeleasă pe deplin.

Rămase tăcut până ce născoci un răspuns complet, unul care avea să-i mențină interesul viu. Colin Singleton, ca s-o spunem pe șleau, nu putea juca a doua repriză a unei relații pentru a-și salva viața, dar putea al naibii de bine să înscrie el însuși ultimul gol.

— Spui asta doar pentru că sunt la o emisiune TV pe care n-o urmărește nimeni, zise el.

— Poate.

— Sau poate, continuă el, o spui fiindcă ești flatată că mi-am petrecut opt ani de zile alergând după cele nouă litere ale numelui tău.

— Poate, recunoscu ea.

Iar atunci sună telefonul lui Colin. Era mama lui. Escapada lor fusese descoperită. Dar oricum era prea târziu. În viziunea lui, Katherine I se transforma oricum în Katherine a XIX-a. Curând, ea

avea să-și redobândească tronul care îi aparținuse în tot acest timp.

85 Cea drăguță, cu toate literele.

86 Deși nu există niciun Premiu Nobel pentru Matematică, ar fi putut avea o șansă la Premiul pentru Pace.

(paisprezece)

— Problema în legătură cu poveștile tale, spunea Lindsey în întunericul serii în timp ce se apropiau de pădurea din fața lor, e că tot n-au vreo morală, și nu poți imita bine o voce de fată, și nu vorbești suficient despre *altcineva* — povestea tot pe tine te are în centru. Dar, oricum, mi-o pot imagina puțin pe această Katherine. E isteață. Și e ușor răutăcioasă cu tine. Cred că asta te-a atras. Li se întâmplă aproape tuturor băieților. Așa l-am cucerit pe Colin, zău. Katrina era mai sexy și îl voia mai mult decât mine. Erau împreună de ceva timp când el s-a îndrăgostit de mine. Dar ea era prea ușuratică. Știu că e prietena mea și probabil iubita lui Hassan și tot restul, dar Katrina e mai ușoară decât un puzzle din patru piese.

Colin izbucni în râs, dar Lindsey continuă să vorbească.

— Să-i faci pe oameni să te placă e foarte ușor, pe bune. E de mirare că n-o fac mai mulți oameni.

— Pentru mine nu e chiar atât de ușor.

— Mă rog, eu te plac și, ca să știi, eu nu *prea* plac pe nimeni. Hassan te place și mi-am dat seama că nici el nu prea se dă în vânt după oameni. Pur și simplu ai nevoie de mai mulți oameni cărora nu le plac oamenii.

— Nu ți-a plăcut niciodată de nimeni?

Intrară în pădure, urmând o cărare îngustă și uneori invizibilă. Lindsey arătă spre copaci și spuse:

— Tocilărelule, ai alungat toate animalele din pădurea asta cu împușcăturile tale. Ar fi fost ceva dac-ai fi împușcat un mistreț.

— Nu prea-mi doresc să *omor* un porc, recunoscu el.

Vedeți voi, citise în copilărie *Pânza lui Charlotte*.[87]

— Nu ți-a plăcut niciodată de nimeni? repetă el.

— Ei, asta-i o exagerare, bănuiesc, răspunse Lindsey. Chestia e că mi-am dat seama cu ceva timp în urmă că cea mai bună metodă de a-i face pe oameni să te placă e ca tu să nu-i placi prea mult.

— Dar ție îți pasă de mulți oameni. Bătrâneii? sugeră Colin.

— Bine, cu bătrâneii e diferit, spuse ea, iar apoi se opri din mers și se întoarse spre Colin, care rămăsese deja fără suflu în timp ce se străduia să țină pasul cu ea la urcatul dealului. Bănuiesc că îi plac pentru că nu și-au bătut niciodată joc de mine, așa că nu-mi fac griji în privința lor. Așadar, da, bătrâneii și bebelușii sunt excepțiile.

O vreme, înaintară tăcuți prin desișul cu arbori subțiri, drepți și înalți, care îi înconjurau din toate părțile. Cărarea deveni treptat

abruptă, mergând în zigzag, până ce dădură peste un afloriment înalt de vreo cinci metri, iar Lindsey Lee Wells spuse:

— Acum vine partea în care ne cățărăm.

Colin privi fața abruptă a rocii. *Probabil că există oameni care se pot cățăra cu ușurință pe acea rocă*, își zise, *dar eu nu fac parte dintre ei.*

— Nici gând, spuse.

Lindsey se întoarse spre el, cu obrajii roșii și lucioși din pricina sudorii.

— Glumeam, zise și se urcă pe un bolovan umed și acoperit de mușchi.

Colin văzu imediat o crăpătură îngustă, înaltă până la piept, acoperită cu pânze de păianjen.

— Vezi, te duc acolo deoarece tu ești singurul tip suficient de subțire pe care-l cunosc. Strânge tare, spuse ea.

Colin dădu la o parte pânza — scuze, Charlotte. Se întoarse pe o parte, se ghemui și se îndepărtă de lumina amurgului. Curând nu mai vedea nimic, având genunchii, spatele și capul lipite de rocă și, pentru un scurt moment, se panică, gândindu-se că Lindsey îl păcălise și că avea să-l lase acolo înțepenit. Dar continuă să înainteze pe o parte. Ceva alunecă pe spatele lui. Țipă.

— Relaxează-te. Eu sunt, spuse Lindsey, atingându-i umerii. Mai fă un pas.

Colin îi urmă sfatul și nu mai simți roca sufocându-l. Ea îl întoarse astfel încât să fie cu fața înainte.

— Continuă să mergi, spuse ea. Poți să stai drept acum.

Iar apoi mâinile ei dispărură și el auzi căutând ceva pe jos.

— Am pe-aici o lanternă, dar n-o pot gă… am găsit-o.

Puse lanterna în mâinile lui și o pipăi până ce găsi butonul. Dintr-odată, lumea se lumină.

— Uau, spuse Colin.

Având o formă aproximativ pătrată, singura încăpere a peșterii era suficient de încăpătoare cât să se întindă confortabil în orice direcție, cu toate că tavanul gri-maroniu cobora treptat în spate, împiedicându-te să stai în picioare. În peșteră se găseau o pătură, un sac de dormit, câteva perne vechi și un borcan plin cu un soi de lichid. Îl împinse ușor cu piciorul.

— Alcool, explică Lindsey.

— De unde l-ai luat?

— De la un tip din Danville, care face burbon de contrabandă. Pe bune. Și ți-l vinde dacă ai zece dolari în buzunar și ești suficient de mare cât să mergi singur pe două picioare. Colin mi l-a dat. I-am spus că l-am băut, dar, în realitate, l-am adus aici, fiin'că se potrivește cu atmosfera.

Colin mișcă lanterna încet pe pereții peșterii.

— Așază-te, îi spuse Lindsey. Și stinge lanterna.

Rămaseră apoi în acel soi de beznă cu care ochii nu se pot obișnui niciodată.

— Deci, cum ai găsit locul ăsta?

— Mă plimbam prin împrejurimi. Când eram mică îmi plăcea să pierd vremea împreună cu bătrâneii pe terenul ăsta al mamei. Prin gimnaziu am început să vin singură și, într-o zi, când eram în clasa a opta, am dat peste locul ăsta. Probabil că trecusem pe-aici de sute de ori fără să observ ceva. E ciudat să vorbesc cu tine; nu pot să te văd deloc.

— Nici eu.

— Ești invizibil. N-am mai fost pe-aici cu altcineva. E diferit să fii invizibil *cu* cineva.

— Așadar, ce *faci* aici?

— La ce te referi?

— Păi, e prea întuneric ca să citești. Bănuiesc c-ai putea s-aduci un felinar sau ceva de genul, dar altceva…

— Nu, pur și simplu stau. Când eram tocilară, veneam aici ca să fiu într-un loc în care nimeni să nu mă poată găsi. Și acum — nu știu, bănuiesc că e același motiv.

— …

— …

— Vrei să bei? Burbon?

— N-am mai băut niciodată până acum.

— Nu zău!

— De asemenea, burbonul te poate orbi, și din câți oameni orbi am văzut, niciunul nu m-a impresionat.

— Da, ar fi nașpa pentru tine dacă n-ai mai putea să citești. Dar cât de des crezi c-ai să te găsești într-o peșteră cu burbon? Trăiește și tu puțin.

— Spuse fata care nu vrea sub nicio formă să-și părăsească locul în care s-a născut.

— Lovitură sub centură. Bine, iau eu sticla. Vorbește-mi și am să vin spre vocea ta.

— Ăăă, salut, mă numesc Colin Singleton și e foarte întuneric și tu ar trebui să vii aici, către vocea mea, doar că acustica acestui loc e foarte… au, ăla-s eu. Ăla-i genunchiul meu.

— Salut.

— Salut.

— Mai întâi doamnele.

— Bine… Sfinte Sisoe, zici că are gust de gaz pe care l-ai înghițit ca să alunece mai bine pe gât boabele de porumb.

— Te-a orbit?

— Habar n-am. Bine. Rândul tău.

— … AhhhhhEhhhhhAhhhh. Câhhh. Ehhhhh. Uau. Uau. Frate! E ca și cum te-ai săruta cu un dragon.

— Colin Singleton, ăsta-i cel mai amuzant lucru pe care l-ai spus.

— Cândva eram mai amuzant. Mi-am cam pierdut încrederea în mine.

— …

— …

— Hai să-ți spun o poveste.

— Ooo, o poveste Lindsey Lee Wells. Protagonistul e un arhiduce?

— Nu, protagonista e o Lindsey, dar conține toate elementele unei povești bune. Unde ești? A, acolo. Salut. Salut, genunchiule. Salut, gambo. Bine. Deci, ne-am dus cu toții în Danville la școala primară și cam toți copiii din Gutshot stăteau împreună fiindcă toată lumea credea că eram murdari și săraci și că aveam păduchi. Dar apoi, prin clasa a treia — așa cum am mai spus, eram urâtă —, Colin și toți prietenii lui au început să-mi spună că eram un câine.

— Urăsc asta. Urăsc al naibii de mult genul ăsta de copii.

— Regula Numărul Unu. Fără întreruperi. Dar, în fine, au început să mă strige Lass, prescurtarea de la Lassie[88].

— Hei, ți-a spus așa ieri, când ne întorceam de la bătrânei!

— Da, îmi amintesc. De asemenea, trebuie să mă repet: Regula. Numărul. Unu. Deci, suntem în clasa a patra, da? Și e Ziua Îndrăgostiților. Chiar îmi doream să primesc și eu niște scrisorele. Așa că am întrebat-o pe Hollis ce trebuie să fac, iar ea mi-a spus că cel mai bine era să compun câte o scrisoare pentru toți cei din clasă și astfel oamenii aveau să-mi răspundă. Așa că Hollis a cumpărat o mulțime de felicitări Charlie Brown și am scris câte una pentru fiecare copil din clasă, cu toate că scrisul meu de mână nu era prea frumos și mi-a luat o mulțime de timp să le termin. Și apoi, cum era de așteptat, n-am primit nicio felicitare. Așa că m-am dus acasă și eram foarte tristă, dar nu voiam să-i spun lui Hollis, și m-am așezat pe scaunul de lângă fereastra camerei mele și m-am simțit atât de… pur și simplu îngrozitor… nici măcar nu vreau să mă mai gândesc la asta. Și apoi îl văd pe Colin alergând spre casa mea cu o cutie de carton. Și e cel mai drăguț băiat de la școală și singurul din Gutshot care e popular. Pune cutia în fața ușii de la intrare și sună și o taie din loc, iar eu cobor și inima îmi bate mai-mai să-mi sară din piept și sper că a făcut o pasiune secretă pentru mine și cobor acolo și găsesc o cutie de carton foarte atent decorată cu inimioare roșii din hârtie cartonată lipite peste tot… Doamne, nu m-am mai gândit la asta multă vreme până ce nu mi-a spus Lass.

— Stai puțin, ce era în cutie?

— O conservă Alpo cu mâncare pentru câini. Dar, la sfârșit, tot am ajuns cu el, fiindcă acum s-a combinat cu acel câine.

— Uau. Dumnezeule!
— Ce e?
— Nimic. Doar că, știi tu, credeam că relațiile *mele* sunt deplorabile.
— Oricum, a devenit țelul vieții mele să pun mâna pe el. Să-l sărut. Să mă căsătoresc cu el. Nu pot să-ți explic, dar așa s-a întâmplat.
— Și ți s-a îndeplinit dorința.
— Așa e. Și acum el e diferit. Vreau să zic, aveam opt ani atunci. Eram niște puștani. Acum e drăguț. Foarte protector și tot restul.
— …
— …
— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi dacă oamenii te-ar iubi mai mult sau mai puțin în cazul în care ar putea să vadă ce se află înăuntrul tău? Vreau să spun, eu mereu am simțit că toate fetele mă părăseau odată ce începeau să vadă cum sunt eu cu adevărat — ei bine, cu excepția lui K-19. Dar mereu mă întreb asta. Dacă oamenii m-ar putea vedea așa cum mă văd eu — dacă ei ar putea trăi în amintirile mele —, oare ar putea cineva, *oricine*, să mă iubească?
— Ei bine, el nu mă iubește acum. Suntem împreună de doi ani și nu mi-a spus-o nici măcar o dată. Dar în mod *sigur* nu m-ar iubi dacă m-ar vedea cum sunt cu adevărat pe dinăuntru. Pentru că el e real în absolut orice aspect. Vreau să zic, poți să spui o mulțime de chestii despre el, dar Colin e pur și simplu el însuși. O să muncească în fabrica aia toată viața, și o să aibă același cerc de prieteni, și chiar e fericit în legătură cu toate astea, și el crede că acest lucru contează. Însă dacă ar ști…
— Ce anume? Termină ce ai de spus.
— Sunt varză. Nu sunt niciodată eu însămi. Când sunt în preajma bătrâneilor, am accent sudist; când sunt lângă tine, devin tocilară și meditez la cele mai profunde lucruri; în jurul lui Colin sunt Prințesica Drăguță și Veselă. Nu sunt nimic. Când alegi să devii cameleon ca să te descurci în viață, lucrul ăsta nu te duce nicăieri. Problema *ta* e — cum ai spus tu — că nu ești important?
— Nu contează. Eu nu contez.
— Corect, spuneai că vrei să contezi. Ei bine, dar cel puțin poți să ajungi la acea parte unde *tu* nu contezi. Lucrurile despre tine, și lucrurile despre Colin, și lucrurile despre Hassan și Katrina ori sunt adevărate, ori nu sunt adevărate. Katrina *e* plină de viață. Hassan *e* amuzant. Dar eu nu sunt așa. Sunt ceea ce trebuie să fiu în orice moment pentru a rămâne cu picioarele pe pământ și neobservată în același timp. Singura propoziție adevărată care începe cu „Eu“ e *Eu sunt zero, cea mai mare ratată.*
— …
— …
— …

— …

— Ei bine, eu te plac. Iar în fața mea nu te transformi precum un cameleon. Tocmai mi-am dat seama de asta. Adică, îți muști degetul mare în fața mea, care e un gest intim, dar îl faci în fața mea, fiindcă eu nu fac parte din public. Mă aflu în ascunzătoarea ta secretă. N-ai nimic împotrivă să văd o mică parte din interiorul tău.

— O mică parte, poate.

— Pentru că eu nu reprezint nicio amenințare. Sunt un singuratic.

— Nu, nu ești. Asta-i…

— Ba da, sunt. Și poate că ăsta-i motivul.

— Poate. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nu vreau să te critic sau ceva de genul, însă e interesant. Nici eu nu mă simt amenințat de tine, întrucât nu mi-au plăcut niciodată oamenii populari. Dar tu nu ești asemenea lor. Tu mai degrabă ai găsit o metodă de a le fura atitudinea cool. Ăsta-i un lucru min…

— Salut.

— Salut.

— N-ar trebui s-o facem.

— Ei bine, tu ai început-o.

— Da, dar am început-o astfel încât să pot spune „n-ar trebui s-o facem" într-un mod dramatic.

— Ha!

— Ar trebui să rămânem la atingerea frunților și la atingerea nasurilor, și la mâna ta pe piciorul meu, și n-ar trebui, știi tu…

— Respirația ta miroase a alcool.

— Respirația ta miroase de parcă tocmai te-ai sărutat cu un dragon.

— Hei, aia-i gluma mea.

— Scuze. Trebuia să destind atmosfera.

— …

— …

— Ce faci?

— Îmi mușc degetul mare. Gestul meu intim.

Plecară într-un târziu din peșteră după ce se lăsă întunericul, însă luna lumina atât de puternic, încât Colin se trezi că trebuia să clipească des pentru a se obișnui cu ea. Drumul până la mașină fu parcurs într-o tăcere stânjenitoare. Când ajunseră la Conacul Roz și traseră pe alee, Lindsey spuse:

— Desigur, am vrut să spun că te plac și că ești un om minunat, dar hai s-o… nu e menit să fie.

Colin încuviință, întrucât nu putea avea o prietenă fără o Teoremă finalizată. Și, oricum, ea era o Lindsey.

Deschiseră ușa încet, sperând să nu deranjeze munca lui Hollis / urmăritul canalului de teleshopping. În momentul în care Colin închise ușa, sună telefonul.

— Alo, o auzi pe Hollis spunând din bucătărie.

Lindsey îl apucă pe Colin și îl lipi de un perete, unde puteau să asculte fără să fie văzuți.

— Păi, atunci lasă-l pentru cei de la salubritate, spunea Hollis. Ce tâmpenie… Nu îi poți plăti ca să ridice *gunoiul*; de asta plătim impozite… Ei bine, îmi pare rău, Roy, dar astea-s prostii… Nu, *nu* ne putem permite, crede-mă… Nu. Categoric nu… Ei bine, nu știu, Roy… Nu, *înțeleg* problema… Stai puțin, mă gândesc. Dumnezeule, fiică-mea o să se întoarcă dintr-o clipă într-alta… Ce zici de câmpul ăla de-acolo din spate? E al nostru, nu-i așa?… Da, exact… Nu ai nevoie decât de un afurisit de buldozer și de stivuitor… Păi, nici mie nu-mi place, însă dacă ai o idee mai bună… Bine. Ne vedem joi.

— Hollis, șopti Lindsey, datorează *munți* de bani borcanului cu înjurături.

Apoi îl conduse pe Colin pe coridor și intrară în sala de jocuri.

— Pe fereastră, șopti ea.

Încercând să nu facă prea mult zgomot, Colin ridică geamul care dădea spre curtea principală, iar apoi făcu semn spre plasa pentru țânțari. Ar fi vrut să spună ceva despre ea, dar știa că nu putea să vorbească în șoaptă.

— Doamne, zici că nu te-ai mai furișat niciodată din casă, spuse Lindsey.

Ridică plasa. Ieși cu capul înainte, picioarele ei slăbănoage lovind ușor aerul în timp ce făcu un salt spre curtea din față. Colin o urmă, ieșind cu picioarele, testând un soi de strategie a membrelor care părea ridicolă.

Ieșiți cu succes din casă, Lindsey și Colin se scuturară, se îndreptară spre ușa din față și o deschiseră.

— Hollis, strigă Lindsey, am ajuns!

Hollis stătea pe canapea, cu un teanc de hârtii în brațe. Se întoarse spre ei și le zâmbi.

— Sal'tare, spuse ea fără nicio urmă de mânie în glas. Cum a fost, v-aț' distrat?

Lindsey se uită la Colin, nu la Hollis.

— Foarte rar am mai avut parte de o asemenea distracție, recunoscu ea.

— Sunt sigură, spuse Hollis, care nu părea să asculte.

***

— Era cineva de la depozit.

Colin vorbea încet, conspirativ, în timp ce urcau scările.

— Merge la depozit în fiecare joi.

Lindsey zâmbi.

— Da, știu. Tu ești aici de trei săptămâni; eu sunt de șaptesprezece ani. Nu știu ce se petrece, dar ținând cont de asta și de vânzarea

terenului și de conversațiile telefonice furioase pe care le are de fiecare dată când sosim acasă, încep să cred că se impune o călătorie, spuse Lindsey.

— Călătoriile pot soluționa un număr surprinzător de probleme, recunoscu el.

— Călătorie? A spus cineva călătorie?

Hassan stătea în capul scărilor.

— Fiindcă mă bag și eu. Și Katrina. Ea e studentă la colegiu, știați? M-am combinat cu o *fată de colegiu*.

— Își ia diploma de asistentă medicală la colegiul comunitar din Danville, spuse Lindsey pe un ton indiferent.

— Ăsta e colegiu; și cu asta am zis tot! Și când te gândești, Singleton, că ziceai că n-o să pun mâna pe nicio fată de colegiu până ce nu mă *înscriu* la colegiu.

— Cum a decurs întâlnirea? întrebă Colin.

— Scuze, omule. Nu pot vorbi despre asta. Buzele mele sunt prea amorțite de la atâta pupat. Fata aia sărută de parcă ar vrea să sugă sufletul din tine.

Colin se furișă în camera lui Hassan imediat ce Lindsey coborî să se culce, și discutară problema lui Hassan (al doilea nivel după tricou), iar apoi Colin îi povesti despre Lindsey, omițând ascunzătoarea secretă, întrucât părea un lucru intim.

— Vreau să zic, spuse Colin, era întuneric și fețele noastre se atingeau, mai puțin buzele. Și-a lipit brusc capul de mine.

— Ei bine, o placi?

— Ăăă, nu știu. Când eram acolo, așa părea.

— Omule, gândește-te la asta. Dacă poți să faci Teorema să funcționeze, ai putea să prezici cum ar decurge relația voastră.

Colin zâmbi la acest gând.

— Acum mai mult ca oricând trebuie să o finalizezi, concluzionă Hassan.

87 Roman despre un păianjen pe nume Charlotte, scris de autorul american E.B. White. (*N.t.*)
88 Cățea, personajul unui serial de televiziune (*N.t.*).

(cincisprezece)

Următoarele câteva zile Lindsey și Colin fură ușor stânjeniți unul în prezența celuilalt. Purtarea lor era în continuare prietenoasă, dar totul era extrem de superficial, iar Colin simțea că ar fi trebuit să vorbească despre marile probleme ale iubirii și ale importanței, și ale Adevărului cu A mare, și ale conservei Alpo, dar nu făceau decât să vorbească despre aspectele prozaice ale istoriilor orale. Glumele dispăruseră; Hassan se plângea în mod repetat că „brusc, eu trebuie să fiu sufletul vesel al acestei familii". Dar, încet-încet, lucrurile reveniră la normal: Lindsey avea un iubit, iar Colin avea o inimă frântă și o Teoremă de finalizat. De asemenea, Hassan avea o iubită și se pregăteau cu toții pentru vânătoarea de porci — așa că, totuși, lucrurile nu erau *chiar* normale.

Cu o zi înainte de prima lui Vânătoare de Mistreți, Colin Singleton se pregăti în singurul fel în care ar fi putut s-o facă: citind. Răsfoi zece volume de cărți *Foxfire*, căutând informații despre obiceiurile și habitatul mistreților. Apoi căută pe Google „porci-mistreți" și află că aceștia le produceau atâta repulsie autorităților din statul Tennessee, încât îți acordau permisiunea de a-i omorî ori de câte ori dădeai peste vreunul. Mistreții erau considerați „paraziți", drept urmare nu li se ofereau protecțiile de care beneficiau, de pildă, căprioarele sau oamenii.

Dar cel mai descriptiv paragraf cu privire la mistreți îl găsi într-un exemplar de-al lui Hollis al unei cărți numite *Our Southern Highlands*: „Toată lumea poate să vadă că, atunci când el[89] nu mănâncă sau doarme, studiază arta diavolească. El dă dovadă de o înțelegere remarcabilă a limbajului uman, în special a discursurilor profane, și are până și un har supranatural de a citi gândurile oamenilor, ori de câte ori acele gânduri sunt direcționate către bunăstarea și demnitatea porcească". Evident, era vorba de un dușman redutabil.

Nu că el și-ar fi dorit să ia vreo măsură împotriva bunăstării și a demnității porcești. Se gândi că, în cazul în care ar fi avut ghinionul să dea peste un porc, avea să-l lase să studieze liniștit arta diavolească. Așa că nu menționă nimic despre asta pe durata conversației telefonice pe care o purtase cu părinții lui. Oricum, el nu avea să se ducă să *vâneze*, ci pur și simplu să se plimbe prin pădure. Cu o pușcă.

În dimineața zilei cu pricina, se trezi, grație ceasului deșteptător, la patru și jumătate. Era pentru prima dată de când ajunsese în Gutshot

când îl bătea pe cocoș în privința trezitului. Se dădu imediat jos din pat, deschise fereastra dormitorului, își apăsă fața de plasa împotriva țânțarilor și strigă:

— CUCURIGUUUU! CUM ÎȚI PLACE ASTA DIN COLȚUL OPUS, DRAC ÎMPIELIȚAT CE EȘTI?

Se spălă pe dinți și apoi intră la duș. Menținu apa cât mai rece ca să se trezească. Hassan intră să se spele pe dinți și strigă acoperind zgomotul apei:

— *Kafir*, ți-o spun cu încredere: astăzi este o zi în care nu va muri niciun porc. Nici măcar nu am voie să-i *mănânc* pe nenorociții ăia[90]; deci e clar că n-am să omor vreunul.

— Amin, îi răspunse Colin.

La ora cinci se aflau în Dric, cu Lindsey și Prințesa pe bancheta din spate.

— De ce ai luat și câinele? întrebă Hassan.

— Lui Chase și lui Fulton le place să o folosească atunci când ies la vânătoare. Nu e bună de nimic — bietei Prințese îi pasă mai mult de buclele ei decât de urmăritul porcilor —, dar ei sunt încântați când e și ea.

Merseră câțiva kilometri după ce trecură de magazin și apoi intrară pe un drum cu pietriș, care șerpuia pe un delușor acoperit de tufe.

— Hollis nu a vândut pământul *ăsta*, se plânse ea, întrucât *toată lumea* îl place.

Drumul sfârșea în fața unei case de lemn cu un etaj. Două camionete și Blazer-ul lui JSPS erau deja parcate lângă cabană. CC și JSPS, ai cărui jeanși erau din nou prea strâmți, stăteau pe capacul de descărcare al camionetei, cu picioarele bălăngănindu-li-se în aer. În fața lor, un om de vârstă mijlocie ședea pe ceea ce părea a fi un scaun de plastic pentru copii, examinându-și țeava puștii. Purtau cu toții pantaloni de camuflaj, bluze de camuflaj și veste de un portocaliu-aprins.

Când bărbatul se întoarse să le vorbească, Colin îl recunoscu — era Townsend Lyford, unul dintre oamenii pe care îi intervievaseră la fabrică.

— Ce mai faceț'? întrebă el când coborâră din mașină.

Dădu mâna cu Hassan și Colin, după care o îmbrățișă pe Lindsey.

— O zi numa' bună pen' vânat porci, spuse domnul Lyford.

— E puțin cam devreme, zise Colin, dar lumina tocmai începea să atingă culmea dealului.

Cerul era limpede și chiar părea să fie o zi bună — chiar dacă dogoritoare.

Katrina scoase capul pe ușa cabanei și spuse:

— Micul dejun e gata! O, salut, frumosule!

Hassan îi făcu încântat cu ochiul.

— Ești un motan șiret, zâmbi Colin.

Odată ce Colin și Hassan intrară în cabană, PCMT le oferi ținute de camuflaj și acele veste portocalii ridicole.

— Duceți-vă să vă schimbaț' la baie, spuse el.

Prin „baie", PCMT se referea la „veceul din curte". Partea bună era că duhoarea veceului de la cabană masca mirosul hainelor de camuflaj, care îi aduseră aminte lui Colin de toate părțile proaste de la Școala Kalman. Totuși, își scoase șortul și își puse pantalonii, bluza și vesta portocalie. Înainte să iasă din veceu, își goli buzunarele. Din fericire, pantalonii de camuflaj aveau buzunare uriașe — suficient spațiu pentru portofel, cheile de la mașină și reportofon, pe care se obișnuise să-l poarte peste tot.

După ce Hassan se schimbă și el, toată lumea se așeză pe una dintre băncile realizate manual, iar domnul Lyford se ridică. Avea un accent pronunțat și un ton autoritar. Se părea că domnului Lyford îi făcea *plăcere* să pună *accent* pe *cuvintele* lui.

— Porcu' mistreț e o creatură extrem de *periculoasă*. A fost supranumit *ursul grizzly* al săracului, și *nu* degeaba. Acum vânez *fără* câini, alegând, în schimb, să-mi *urmăresc* prada așa cum o făceau pe vremuri *indienii*. Dar Chase și Fulton — ei vânează cu ajutoru' câinilor, ceea ce nu e un lucru rău. În orice caz, totuși, trebuie să ne aducem aminte că e un sport periculos.

Da, gândi Colin. *Noi avem arme și porcii au râturi. Într-adevăr, foarte periculos*.

— Acești porci sunt niște *paraziți* — până și guvernu' e de aceeași părere — și, prin urmare, trebuie să fie *eradicaț'*. În mod normal, acum v-aș spune c-o s-aveț' probleme dacă vânaț' *în timpu' zilei*, da' noi vânăm de ceva vreme pe-aici, așa încât consider că avem o oportunitate *excelentă*. Eu am să fac echipă cu *Colin* și cu *Hassan* (pe care îl pronunță HAS-in) și-o să ne ducem pe terenul plat să vedem dacă nu putem găsi o urmă. Voi puteț' să vă împărțiți cum doriți. Dar *aveț' grijă* acolo și să nu trataț' cu superficialitate *pericolele* reprezentate de porcul *mistreț*.

— Putem să-i împușcăm în boașe? întrebă JSPS.

— *Nu*, nu *puteț'*. Un mistreț o să atace dacă e împușcat în *testicule*, îi răspunse domnul Lyford.

— Doamne, tată, glumește. Noi știm să vânăm, spuse CC.

Înainte să audă asta, Colin nu își dăduse seama că CC și domnul Lyford erau înrudiți.

— Ei bine, băiete, recunosc că nu mă simt deloc bine când știu că te trimit *singur* cu o adunătură de *zănatici*.

Apoi continuă cu niște lucruri plictisitoare despre arme, de pildă ce gloanțe să folosești în pușcă și cum trebuie să ai grijă să ții mereu

încărcate ambele țevi. Colin află că Lindsey și CC se îndreptau către un loc de veghe aflat în apropierea unei zone cu momeală, ce naiba o fi însemnat și aia, iar JSPS și PCMT se îndreptau în altă direcție, cu adorabilul și pașnicul labrapudel[91]. Katrina avea să rămână la cabană, fiindcă refuza să vâneze din motive ce țineau de morală. Când luară masa, îi spuse lui Colin că era vegetariană.

— Cred că e o crimă, spuse Katrina referitor la vânătoare. Cu toate că porcii ăia *chiar sunt* oribili. De fapt nici nu mai *sunt* porci-mistreți, dacă ținem cont de faptul că îi închidem în țarcuri pentru a-i mânca.

— Mă gândeam să devin vegetarian, îi spuse Hassan, cu mâna în jurul taliei ei.

— Ei bine, să nu *slăbești* prea mult, îi răspunse Katrina, iar apoi se sărutară chiar în fața lui Colin, căruia încă nu îi venea să creadă ceea ce se întâmpla cu prietenul lui.

— În regulă, băieț', spuse domnul Lyford, dându-i lui Colin o palmă destul de puternică pe spate. Pregătiț' pen' prima voastră *vânătoare*?

Colin încuviință cu oarecare ezitare, le făcu din mână lui Lindsey și celorlalți, și porni alături de Hassan, a cărui vestă portocalie nu era suficient de mare cât să îi cuprindă pieptul. Începură să coboare dealul, fără să urmeze o cărare anume, ci pur și simplu luând-o printre tufișuri.

— *Începem* prin a căuta *locuri dezrădăcinate*, le explică domnul Lyford. Locuri unde un *porc* a scurmat pământul cu *râtul* său lung.

Vorbea cu ei de parcă aveau nouă ani, iar Colin tocmai se întreba dacă nu cumva domnul Lyford credea că erau mai mici decât în realitate, când acesta se întoarse către ei cu o conservă de tutun pentru mestecat, din care îi invită să ia. Colin și Hassan îl refuzară politicos.

Pe durata următoarei ore de-abia își vorbiră, având în vedere că „*mistrețul* ar putea să se ascundă de vocile *umane*", ca și când mistrețul nu se ascundea și de alte voci, cum ar fi cele ale marțienilor. În schimb, se plimbară alene prin pădure, scrutând pământul în căutare de locuri dezrădăcinate, cu puștile îndreptate spre pământ, cu o mână pe patul armei și cu cealaltă asudând pe țeavă. Apoi, într-un târziu, Hassan văzu ceva.

— Ăăă, domnule Lyford, șopti el.

Făcu semn spre un petic de pământ care fusese recent scurmat. Domnul Lyford îngenunche și îl inspectă îndeaproape. Adulmecă aerul. Vârî degetele în pământ.

— *Asta*, șopti domnul Lyford, e o dezrădăcinare. Iar tu, HAS-in, ai găsit una *proaspătă*. Da, un porc a fost aici de curând. Acum trebuie să-l *prindem*.

Domnul Lyford începu să meargă din ce în ce mai repede, iar Hassan se străduia să țină pasul. Domnul Lyford găsi un alt loc

dezrădăcinat, iar apoi un altul, și era foarte sigur că se aflau pe calea ce bună, așa că o zbughi într-un soi de mers-alergat, cu brațele umflându-i-se, astfel încât arma se legăna în aer de parcă ar fi fost în Garda Drapelului. După vreo cinci minute, Hassan îl ajunse din urmă pe Colin și spuse:

— Doamne, te rog, hai să nu mai mergem-alergăm.

— Ai dreptate, spuse Colin.

— Domnule Lyford? strigară ei la unison.

Domnul Lyford se întoarse și făcu câțiva pași înapoi spre ei.

— Ce s-a-ntâmplat, băieț'? Suntem pe *calea* cea bună aici. Aproape c-am ajuns porcul *din urmă*, simt asta.

— Putem să încetinim? întrebă Hassan. Sau să luăm o pauză? Sau să luăm o pauză și apoi să încetinim?

Domnul Lyford oftă.

— Băieț', dacă nu luaț' în *serios* vânarea *mistrețului*, atunci pot să vă *las* aici. Suntem pe urma unui porc, șopti el în grabă. N-avem timp de tăiat frunză la câini.

— Ei bine, sugeră Colin, poate c-atunci ar fi bine să ne lăsați aici. Putem să vă protejăm flancul, în cazul în care mistrețul face roată împrejur.

Domnul Lyford păru extrem de dezamăgit. Își strânse buzele și clătină trist din cap, ca și când îi era milă de bietele suflete care nu voiau cu niciun chip să-și forțeze trupurile până la limită în căutarea mistrețului.

— Prea bine, băieț'. Am să mă-ntorc să vă iau. Și când o s-o fac, o să fie pentru ca voi să mă ajutaț' să car un porc *superb*.

Se îndepărtă câțiva pași, după care se opri și își scoase tutunul de mestecat.

— Poftim, șopti el, întinzându-i-l lui Colin. Mă tem că *porcul* va putea mirosi *perișorul*.

— Ăăă, mulțumim, spuse Colin, iar domnul Lyford o luă din loc, croindu-și drum prin pădure în căutarea unor locuri dezrădăcinate mai proaspete.

— Ei bine, zise Hassan, așezându-se pe un arbore căzut care începuse să putrezească. A fost amuzant. Dumnezeule, nu credeam că vânatul implică atât de mult *mers pe jos*. Ar fi trebuit să ne alegem noi locul lui Lindsey, să stăm într-un copac și să ne sărutăm, și să așteptăm să treacă vreun porc.

— Da, spuse Colin pierdut.

— Hei, ai adus reportofonul? întrebă Hassan.

— Da, de ce?

— Dă-mi-l, spuse el.

Colin îl scoase din buzunar și i-l întinse. Hassan apăsă pe butonul de înregistrare și încercă să imite cât mai bine vocea *Star Trek*.

— Jurnalul căpitanului. Data stelară 9326.5. Vânătoarea de porci e incredibil de plictisitoare. Cred c-am să trag un pui de somn și-am să contez pe tovarășul meu vulcanian să mă trezească dacă vor trece pe-aici niște *porci-mistreți extrem* de plictisitori.

Hassan îi dădu înapoi reportofonul și se întinse lângă arborele căzut. Colin îl privi cum închide ochii.

— *Asta* înseamnă să *vânezi*, spuse Hassan.

Colin rămase acolo o vreme, ascultând cum vântul provoca arborii în timp ce norii se mișcau deasupra lor, și își lăsă mintea să cutreiere. Mintea i se duse într-un loc previzibil, și îi era dor de ea. Încă se afla în tabără, iar organizatorii nu-l lăsau să folosească un telefon mobil, cel puțin așa se întâmplase anul trecut, însă, ca să fie sigur, scoase telefonul din buzunarul pantalonilor săi de camuflaj. Spre surprinderea lui, avea semnal, însă niciun apel ratat. Se gândi să o sune, însă renunță în ultimul moment.

Avea să o sune îndată ce-și finaliza Teorema, ceea ce îl făcu să se gândească din nou la ea și la cât de dificilă era Anomalia lui III. Optsprezece din nouăsprezce Katherine funcționau, însă acest impuls luminos, extrem de insignifiant, de pe Katherinadar, apărea din nou, zâmbind superior de fiecare dată. Și-o aminti din nou, și se gândi dacă nu cumva eșuase în a demonstra în calculele lui o anumită latură a personalității ei. Ce e drept, fuseseră prieteni doar douăsprezece zile, însă întreaga idee a Teoremei se baza pe faptul că nu trebuia să cunoști pe cineva până în cele mai mici amănunte pentru a o face să funcționeze. Katherine a III-a. Katherine a III-a. Cine s-ar fi gândit că ea, dintre cele mai puțin importante persoane din viața lui, avea să demonstreze prăbușirea Teoremei.

Colin își petrecu următoarele nouăzeci de minute gândindu-se fără încetare la o fată pe care o cunoscuse pentru mai puțin de două săptămâni. Dar, în cele din urmă, până și el obosi. Ca să treacă timpul, anagramă numele ei lung: Katherine Mutsensberger. Nu o mai anagramase niciodată până atunci și fu de-a dreptul fascinat dându-și seama că se găsea cuvântul „optsprezece“92 în ea. „Eu întorc optsprezece lătrături; optsprezece erori te ard.“93 Preferata lui: „Remarcă optsprezece, desconsideră restul“94. Dar asta nu prea avea nicio noimă, întrucât Colin sigur le remarcase pe toate nouăsprezece.

Hassan fornăi, deschise ochii și aruncă o privire prin jur.

— La naiba, încă vânăm? Barosanul trebuie să mănânce.

Hassan se ridică, își vârî mâna într-unul din buzunarele pantalonilor și scoase două sendvișuri strivite în punguțele cu închidere ermetică.

— Scuze, omule. Am adormit pe prânzul nostru.

Colin deschise plosca agățată de cureaua lui și se așezară pentru a lua un prânz format din sendvișuri cu carne de curcan și apă.

— Cât am dormit?

— Aproape două ore, spuse Colin printre îmbucături.

— Și tu ce pana mea ai făcut?

— Ar fi trebuit să-mi aduc o carte. Pur și simplu am încercat să termin Teorema. Singura problemă cu care mă confrunt e Katherine a III-a.

— Ine aa? întrebă Hassan, după ce luă o îmbucătură dintr-un sendviș cu prea multă maioneză.

— Vacanța de vară după terminarea clasei a patra. E din Chicago, dar a fost școlită acasă. Katherine Mutsensberger. Are un frate. A locuit în Lincoln Square, pe Leavitt, la sud de Lawrence, dar n-am vizitat-o niciodată, fiindcă mi-a dat papucii în ante-penultima zi din tabăra pentru copii isteți din Michigan. Avea păr blond-cenușiu, care era puțin ondulat, și își rodea unghiile, și cântecul ei preferat era „Stuck with You“ al formației Huey Lewis and the News, și mama ei era custode la Muzeul de Artă Contemporană, și ea își dorea să ajungă medic veterinar.

— Cât timp ați fost împreună? întrebă Hassan, care își terminase sendvișul și își scutura firimiturile de pe pantaloni.

— Douăsprezece zile.

— Ha. Știi ce-i amuzant? O știu pe fata asta.

— Poftim?

— Da. Mutsensberger. Am mers împreună la niște evenimente patetice pentru cei școliți acasă. Gen, adu-ți copilul școlit acasă în parc pentru a învăța cum să fie mai puțin tocilar. Și, du-ți copilul școlit acasă la un picnic pentru cei școliți acasă, astfel încât puștiul musulman să poată lua papară de la toți creștinii evanghelici.

— Stai puțin, o știi?

— Păi, vreau să zic, nu ținem legătura sau ceva de genul. Dar, da. Aș putea să o recunosc într-o mulțime.

— Ei bine, era ușor introvertită și cam singuratică și a avut un iubit pe la șapte ani care i-a dat papucii?

— Da, spuse Hassan. Ei bine, nu știu nimic despre iubit. Avea un frate. Tipul era nebun de legat. Era mare amator de concursuri de ortografie. Cred că a ajuns în etapa națională.

— Ce ciudat! Ei bine, formula nu merge și în cazul ei.

— Poate că ai uitat ceva. Nu pot fi prea mulți Mutsensbergeri în Chicago. De ce nu suni s-o întrebi?

Iar răspunsul la acea întrebare — „fiindcă nu mi-a trecut niciodată prin minte“ — era atât de patetic, încât Colin scoase telefonul fără să mai spună ceva și formă 773.555.1212.

— Ce oraș?

— Chicago, spuse el.

— Ce nume?

— Mutsensberger. M U T S E N S B E R G E R.

— Așteptați.

Vocea calculatorului recită numărul, iar Colin apăsă tasta 1 pentru a fi conectat imediat, gratis, iar după ce sună de trei ori, o fată răspunse.

— Alo.

— Salut! Sunt Colin Singleton. Pot să… pot să, ăăă, vorbesc cu Katherine?

— Eu sunt. Cum spuneai că te cheamă?

— Colin Singleton.

— Îmi sună atât de cunoscut, spuse ea. Te cunosc de undeva?

— Când erai în clasa a patra, se prea poate să fi fost prietenul tău vreo două săptămâni în timpul unei tabere de vară pentru copiii dotați.

— Colin Singleton! O, da! Uau. Dintre toți oamenii…

— Ăăă, știu c-o să sune ciudat, dar pe o scară de la unu la cinci, cât de populară erai în clasa a patra?

— Ăăă, poftim? spuse ea.

— De asemenea, ai un frate care se dădea în vânt după concursurile de ortografie?

— Ăăă, da, am. Cine e la telefon? întrebă ea, părând brusc supărată.

— Colin Singleton, jur. Știu că sună ciudat.

— Eram, nu știu. Vreau să zic, aveam câțiva prieteni. Bănuiesc că eram cam tocilari.

— OK. Mersi, Katherine.

— Scrii cumva o carte?

— Nu, scriu o formulă matematică ce prezice care dintre partenerii implicați într-o relație va pune punct relației și când anume, spuse el.

— Păi, murmură ea. În fine, pe unde mai ești acum? Ce-ai mai făcut?

— Într-adevăr, ce-am mai făcut, răspunse el, după care închise.

— Ei bine, spuse Hassan. Băi, frate, probabil crede că ești DUS CU PLUTA!

Dar Colin era adâncit în gânduri. În cazul în care Katherine a III-a era cine pretindea a fi și cine își amintea el că era, atunci… oare era posibil? Oare era posibil ca formula să fie bună? O sună din nou.

— Katherine Mutsensberger, spuse el.

— Da?

— Sunt Colin Singleton. Din nou.

— Ah. Ăăă, salut.

— O să fie ultima întrebare complet aiurea pe care am să ți-o pun, dar, cumva, eu am fost cel care ți-a dat papucii?

— Ăăă, îhî.

— Pe bune?

— Da. Eram la serata aia de la focul de tabără, și ai venit la mine în fața tuturor prietenilor mei și ai spus că n-ai mai făcut asta niciodată,

dar că trebuia să ne despărțim, fiindcă nu credeai că relația noastră avea să dăinuie. Așa ai spus. Să dăinuie. Doamne, iar eu am fost devastată. Credeam că erai soarele.

— Îmi cer scuze c-a trebuit să-ți dau papucii, spuse Colin.

Ea râse.

— Ei bine, aveam zece ani. Am trecut peste.

— Totuși… Scuze dacă ți-am rănit sentimentele.

— Ei bine, mulțumesc, Colin Singleton.

— Pentru puțin.

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă ea.

— Cred că asta-i tot.

— OK, bine, ai grijă de tine, zise ea așa cum i-ai spune asta unui vagabond schizofrenic căruia tocmai i-ai dat un dolar.

— Și tu, Katherine Mutsensberger.

Hassan se uita la Colin fără să clipească.

— Ei bine, îmbracă-mă într-un tutu, pune-mă pe un monociclu și spune-mi Caroline Ursoaica Dansatoare. Ești un avurizid de Părăsitor!

Colin se rezemă de copacul putrezit, lăsându-se pe spate până ce putu să vadă cerul înnorat. Fusese înșelat de către memoria lui extrem de lăudată! Într-adevăr, remarcase optsprezece și desconsiderase restul. Cum de putea să-și amintească totul despre ea și să nu-și amintească faptul că *el* o părăsise pe *ea*? Și, de fapt, ce fel de măgar fusese de trebuise să-i dea papucii unei fete atât de drăguțe precum Katherine Mutsensberger?

— Mă simt de parcă aș fi fost numai două lucruri, spuse el aproape șoptit. Sunt un copil-minune și sunt părăsit de fete numite Katherine. Dar acum sunt…

— Nici una, nici alta, termină Hassan. Și fii recunoscător. Tu ești Părăsitor și eu îmi dau limbi cu o fată ridicol de sexy. Întreaga lume s-a întors cu susul în jos. Îmi place asta. E ca și cum ne-am afla într-un glob cu zăpadă și Dumnezeu s-a hotărât că vrea să vadă o furtună, așa că ne-a luat la scuturat de ne-au sărit capacele.

La fel cum aproape nicio frază adevărată care începea cu *Eu* nu putea fi rostită de către Lindsey, Colin vedea cum toate lucrurile despre care credea că erau adevărate în legătură cu el, toate frazele lui care începeau cu *Eu* se năruiau. Brusc, nu mai era doar o parte lipsă, ci mii.

Colin trebuia să afle ce anume se întâmplase cu mintea lui și să repare acea problemă. Reveni la întrebarea principală: cum de uitase în întregime că el o terminase cu ea? Sau, aproape în întregime, întrucât Colin simțise o mică scânteie de recunoaștere când Katherine îi spusese povestea despărțirii în fața prietenilor ei, un sentiment vag, ca atunci când un cuvânt îți stă pe limbă și cineva îl spune în locul tău.

Deasupra lui, crengile împleticite păreau să dezmembreze cerul într-un milion de bucățele. Se simțea amețit. Singura dotare în care avusese vreodată încredere — memoria — era o înșelătorie. Și ar fi putut să cugete ore întregi la această problemă, sau cel puțin până ce domnul Lyford avea să se întoarcă, doar că fix în acel moment auzi un grohăit ciudat și simți mâna lui Hassan bătându-l pe genunchi.

— Omule, spuse Hassan aproape șoptit. *Khanzeer*.[95]

Colin se ridică brusc. La aproximativ cincizeci de metri în fața lor, o creatură gri-maronie își împingea râtul lung în pământ și grohăia de parcă avea sinuzită. Arăta ca o corcitură între un porc vampir și un urs negru — un animal imens, cu blană deasă, încâlcită și colți care se întindeau sub gura lui.

— *Matha, al-khanazeer la yatakalamoon araby*?[96] întrebă Colin.

— Ăsta nu e un porc, îi răspunse Hassan în engleză. E un nenorocit de monstru.

Porcul se opri din scos rădăcini și se uită la ei.

— Vreau să zic, Wilbur e un avurizid de porc. Babe[97] e un avurizid de porc. Chestia aia a ieșit din pântecul lui *Iblis*.[98]

Acum era evident că porcul îi zărise. Colin putea vedea întunericul din ochii lui.

— Nu mai înjura. Mistrețul dă dovadă de o înțelegere remarcabilă a limbajului uman, în special a discursurilor profane, murmură el, citând din carte.

— Rahaturi de doi bani! spuse Hassan, iar apoi, porcul înaintă câțiva pași spre ei, și Hassan spuse: OK. Poate că nu-s rahaturi. Bine. Nu mai înjur. Ascultă, Porcule-Satană. Noi suntem de treabă. Nu vrem să te-mpușcăm. Puștile sunt doar ca să ne fălim cu ele, omule.

— Ridică-te, ca să știe că suntem mai mari decât el, spuse Colin.

— Ai citit asta în carte? întrebă Hassan când se ridică.

— Nu, am citit-o într-o carte despre urșii grizzly.

— O să fim străpunși de colții unui avurizid de mistreț și cea mai bună strategie a ta e să ne prefacem că e un urs grizzly?

Împreună, făcură cu grijă câțiva pași în spate, ridicându-și sus de tot picioarele pentru a putea trece peste copacul căzut, care acum le oferea cea mai bună protecție împotriva porcului. Dar Porcul-Satană nu păru să le bage în seamă strategia, întrucât porni în goană spre ei. Pentru o bestie cu picioare scunde, care avea cel puțin două sute de kilograme, chestia putea să alerge bine.

— Împușcă-l, spuse Colin pe un ton destul de calm.

— Nu știu *cum*, recunoscu Hassan.

— La naiba.

Colin ridică pușca, și-o propti bine pe umărul său extrem de inflamat, trase piedica și îndreptă arma spre porcul care se apropia de ei. Se afla, probabil, la vreo cincisprezece metri distanță. Inspiră

profund și apoi expiră lent. Apoi îndreptă arma în sus și la dreapta, fiindcă pur și simplu nu putea să împuște porcul. Calm, strânse trăgaciul, așa cum îl învățase Lindsey. Lovitura armei pe umărul său plin de vânătăi duru atât de tare, încât îl făcu să lăcrimeze, și la început, din pricina șocului, nu putu să-și dea seama ce se întâmplase. Dar, spre uimirea lor, porcul se opri brusc, făcu roată împrejur și dispăru.

— Ai nimerit al naibii de bine chestia aia gri, spuse Hassan.

— Care chestie gri?

Hassan arătă cu degetul, iar Colin urmări traiectoria către un stejar care se afla la vreo trei metri de ei. Îndoită între trunchi și o creangă, un ciclon făcut dintr-o hârtie de culoare gri conținea o gaură rotundă, cam de trei centimetri în diametru.

— Ce e aia? întrebă Hassan.

— Ceva iese de acolo, spuse Colin.

Nu durează mult ca un gând să ajungă din creier la corzile tale vocale și apoi să fie rostit, dar durează o clipă. Iar în acea clipă, între momentul în care Colin gândi *Viespi!* și momentul în care ar fi spus „Viespi“, simți o înțepătură arzătoare în gât.

— O, DRACE! strigă Colin, iar apoi se auzi vocea lui Hassan:

— AIIII! AH! AH! FU… PICIOR… RAHAT… MÂNA!

O luară la fugă precum un duo de maratoniști amatori. Cu fiecare pas făcut, Colin lovea cu picioarele într-o parte și în alta precum un spiriduș irlandez care-și pocnea călcâiele, încercând să descurajeze viespile însetate de sânge să-i atace picioarele. În același timp, se lovea peste față, lucru care, din nefericire, nu făcu decât să le indice viespilor că pe lângă picioare și gât, puteau, de asemenea, să-i înțepe și mâinile. Fluturându-și agitat brațele deasupra capului, Hassan alerga mult mai iute și cu mai multă agilitate decât crezuse Colin vreodată că ar fi putut, croindu-și drum printre copaci și tufișuri într-o încercare zadarnică de a descuraja viespile. Coborau dealul, deoarece era cel mai ușor, însă viespile țineau pasul cu ei, iar Colin le putea auzi bâzâitul. Bâzâitul continuă minute în șir, în timp ce alergau în direcții absolut întâmplătoare, Colin fiind mereu în urma lui Hassan, fiindcă singurul lucru mai rău decât faptul de a fi înțepat mortal în sudul Tennessee-ului, când părinții tăi nici măcar nu știu că te-ai dus la vânătoare de porci, e să mori *singur*.

— *KAFIR* (respirație), SIMT CĂ (respirație) LEȘIN.

— ÎNCĂ SUNT PE MINE. FUGI FUGI FUGI FUGI FUGI FUGI FUGI FUGI, îl îndemnă Colin.

Însă bâzâitul încetă imediat. După ce îi fugăriseră preț de zece minute, viespile se hotărâră să se întoarcă înapoi la cuibul lor decimat.

Hassan căzu cu fața în jos într-un tufiș și apoi se rostogoli lent pe pământ. Colin se aplecă, cu mâinile pe genunchi, respirând din greu.

Hassan era în hiperventilație.

— Adevărată (respirație) criză (respirație) de (respirație) astm (respirație) a (respirație) copilului (respirație) obez, spuse el în cele din urmă.

Colin nu mai ținu cont de oboseala lui și alergă către prietenul lui cel mai bun.

— Nu. Nu. Spune-mi că nu ești alergic la albine. O, la naiba!

Colin își scoase telefonul. Avea semnal, dar ce îi putea spune operatorului de la 911? „Mă aflu pe undeva prin pădure. Traheea prietenului meu se închide. Nici măcar n-am un cuțit pentru a executa o traheotomie de urgență, fiindcă tâmpitul domn *Lyford* a fugit cu el în pădure pentru a urmări același idiot de porc care a stârnit tot acest haos avurizid.“ Își dorea cu disperare ca Lindsey să fi fost aici; ea putea să rezolve problema. Ea ar fi avut trusa de prim ajutor. Dar înainte să poată înregistra consecințele unor asemenea gânduri, Hassan spuse:

— Nu sunt alergic la (respirație) albine, *sitzpinkler*. Pur și simplu am (respirație) rămas fără (respirație) suflu.

— Ohhhh! Mulțumesc lui Dumnezeu!

— Tu nu crezi în Dumnezeu.

— Îi mulțumesc norocului și ADN-ului, se corectă Colin imediat, iar apoi, având în vedere că Hassan nu murea, începu să simtă înțepăturile.

Avea opt în total, fiecare ca un focușor care ardea pe dedesubtul pielii sale. Patru pe gât, trei pe mâini și una pe lobul urechii stângi.

— Tu câte ai? îl întrebă pe Hassan.

Hassan se ridică și se analiză. Se tăiase la mâini când aterizase în tufiș. Își atinse pe rând înțepăturile.

— Trei, spuse el.

— Trei?! Eu chiar mi-am luat-o fiindcă am rămas în urma ta, remarcă el.

— Nu mai veni cu rahaturi din astea de martir, spuse Hassan. Tu ai împușcat cuibul albinelor.

— Cuibul viespilor, îl corectă Colin. Erau viespi, nu albine. Ăsta-i genul de lucru pe care îl înveți la colegiu, să știi.

— Bobițe-în-fund. De asemenea, neinteresant.[99]

Hassan tăcu preț de o clipă, după care vorbi din nou.

— Doamne, înțepăturile astea DOR. Știi ce urăsc? Natura. Vreau să zic, la modul general. Nu-mi place să ies afară. Sunt o persoană care preferă să stea înăuntru. Ador frigiderele și toaletele în casă și *Judge Judy*.

Colin râse când băgă mâna în buzunarul stâng. Scoase cutia cu tutun a domnului Lyford. Luă un vârf de tutun și îl apăsă de lobul urechii. Se simți ușor mai bine.

— Funcționează, spuse el surprins. Îți aduci aminte? Mae Goodey ne-a spus despre asta când i-am luat interviul.

— Pe bune? întrebă Hassan.

Colin încuviință, iar apoi Hassan luă cutia. Curând, înțepăturile lor erau acoperite de bile de tutun umed din care curgea un suc maroniu cu aromă de perișoare.

— Vezi, ăsta e un lucru interesant, spuse Hassan. Ar trebui s-o lași mai moale cu cine a fost prim-ministrul Canadei în 1936[100] și să fii mai atent la chestiile astea care îmi ușurează mie viața.

Scopul era de a coborî dealul. Știau că tabăra era în sus, dar Colin nu băgase de seamă încotro alergaseră, și chiar dacă cerul înnorat le mai ușura plimbatul în haine cu mâneci lungi și veste portocalii, el nu putea naviga cu ajutorul soarelui. Așa că merseră în jos, deoarece (a) era mai ușor și (b) știau că drumul pietruit se afla pe undeva pe acolo, și, de vreme ce era mai întins decât tabăra, își dădură seama că aveau o șansă mai mare să-l găsească.

Și poate că ar fi avut o șansă mai mare să găsească drumul și nu cabana, dar nici pe aia n-o găsiră. În schimb, merseră printr-o pădure care părea nesfârșită, iar înaintarea lor era lentă, de vreme ce trebuiau să pășească prin iarba asiatică și peste copaci și să sară peste ocazionalele golfuri cu ape curgătoare.

— Dacă o să continuăm să mergem într-o singură direcție, spuse Colin, vom da de civilizație.

Între timp, Hassan cânta un cântec potrivit:

— Ne aflăm pe o Cărare / o Cărare de Lacrimi / Am Picături pe Bărbie / și o să Murim Aici.

Imediat după ora optsprezece, obosiți, și înțepați de viespi, și transpirați, și aflați într-o stare deplorabilă, Colin zări o casă la câțiva metri în stânga lor.

— Cunosc casa aia, spuse Colin.

— Ce, am intervievat pe cineva acolo?

— Nu, e una dintre casele pe care le poți vedea când te duci la mormântul arhiducelui, preciză Colin foarte încrezător, după care își adună și ultima fărâmă de energie și se grăbi spre acea acasă.

Locul respectiv nu avea ferestre, era dărăpănat și abandonat. Dar, din fața casei, Colin putea — da — să vadă în depărtare cimitirul. De fapt, se părea că acolo exista ceva mișcare.

Hassan se apropie în spatele lui și fluieră.

— *Wallahi*[101], *kafir*, ești norocos că suntem nerătăciți, fiindcă mai aveam puțin și te omoram ca să te mănânc.

Se grăbiră să coboare un povârniș și apoi merseră cu pași repezi către magazin, pregătiți să treacă de cimitir. Dar apoi Colin văzu din nou ceva mișcare în cimitir, își întoarse capul și se opri în loc. Hassan păru să observe asta fix în același moment.

— Colin, spuse Hassan.

— Da, îi răspunse Colin pe un ton calm.

— Spune-mi dacă greșesc, dar fata aia din cimitir nu e cumva prietena mea?

— Nu greșești.

— Și călărește un tip.

— Corect, spuse Colin.

Hassan strânse din buze și încuviință.

— Și — vreau doar să mă asigur că suntem de acord asupra acestor fapte — e dezbrăcată.

— În mod sigur e.

89 Adică porcul.

90 În islam, să mănânci porc e *Haram*. De asemenea, e interzis și în iudaism, dar (a) Colin era doar pe jumătate evreu, și (b) nu era un om religios.

91 În engleză în original: *labradoodle* (corcitură de labrador și pudel). (*N.t.*)

92 În engl., în orig.: *eighteen*. (*N.t.*)

93 Joc de cuvinte intraductibil: *Me returns eighteen barks, eighteen errs makes burnt*. (*N.t.*)

94 Joc de cuvinte intraductibil: *Remark eighteen snub rest*. (*N.t.*)

95 Arabă: „Porc".

96 Arabă: „Ce, porcii nu vorbesc arabă?"

97 Personajul principal al romanului pentru copii *Babe*, scris de autorul englez Dick King-Smith, care ulterior a fost adaptat pentru un lungmetraj de succes, regizat de Chris Noonan. (*N.t.*)

98 Arabă: „Satana".

99 Dar există o diferență importantă, iar acea diferență importantă se manifesta în durerea pulsândă pe care o simțea Colin. Albinele înțeapă oamenii o singură dată, iar apoi mor. Pe de altă parte, viespile te pot înțepa în mod repetat. De asemenea, viespile, cel puțin din câte și-a dat seama Colin, sunt mult mai rele. Albinele nu vor decât să producă miere. Viespile vor să te omoare.

100 William Lyon Mackenzie King, care avea suficiente nume pentru două persoane (sau patru Maddone), dar care era un singur om.

101 Arabă: „Jur pe Dumnezeu".

(șaisprezece)

Ea stătea întoarsă, cu spatele arcuit, fundul mișcându-i-se în sus și în jos. Colin nu mai văzuse niciodată pe viu doi oameni făcând sex. Din unghiul său arătau puțin ridicol, dar bănui că, dacă ar fi fost în locul tipului, lucrurile ar fi putut să pară diferite.

Hassan râse tăcut, și păru să fie atât de amuzat de situație, încât Colin simți că era în regulă dacă râdea și el.

— Ăsta chiar e cel mai tare glob cu zăpadă pe ziua de azi, spuse Hassan, după care alergă vreo zece pași, își făcu mâinile pâlnie în jurul gurii și strigă: NU MAI VREAU SĂ FIM ÎMPREUNĂ!

Totuși, pe chip i se lăți un zâmbet prostesc. *Hassan nu prea ia niciodată lucrurile în serios*, gândi Colin. Când Katrina se răsuci spre ei, cu chipul șocat și înspăimântat, își acoperi imediat pieptul, iar Hassan se întoarse cu spatele.

Hassan se uită la Colin, care își luă în sfârșit ochii de la fata dezbrăcată și extrem de frumoasă care se afla în fața lui.

— Oferă-i puțină intimitate, spuse Hassan, iar apoi izbucni în hohote de râs.

De data aceasta, Colin nu i se mai alătură.

— Trebuie să vezi umorul acestei situații, scumpo. Sunt mușcat de gândaci, înțepat de viespi, zgâriat, acoperit de tutun și îmbrăcat în haine de camuflaj. Un mistreț, câteva viespi și un copil-minune m-au condus prin pădure ca să dau peste prima fată pe care am sărutat-o vreodată călărindu-l pe CC, ca și când ar fi un cal de curse, pe mormântul arhiducelui austro-ungar. Asta, îi spuse Hassan lui Colin cu emfază, e amuzant.

— Stai puțin, CC?

Colin își întoarse capul către obeliscul arhiducelui, unde îl văzu — Dumnezeule mare — pe CC, chiar pe el, punându-și o pereche de pantaloni de camuflaj.

— Nenorocitul. Naibii.

Din motive pe care nu le înțelegea, Colin simți o undă de mânie, și o zbughi către cimitir. Nu se opri din alergat până ce nu ajunse la zidul de piatră înalt până la genunchi și îi aruncă o căutătură urâtă lui CC.

— Taică-meu e cu voi? întrebă CC pe un ton rece.

Colin clătină din cap, iar CC oftă.

— Slavă Domnului, spuse el. M-ar fi schingiuit. Ia loc.

Colin păși peste zid și se așeză. Katrina stătea rezemată de obelisc, acum îmbrăcată, mâna tremurându-i ușor în timp ce fuma o țigară. CC

începu să vorbească.

— N-ai să sufli nicio vorbuliță. Pen'că asta nu-i treaba ta. Acum, prietenașu' tău arab poa' să aibă o vorbă cu Kat, și e în regulă, iar asta o să rămână între ei. Da' presupun că nu vrei ca Lindsey să afle de asta.

Colin privi spre obeliscul arhiducelui. Era obosit și însetat și cam avea nevoie să urineze.

— Cred că va trebui să-i spun, zise el, cu o urmă de filosofie în glas. E prietena mea. Și dacă aș fi în locul ei, m-aș aștepta ca ea să-mi spună. Nu e decât o simplă Regulă de Aur, zău așa.

CC se ridică și se apropie de Colin. Era o prezență impunătoare.

— Hai să vă spun amândurora…

Abia atunci își dădu seama Colin că Hassan stătea în spatele lui.

— … de ce n-o să spuneți niciun cuvânt. Dacă o veți face, am să vă rup fundu' atât de tare, încât o să fiți singurii băieți din iad care or să șchiopăteze.

— *Sajill*102, murmură Hassan.

Colin vârî ușor mâna în buzunarul pantalonilor și apăsă pe butonul reportofonului, după care își ținu mâna în buzunar, ca să nu dea de bănuit.

— Eu vreau doar să știu, îi spuse Hassan Katrinei, de când se întâmplă asta.

Katrina își stinse țigara de obeliscul arhiducelui, se ridică și se apropie de ei, oprindu-se lângă CC.

— De mult timp, spuse ea. Vreau să zic, am fost împreună în clasa a zecea și de atunci ne mai cuplăm din când în când. Dar am venit aici ca să pun punct acestei situații. Sincer. Și îmi cer scuze, fiindcă mie chiar îmi place de tine și nu am mai iubit pe nimeni de când am fost cu el, spuse ea, ridicându-și privirea spre CC, și nici măcar n-aș fi făcut-o, doar că… nu știu. Bănuiesc c-a fost, nu știu, de adio sau ceva de genul. Dar chiar îmi pare rău.

Hassan încuviință.

— Putem rămâne amici, spuse el, și era pentru prima oară când Colin auzise vreodată acele cuvinte rostite cu sinceritate.

— Nu-i mare chestie, zău.

Hassan se uită atunci la CC și spuse:

— Vreau să zic, nu e ca și când *noi* ne-am pus de acord să nu ne întâlnim și cu alți oameni.

Lui CC îi sări țandăra:

— Uite ce e, tocmai a spus că s-a terminat între noi, bine? Așa că gata. S-a terminat. Nu înșel pe nimeni.

— Ei bine, spuse Colin, acum cinci minute o înșelai pe Lindsey. Asta e o definiție destul de bună a înșelatului.

— Tacă-ți gura până nu-ți scot dinții ăia afurisiți, izbucni CC furios.

Colin își privi papucii murdari.

— Acum, ascultă, continuă CC, ceilalți or să se întoarcă imediat din Bradford. Așa că noi o să stăm aici frumos, ca o mare familie fericită, și când ei o să apară, o să faci glumele tale retardate și o să stai ghebos, și o să arăți ca fătălăul mâncător de rahat care ești. Hass, e valabil și pentru tine.

Asta e ceea ce gândi Colin în lunga tăcere care urmă: el ar fi *vrut* oare să afle? *Dacă* ar fi fost combinat cu Katherine a XIX-a, și *dacă* ea l-ar fi înșelat pe el, și *dacă* Lindsey ar fi aflat, și *dacă* Lindsey ar fi fost rănită ca urmare a răspândirii informațiilor. Atunci nu, nu ar fi vrut să afle. Așadar poate Regula de Aur indica faptul că el *trebuia* să-și țină fleanca, iar Regula de Aur era singura Regulă a lui Colin. De fapt, era vina Regulii de Aur că el se ura pentru problema cu Katherine a III-a: crezuse că doar Katherinele îi dădeau lui papucii, având în vedere că el n-ar fi făcut niciodată asta.

Dar erau mai multe lucruri de luat în considerare pe lângă Regula de Aur: exista mica problemă legată de faptul că o plăcea pe Lindsey. Desigur, acest motiv nu trebuia să cântărească într-o decizie etică. Dar cântărea.

Încă nu se hotărâse ce să facă în această privință, când o văzu pe Lindsey, urmată de PCMT și JSPS, alergând cu câte un bax de bere Natural Light în fiecare mână.

— Când ați ajuns aici? îl întrebă ea pe CC.

— A, acu' un minut. Kat m-a luat cu mașina, fiin'că mergeam pe jos, și ne-am întâlnit cu ăștia, spuse CC, dând din cap spre Colin și Hassan, care stăteau împreună pe zidul din piatră.

— Mi-am făcut griji că ai fi putut să mori, îi spuse Lindsey lui Hassan.

— Crede-mă, îi răspunse el, nu ai fost singura îngrijorată.

Imediat, Lindsey se aplecă spre Colin, iar el se gândi pentru o clipă că ea voia să-l sărute pe obraz, însă nu făcu decât să spună:

— Ăla e *tutun*?

Colin își atinse urechea.

— Da, e, recunoscu el.

Lindsey râse.

— Colin, nu e normal să ți-l bagi în ureche.

— M-a înțepat o viespe, spuse el morocănos.

Se simțea îngrozitor pentru ea, care era veselă și zâmbitoare și adusese bere pentru iubitul ei. Nu voia decât s-o ducă în peșteră și să-i povestească acolo, astfel încât să nu trebuiască să-i spună toate astea pe lumină.

— Hei, apropo, a omorât cineva vreun porc mistreț? întrebă Hassan.

— Nu. Doar dacă n-ați omorât voi vreunul, spuse PCMT, după care izbucni în râs. Eu și Chase am împușcat o veveriță. Am făcut-o bucăți-

bucăți. Prințesa a încolțit-o.

— Nu *noi* am împușcat-o, îl corectă JSPS. Eu am împușcat-o.

— Mă rog. Eu am văzut-o primul.

— Ăștia doi sunt ca un cuplu de bătrânei căsătoriți, le explică Lindsey. Doar că, în loc să fie îndrăgostiți unul de celălalt, sunt îndrăgostiți de Colin.

CC râse cu poftă, în timp ce băieții își declarau disperați heterosexualitatea.

O vreme, băură bere. Până și Colin înghiți cea mai mare parte a unei doze. Doar Hassan se abținu.

— Eu am revenit de unde am plecat, spuse el.

Soarele aluneca repede către orizont, iar musculițele începuseră să iasă la interval. Colin, care deja era transpirat și însângerat, părea să fie ținta lor preferată. Lindsey se cuibări în brațele lui CC, cu capul între pectoral și umărul său, iar el își petrecu o mână în jurul taliei ei. Hassan se așeză lângă Katrina, vorbind cu ea în șoaptă, dar nu se atinseră. Colin încă medita.

— Nu ești prea vorbăreț azi, îi spuse Lindsey lui Colin într-un târziu. Te-au copleșit înțepăturile?

— Ard precum focul a zece mii de sori, spuse Colin inexpresiv.

— Fătălăul, făcu CC, arătându-și grația și elocvența pentru care era faimos.

Și poate că era pentru motive întemeiate sau poate că nu. Dar, în acel moment, Colin scoase reportofonul din buzunar și îl derulă. Se uită în ochii lui Lindsey și spuse:

— Îmi pare tare, tare rău.

Și apăsă pe butonul de play.

— *... am fost împreună în clasa a zecea și de atunci ne mai cuplăm din când în când. Dar am venit aici ca să pun punct acestei situații.*

Lindsey se ridică brusc, privind-o pe Katrina cu o ranchiună din ce în ce mai pronunțată. În mod misterios, CC împietrise. Nu se așteptase niciodată ca renumitul *sitzpinkler* Colin Singleton să sufle vreo vorbă. Colin derulă înainte, după care apăsă din nou pe play.

— *... tocmai a spus că s-a terminat între noi, bine? Așa că gata. S-a terminat. Nu înșel pe nimeni.*

Lindsey își ridică berea, o dădu de dușcă, apoi strânse cutia și o aruncă. Se ridică și făcu un pas spre CC, care încă stătea rezemat de obelisc, destul de calm.

— Iubito, spuse el, nu înțelegi. Am spus că nu înșelam, deci *nu* o fac.

— Să te ia naiba! strigă ea, după care se întoarse și se îndepărtă.

CC o prinse în brațe pe la spate, iar ea se luptă ca să se elibereze din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul, țipă Lindsey, însă el o ținea bine, ceea ce o făcu să

se panicheze și să zbiere: DĂ-MI DRUMUL! LUAȚI-L DE PE MINE!

— Las-o-n pace, îi spuse Colin pe un ton calm.

Iar apoi, în spatele lui, îl auzi pe JSPS.

— Da, Colin, las-o-n pace.

Colin se întoarse și-l văzu pe JSPS ducându-se spre CC și apucându-l de guler.

— Calmează-te naibii, spuse JSPS, iar apoi CC o aruncă pe Lindsey la pământ.

CC îl lovi pe JSPS în față, iar JSPS căzu la pământ ca un mort. În timp ce JSPS stătea întins acolo, nemișcat, Colin se miră că *JSPS* se luase de CC; Colin îl subestimase. CC se întoarse imediat și o apucă pe Lindsey de gleznă.

— Dă-i drumul, spuse Colin, care acum era în picioare. *Paardenlul*[103] ce ești.

Lindsey se zbătea întruna în strânsoarea lui, însă el nu se dădea bătut, ținând-o și mai bine și spunând:

— Iubito, oprește-te! Nu înțelegi.

Hassan se uită la Colin. Împreună, se năpustiră către CC, Hassan având ca țintă o lovitură în șold și Colin pregătind un pumn în cap. În ultimul moment, CC întinse mâna și îl lovi pe Colin atât de tare în maxilar, încât înțepăturile viespilor încetară pe loc să-l mai doară. Iar apoi, cu piciorul, CC trase picioarele lui Hassan de sub el. Colin și Hassan nu erau potriviți pentru a salva o domnișoară aflată la ananghie.

Și totuși, Lindsey nu prea era o domnișoară aflată la ananghie. După ce Colin căzu la pământ, deschise ochii și o văzu pe Lindsey întinzând mâna, apucându-l pe CC de boașe, strângându-le și răsucindu-le. CC căzu în genunchi, se aplecă și îi dădu drumul lui Lindsey.

Amețit, Colin se târî către obeliscul arhiducelui, singura locație geografică din lume care nu se învârtea. Îl apucă bine cu ambele mâini și se ridică. Deschizând ochii, văzu că JSPS era în continuare leșinat. Lindsey și Katrina erau îngenuncheate deasupra lui.

Și apoi, Colin simți îngerii ridicându-l de subsuori, trăgându-l către casa lor din ceruri, și se simți ușor și liber. Își întoarse capul spre stânga și îl văzu pe Hassan. Își întoarse capul la dreapta și îl văzu pe PCMT.

— Hei, spuse PCMT, ești bine?

— Da, răspunse Colin. A fost drăguț din partea prietenului tău să, ăăă, îi vină de hac.

— E un băiat bun. Dar chestia asta e nașpa, omule. Am avut de-a face doi ani de zile cu rahatu' ăsta dintre Colin și Kat. Îl iubesc pe Colin, dar toată situația asta e ridicolă. Lindsey e un om bun, care nu merită așa ceva.

CC îl întrerupse. Se părea că-și revenise.

— Nu mai vorbi cu târfulița aia.

— Ooo, nu mai spune, Col. Tu i-ai tras-o ăsteia, frățioare, nu el.

— Sunteți cu toții niște fătălăi afurisiți! strigă CC, la care Hassan spuse:

— Suntem trei contra unu.

Și se năpusti spre CC.

Și, desigur, erau trei contra unu. Și ce mai unu! Goana lui Hassan fu primită cu un pumn care îi intră incredibil de departe în abdomen. Hassan fu gata să cadă, dar nu căzu, întrucât CC îl luase de gât. Colin alergă cu mâna dreaptă ridicată. Pumnul ajunse la destinație, dar (1) Colin uită să și-l închidă, așa încât plesni, nu lovi, și (2) în loc să-l plesnească pe CC, sfârși prin a-l plesni bine de tot pe Hassan peste obraz, moment în care Hassan reuși în cele din urmă să cadă la pământ.

PCMT sări atunci în spatele lui CC și, preț de o secundă, se părea că lupta avea să sfârșească într-o remiză. Dar apoi CC îl apucă pe PCMT de o mână și îl aruncă într-o parte, lăsându-i pe Colin și pe CC să fie mai mult sau mai puțin față-n față.

Colin se apucă să utilizeze o strategie pe care tocmai o inventase și care se numea „moara“ — implica rotirea brațelor precum o moară, astfel încât să-și țină la distanță atacatorul. Strategia funcționă de minune vreo opt secunde, până ce CC îl prinse de mâini. Iar apoi, chipul pătrățos și roșu al lui CC se afla la câțiva centimetri de cel al lui Colin.

— Omule, n-am vrut s-o fac, începu să-i explice CC cu o atitudine remarcabil de calmă. Dar, știi, tu m-ai provocat.

— Teoretic, bombăni Colin. Mi-am ținut promisiunea. *Eu* n-am *spus* nim…

Dar explicația profundă îi fu retezată de o lovitură iute. În clipa de dinaintea ei, Colin o simți pe șira spinării — o durere fantomă —, iar apoi, genunchiul lui CC ateriză între picioarele lui Colin atât de puternic, încât Colin părăsi pentru scurt timp pământul. *Zbor*, gândi el. *Pe aripile unui genunchi*. Înainte să cadă, Colin vomită.

Ceea ce se dovedi a fi o idee bună, de vreme ce CC încetă să-și mai bată capul cu el. Colin căzu la pământ, gemând, valuri de durere radiind din zona lovită. Se simțea ca și când golul Franz Ferdinandian din stomacul lui se rupsese acum, iar durerea crescu și crescu, de la gaură de glonț la canion, până ce, într-un sfârșit, Colin se transformă în acea gaură. Devenise un vid de durere.

— O, Doamne, spuse Colin în cele din urmă. O, Doamne, boașele mele!

Colin greșea. Dacă s-ar fi aflat într-o stare mai bună, ar fi recunoscut că nu *boașele* erau cele care dureau, ci mai degrabă creierul său. Impulsurile nervoase zburau de la testicule la creier, unde receptorii

durerii erau declanșați, iar creierul îi spunea lui Colin să simtă durerea în boașe, întrucât trupul mereu ascultă de creier. Boașe, mâini, stomacuri — ele nu dor niciodată. Toată durerea se află la nivelul creierului.

Durerea îl ameți și îl slăbi, așa încât se întoarse pe o parte, ghemuit în poziție fetală, cu ochii închiși. Capul îi înota într-o durere năucitoare și, pentru o clipă, adormi. Dar trebui să se ridice, fiindcă îl auzi pe Hassan bombănind în timp ce primea lovitură după lovitură, așa încât Colin se târî până la obelisc și se ridică ușor, mâinile ajungându-i până la mormântul arhiducelui.

— Sunt încă aici, spuse Colin de-abia auzit, cu ochii închiși în timp ce încerca să-și mențină echilibrul. Hai să-mi vii de hac.

Dar când deschise ochii, CC plecase. Colin auzea greierii zumzăind într-un ritm care se potrivea boașelor lui încă pulsânde. Prin lumina cenușie a amurgului, Colin o văzu pe Lindsey Lee Wells cu trusa ei de prim ajutor îngrijindu-l pe Hassan, ale cărui bluză de camuflaj și vestă portocalie erau pline de sânge. JSPS și PCMT împărțeau o țigară — JSPS avea deasupra ochiului un cucui care chiar făcea să pară că fruntea lui avea să dea naștere unui ou de găină. Colin ameți și apoi se întoarse, îmbrățișând obeliscul. Când deschise din nou ochii, observă că ochelarii îi dispăruseră și, între amețeală și astigmatism, literele din fața lui începură să danseze. Arhiducele *Franz Ferdinand*. Făcu o anagramă pentru a-și ușura durerea.

— Ha, murmură el după o clipă. A naibii coincidență!

— *Kafir*-ul s-a trezit, remarcă Hassan.

Lindsey veni într-un suflet spre Colin, îi șterse ultimele rămășițe ale tutunului de pe lobul urechii și îi șopti la ureche:

— *Mein held*[104], îți mulțumesc că mi-ai apărat onoarea. Deci, unde te-a lovit?

— În creier, spuse Colin, de data asta nimerind varianta corectă.

102 Arabă: „Înregistrează“.
103 Olandeză. Se traduce, literal, prin „penisul calului“.
104 Germană: „Eroul meu“.

(șaptesprezece)

Dimineața zilei următoare, care era o zi de luni, era cea de-a douăzeci și doua dimineață pe care o petreceau în Gutshot și, fără doar și poate, cea mai proastă. Pe lângă sensibilitatea din interiorul și exteriorul boașelor sale, tot trupul lui Colin era inflamat din pricina unei zile în care mersese și alergase, și împușcase, și fusese lovit. Iar capul îi plesnea de durere — de fiecare dată când deschidea ochii, fascicule de durere febrilă, demonică îi săgetau creierul. Cu o noapte înainte, Paramedicul (în Devenire) Lindsey Lee Wells îl diagnosticase cu contuzii moderate și „boașe scrântite“, după o căutare istovitoare pe site-urile medicale. Îl diagnostică pe CC ca suferind de „Sunt-un-măgar-iar-Lindsey-nu-o-să-mai-vorbească-cu-mine-în-veci-itită“.

Ținând ochii închiși cât de mult putu, Colin se duse împleticit către baie, unde îl găsi pe Hassan privindu-se în oglindă. Buza de jos îi era hidos de distrusă — arăta de parcă mesteca un pumn de tutun — și ochiul drept aproape că nu i se mai putea deschide de umflat ce era.

— Cum te mai simți? îl întrebă Colin.

Drept răspuns, Hassan se întoarse spre Colin și îi arată chipul bine învinețit.

— Da, sigur, spuse Colin, întinzând mâna pentru a porni dușul. Dar ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

Hassan schiță un zâmbet.

— Dacă aș putea s-o fac din nou, spuse el, vorbind foarte lent și ușor nedeslușit din pricina buzei imense — pur și simplu m-aș lăsa călcat în picioare și omorât de către Porcul-Satană.

Când Colin coborî să ia micul dejun, o văzu pe Lindsey stând la masa din lemn de stejar și sorbind dintr-un pahar cu suc de portocale.

— Chiar nu doresc să vorbesc despre asta, zise ea preventiv. Dar sper din tot sufletul că boașele tale sunt bine.

— Și eu, spuse Colin.

Le verificase când făcu duș. Erau la fel, doar că ușor mai sensibile.

Sarcina lor pentru acea zi — lăsată pe un bilet scris de Hollis — era să intervieveze o femeie pe nume Mabel Bartrand.

— O, frate, spuse Lindsey când Colin îi citi numele. E la celălalt azil, cel pentru oamenii cu *adevărat* bătrâni. Nu pot să fac asta azi. Nu pot… Doamne. Haideți să tragem chiulul. Să ne întoarcem în pat să dormim.

— Votez pentru asta, murmură Hassan printre buzele sale cărnoase.

— Probabil că ar mai ajuta-o și pe ea compania noastră, spuse Colin, încercând să-și folosească bine-cunoscutul sentiment al singurătății în slujba puterilor binelui.

— Doamne-Dumnezeule, chiar știi cum să-mi bagi pe gât sentimentul de vină, spuse Lindsey. Să mergem!

Mabel Bartrand locuia într-un centru de asistență cam la douăzeci de kilometri de Gutshot, prima ieșire la sud de Hardee's. Lindsey știa drumul, așa că ea fu cea care conduse Dricul. Pe alee, nimeni nu vorbi. Erau prea multe de discutat. Și, oricum, trupul lui Colin ziceai că era făcut din rahaturi pure, nediluate. Însă, în sfârșit, viața i se liniștise suficient pentru a reveni la întrebarea problematică în legătură cu Katherine a III-a și la eșecul memoriei lui. Totuși, capul îl durea prea tare pentru ca ceva să aibă noimă.

Un asistent îi întâmpină la recepție și îi conduse către camera lui Mabel. Locul era infinit mai deprimant decât Sunset Acres. Aici, singurul sunet era cel produs de aparatele din camere, iar holurile erau aproape goale. La televizorul deschis pe canalul meteo din salonul de recreație nu se uita nimeni; cele mai multe uși erau închise; cei câțiva oameni care ședeau în salon păreau confuzi sau pierduți sau — cel mai rău — înspăimântați.

— *Domnișoară Mabel*, spuse asistentul pe un ton vesel, condescendent, aveți musafiri.

Colin porni reportofonul. Folosea aceeași bandă de ieri, înregistrând peste confesiunea lui CC.

— Sal'tare, spuse Mabel.

Femeia stătea într-un fotoliu de piele cu spătar rabatabil în ceea ce părea a fi un dormitor, cu un pat de o singură persoană, un scaun, un birou nefolosit din lemn și un minifrigider. Părul ei alb, ondulat, care începuse să se rărească, era coafat într-un soi de frizură afro pentru doamne în vârstă. Se înclină în față, și mirosea a om bătrân, aducând ușor a formaldehidă. Lindsey se aplecă, o cuprinse în brațe pe domnișoara Mabel și o sărută pe obraz. Colin și Hassan se prezentară, iar domnișoara Mabel zâmbi, însă nu vorbi.

Într-un târziu, Mabel întrebă:

— Să fie oare Lindsey Wells?

— Da, doamnă, spuse Lindsey, așezându-se lângă ea.

— O, Lindsey, scumpo, nu te-am mai văzut de-atâta amar de vreme. Cred c-au trecut *ani*, nu-i așa? O, ce mă bucur că te văd!

— Și eu mă bucur, Mabel.

— M-am gândit mult la tine și îmi doream să mă vizitezi, da' n-ai făcut-o niciodată. Uită-te la tine ce bine arăț' și ce mare te-ai făcut. Gata cu păru' albastru, îhî. Ce-ai mai făcut în ultimu' timp, scumpa mea?

— Nimic special, Mabel. Tu ce-ai mai făcut?

— Am nouăzeci și patru de ani! Ce crezi că pot să fac? râse Mabel, iar Colin făcu la fel. Cum te cheamă? îl întrebă ea pe Colin, și el își spuse numele. Hollis, i se adresă Mabel lui Lindsey. Ăsta e ginerele doctorulu' Dinzanfar?

Domnișoara Mabel se aplecă în față și întinse spre Hassan un deget care nu voia să stea drept.

— Nu, donșoară Mabel. Eu sunt Lindsey, fiica lui Hollis. Fiica doctorului Dinzanfar, Grace, a fost bunica mea, iar Corville Wells a fost bunicu' meu. El e Hassan, un prieten de-al meu, care vrea să vorbească cu tine despre zilele de odinioară pe care le-ai petrecut în Gutshot.

— O, e în regulă, spuse domnișoara Mabel. Uneori devin confuză, le explică ea.

— Nu-i nicio problemă, o liniști Lindsey. Mă bucur mult că te văd.

— Și eu, Lindsey. Nu pot să nu remarc cât ești de frumoasă. Te-ai maturizat complet, nu-i așa?

Lindsey zâmbi, iar Colin observă că avea lacrimi în ochi.

— Spune-ne o poveste despre zilele de odinioară din Gutshot, zise Lindsey, și Colin își dădu seama în acel moment că în interviul de azi nu aveau să pună cele patru întrebări ale lui Hollis.

— M-am tot gândit la domnul doctor Dinzanfar. Înainte ca el să fi construit testilăria aia, avea Magazinu' Universal. Eu eram o chestie micuță, înaltă cât juma' de câine de vânătoare. Și el avea un singur ochi, să știț'. A luptat în Primul Război Mondial. Ei bine, într-o zi, noi ne aflam la magazin și tătucu' mi-a dat un penny roșu, cu care m-am dus fuguța la tejghea și am spus: „Domnule doctor Dinzanfar, aveț' bomboane de un penny?“ Iar el s-a uitat la mine și a spus: „Îmi pare rău, Mabel. Nu avem niciun fel de bomboane de un penny în Gutshot. Nu avem decât bomboane *gratis*“.

Mabel închise ochii în timp ce ei toți erau pătrunși de poveste. Femeia părea acum să doarmă, respirând încet și ritmic, dar apoi ochii i se deschiseră brusc și spuse:

— Lindsey, mi-a fost tare dor de tine. Mi-era dor să-ți țin mâna.

În acel moment, Lindsey începu să plângă.

— Donșoară Mabel, trebuie să plecăm, da' o să mă-ntorc la sfârșitu' săptămânii și-o să te vizitez din nou, îți promit. Îmi cer s… îmi cer scuze că nu te-am mai vizitat în ultima vreme.

— E în regulă, scumpo. Nu-ț' face griji în legătură cu asta. Data viitoare când vrei să mă vizitezi, vino între doișpe jumate și unu ș-am să-ț' dau jeleu' meu. E fără zahăr, da' e bun!

Mabel îi dădu drumul mâinii lui Lindsey în cele din urmă, iar Lindsey o sărută și plecă.

Colin și Hassan zăboviră puțin ca să-și ia rămas-bun și, când ajunseră în salonul de recreație, o găsiră pe Lindsey bocind — un

bocet de genul strigătul-de-moarte-al-unei-hiene. Dispăru în baie, iar Colin și Hassan ieșiră. Hassan se așeză pe marginea trotuarului.

— Nu mă simt bine în locul ăla, spuse el. N-o să ne mai întoarcem aici.

— Dar ce-are?

— E trist, și nu într-un mod amuzant, spuse Hassan. Nu e deloc amuzant. Și nu îmi face bine deloc.

— De ce toate lucrurile trebuie să fie amuzante pentru tine? întrebă Colin. Ca să nu trebuiască să-ți pese vreodată cu adevărat de anumite lucruri?

— Bobițe-în-fund, dr. Freud. De fapt, am să scot o sacoșă plină de bobițe-în-fund pentru fiecare încercare de a mă psihanaliza.

— Bine, bine, Căpitane Chiloți-Amuzanți.

Lindsey ieși din clădire, părând să-și fi revenit.

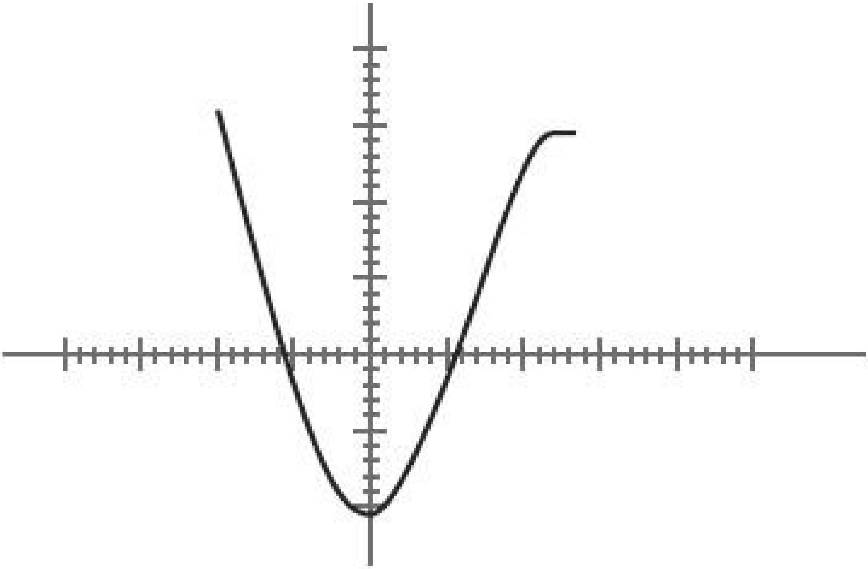
— Sunt bine și nu trebuie să vorbesc despre asta, spuse ea brusc.

În acea seară, Colin finaliză Teorema. De fapt, se dovedi ușor de făcut, deoarece, pentru prima oară în ultimele zile, nu avu parte de nicio distragere a atenției. Lindsey era închisă în camera ei. Hollis era jos, atât de captivată de munca ei/televizor, încât nu spuse nici măcar un cuvânt legat de ochiul negru/albăstrui al lui Hassan sau de vânătaia sub formă de pumn de pe maxilarul lui Colin. Și Hassan se afla pe undeva. O mulțime de oameni se puteau rătăci în Conacul Roz, iar în acea noapte, o mulțime de oameni o făcură.

Se dovedi a fi nedrept de ușor să o termine — acum că știa despre acea dată când fusese Părăsitor, formula pe care o avea era foarte aproape de a fi perfectă. Nu mai trebuia decât să regleze un radical pentru a o finaliza.

$$-D^7x^8 + D^2x^3 - \frac{x^2}{A^3} - Cx^2 - Px + \frac{1}{A} + 13P + \frac{\sin(2x)}{2}\left[1 + (-1)^{H+1}\frac{\left(x+\frac{11\pi}{2}\right)^H}{\left|x+\frac{11\pi}{2}\right|^H}\right]$$

Toată lumea ieși corect în formulă, ceea ce însemna că graficul lui Katherine Mutsenberger arăta astfel:

Un grafic perfect pentru o poveste de dragoste de clasa a patra.

După ce puse creionul jos, își ridică mâinile, cu pumnii bine încleștați. Ca un atlet care câștigase o cursă. Ca iepurele-de-câmp, care sosise din urmă și dăduse peste cap povestea atunci când învinse țestoasa.

Se duse să-i caute pe Lindsey și pe Hassan, pe care îi găsi în cele din urmă în Sala de Jocuri.

— Am finalizat Teorema noastră, îi spuse el lui Lindsey, care stătea pe materialul roz al mesei de biliard, ochii ei căprui fiind în continuare înroșiți.

Hassan era scufundat în canapeaua verde de piele.

— Pe bune? întrebă Lindsey.

— Da. Mi-a luat cam opt secunde. De fapt, aproape c-o terminasem acum vreo două săptămâni; doar că nu mi-am dat seama că funcționa.

— *Kafir*, spuse Hassan, asta este o veste atât de bună, încât aproape c-aș vrea să mă ridic de pe canapea și să-ți strâng mâna. Dar, Doamne-Dumnezeule, e atât de confortabilă. Carevasăzică, acum o putem folosi pentru orice? Pentru oricare doi oameni?

— Da, așa cred.

— Ai s-o folosești ca să prezici viitorul?

— Sigur, se oferi Colin. Cu cine ai de gând să te combini?

— Nu, omule. Am încercat metoda ta cu combinatul și cu fetele, și cu sărutatul, și cu drama și, omule, nu mi-a plăcut. În plus, prietenul meu cel mai bun e o poveste cu morală pe două picioare a ceea ce ți se întâmplă când relațiile romantice nu implică și căsătorie. Așa cum spui tu mereu, *kafir*, toate lucrurile sfârșesc în despărțire, divorț sau deces. Vreau să-mi limitez opțiunile nefericite la divorț sau deces —

asta-i tot. Acestea fiind spuse, ai putea s-o folosești pentru mine și Lindsay Lohan. Nu m-ar deranja s-o convertesc la islamism, dacă înțelegi ce zic.

Colin râse, dar ignoră diatriba.

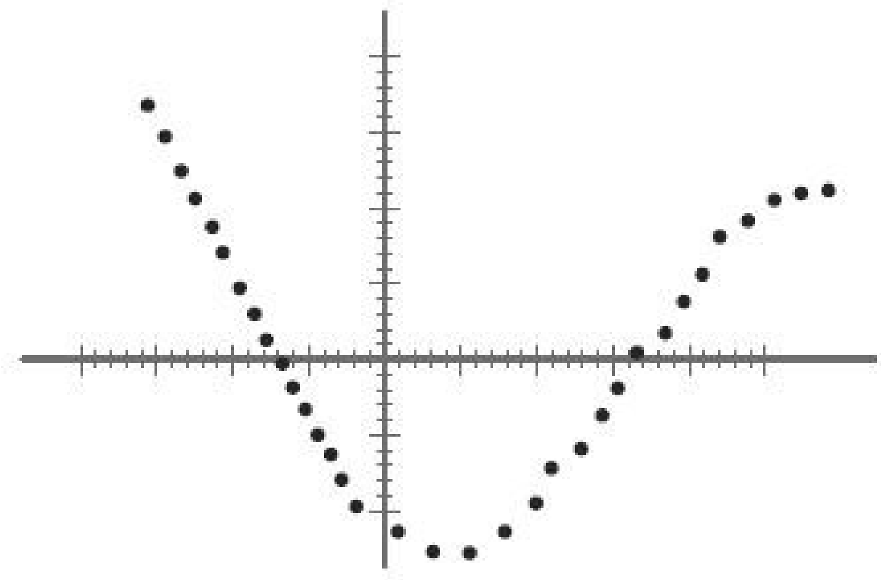
— Folosește-o pentru mine și Colin, spuse Lindsey aproape în șoaptă, privindu-și genunchii goi și bronzați. Celălalt Colin, vreau să zic, adăugă ea.

Și Colin începu imediat să lucreze. Se așeză și își puse o carte pe genunchi, după care scoase carnețelul și creionul. În timp ce umplea variabilele, spuse:

— Acum, ca să știi și tu, dacă ești înșelat se consideră că ești părăsit. Nu vreau să te enervezi pe chestia asta; doar că așa funcționează Teorema.

— Corect, spuse Lindsey tăios.

Colin se jucase cu Teorema atât de mult, încât știa numai văzând numerele cum avea să arate, totuși, execută mișcările de a pune fiecare punct pe grafic.

Când i-o arătă, ea spuse:

— Stai, ce-i asta?

— Ăsta e CC care îți dă papucii, răspunse Colin.

— Așadar, funcționează, zise ea, fără nicio urmă de emoție. E ciudat — mă simt tristă, dar nu din cauza lui. Tot ce simt în legătură cu această despărțire e… că pur și simplu sunt ușurată.

— Ușurarea e un sentiment de-al Părăsitorilor, remarcă el ușor îngrijorat.

Lindsey sări de pe masa de biliard și se trânti pe canapea lângă

Colin.

— Cred că tocmai mi-am dat seama că nu vreau sub nicio formă să fiu împreună cu un măgar de care nici măcar nu mă simt atrasă. Astea sunt două revelații separate: nu vreau să mă combin cu măgari și nu mă simt deloc excitată de tipii musculoși. Cu toate că am plâns ca un copil de doi ani la azil; așa că ușurarea e probabil temporară.

Hassan îi înșfăcă lui Colin carnețelul.

— Se pare că avurizida asta chiar funcționează.

— Da, știu.

— Ei bine, totuși, nu că-mi doresc să mă șterg la fund cu descoperirea ta, dar n-ai făcut decât să-mi dovedești ceea ce deja știam — că tipii care joacă fotbal știu cum să folosească avurizidul de teren și Katherinele îi părăsesc pe Colini așa cum Hassanii mănâncă Monster Thickburgeri: cu lăcomie, cu pasiune și des.

— Ei bine, adevăratul test e dacă poate *prezice* curba unei relații, spuse Colin.

— O, hei, zise Lindsey, părând să-și amintească ceva. Întreabă-l pe Hassan ce făcea în Sala de Jocuri cu vreo douăzeci de minute înainte ca tu să fi apărut aici.

— Ce anume făceai în Sala de Jocuri cu vreo douăzeci de min…

— Doamne, nu lua lucrurile *ad litteram*, spuse Hassan. Stăteam pe internet.

— De ce stăteai pe internet?

Hassan se ridică, zâmbind prin buza lui umflată. Îi ciufuli părul afro când trecu pe lângă el, apoi se opri în cadrul ușii și spuse:

— Eu și Fulgerașul ne-am hotărât să ne mutăm spectacolul la colegiu, spuse Hassan, iar Colin deschise gura să vorbească, însă Hassan continuă: M-am înscris doar pentru două cursuri în toamnă, așa că te rog să nu-ți dai drumul în chiloți. Vreau să iau lucrurile pas cu pas. Nu-mi spune cât de al naibii de fericit ești. Știu deja.[105]

105 Și, desigur, pe 9 septembrie, Hassan avea să se afle la ora 10 într-o sală de la colegiu, fiind prezent la un curs numit English Composition, deși acesta intra în conflict direct cu multiubita sa tovarășă, prietenă și posibil iubită închipuită, Judge Judy.

(optsprezece)

În acea dimineață de joi, Colin reuși să doarmă în ciuda cocoșului, dar nu și a lui Lindsey, care sări pe patul lui spunând:

— Scoală-te! Mergem în Memphis.

Se lăsă cu grație jos, fundul ei aterizând pe pat, și cântă:

— Memphis. Memphis. O să chiulim de la muncă și-o să mergem în Memphis. Să o spionăm pe Hollis și să aflăm de ce a umplut borcanul cu înjurături.

— Îhî, murmură Colin ca și când ar fi fost somnoros, dar, în realitate, nu era — prezența ei îl făcu să se trezească imediat.

Când Colin ajunse jos, Hassan era treaz, îmbrăcat și terminase de mâncat. După câteva zile de recuperare, fața îi revenise aproape la normal. Acum cotrobăia printr-o harababură de hârtii.

— *Kafir*, spuse el cu voce tare, ajută-mă să găsesc adresa depozitului. M-am pierdut într-o mare de foi de calcule.

Lui Colin îi luă aproximativ treizeci de secunde pentru a găsi adresa depozitului din Memphis. O găsi pe o scrisoare adresată firmei Gutshot Textiles, Inc.

— MapQuest 2246 Trial Boulevard, Memphis, Tennessee 37501, strigă Hassan.

— Bestial! Bună treabă, Hassan! strigă Lindsey drept răspuns.

— Ei bine, teoretic vorbind, eu am găsit-o, sublinie Colin.

— Lasă-mă pe mine să culeg laurii. Am avut o săptămână nasoală, spuse Hassan în timp ce se prăbuși, dramatic, pe canapea. Hei, Singleton, cum îți place asta? Ești singurul din casa asta care nu a fost Părăsit recent.

Era adevărat. Dar Hassan păru să treacă peste Katrina imediat, iar Lindsey tocmai dăduse buzna în camera lui Colin cântând, așa încât putea în continuare să pretindă titlul de Cel Mai Devastat Părăsit al Casei, chiar dacă trebuia să admită că nu și-o mai dorea înapoi pe K-19. Voia să o sune; voia ca ei să îi fie dor de el; dar, după cum se dovedi, el era bine. Își dădu seama că era interesant să fii singur.

Hassan se oferi să conducă, iar Lindsey se abonă la locul din dreapta șoferului, așa încât, chiar dacă era mașina lui, Colin fu exilat pe bancheta din spate, unde se ghemui la geam și citi nuvela *Seymour* a lui J.D. Salinger. O termină în momentul în care Memphis apăru la orizont. Nu era Chicago, însă lui Colin îi era dor de zgârie-nori.

Merseră prin centru și ieșiră de pe șosea într-o parte a orașului care

părea să cuprindă numai clădiri joase, cu puține ferestre, și chiar și mai puține indicatoare care să informeze cititorii cu privire la rostul lor. După câteva cvartale, Lindsey făcu semn spre una dintre clădiri, iar Hassan trase într-o parcare cu patru locuri, care era goală.

— Ești sigură că aici e?

— E adresa pe care tu ai găsit-o, îi răspunse Lindsey.

Intrară într-o încăpere mică cu un birou de recepție, care nu avea niciun recepționer, apoi se îndreptară către o latură a depozitului.

Era extrem de cald, dar vântul sufla cu putere, astfel încât puteai să te simți cât de cât bine. Colin auzi niște zgomote, își ridică privirea și văzu un buldozer pe un câmp din spatele depozitului. Singurii oameni pe care îi zări erau tipul care manevra buldozerul și cel din spatele lui, care conducea un stivuitor. Pe stivuitor se aflau trei cutii de carton imense. Colin se încruntă.

— O vedeți pe Hollis pe undeva? șopti Lindsey.

— Nu.

— Duceți-vă și întrebați-i pe tipii ăia dacă au auzit vreodată de Gutshot Textiles, spuse Lindsey.

Lui Colin nu îi făcea prea mare plăcere să intre în vorbă cu străini care conduceau stivuitoare, dar nu spuse nimic și porni spre câmp.

Buldozerul ridică o ultimă grămadă de pământ și apoi se îndepărtă pentru a face loc stivuitorului. Când se apropie de groapa săpată, Colin se apropie și el. Era foarte aproape de groapă cât să poată scuipa semințe[106], când stivuitorul se opri, tipul coborî, întinse mâinile și aruncă prima cutie în pământ. Ateriză cu o bufnitură. Colin continuă să meargă.

— Sal'tare, ce faci? întrebă bărbatul, un negru, mic de statură, care avea păr alb pe la tâmple.

— Bine, spuse Colin. Lucrezi pentru Gutshot Textiles?

— Îhâm.

— Ce-arunci în groapă?

— Nu cre'că e problema ta, atâta timp cât nu deții groapa asta.

Colin nu prea avea un răspuns pentru asta — nu *era* groapa lui. Vântul se înteți chiar atunci, iar pământul uscat se ridică din groapă și îi învălui într-un nor. Colin se răsuci pe călcâie pentru a înfrunta cu spatele vârtejul de praf, iar apoi îi văzu pe Hassan și pe Lindsey apropiindu-se brusc de el. Colin auzi bufnitura unei alte cutii, însă nu voia să se întoarcă. Nu voia să-i intre praf în ochi.

Dar se întoarse, întrucât nu era doar praf care zbura. A doua cutie se deschise și mii de fire pentru tampoane, atent împletite, fluturau pe lângă el, Hassan și Lindsey — zburând pe deasupra și prin jurul lor. Se uită în sus și văzu firele gonind pe lângă el, scufundându-l într-un nor format numai din ele. Arătau ca niște zărgani sau ca niște lumini fantomatice. Colin se gândi la Einstein. Un geniu incontestabil (care în

mod clar nu fusese niciodată un copil-minune), Einstein descoperise că lumina putea să funcționeze, într-un aparent paradox, atât ca particulă discretă, cât și ca val. Colin nu înțelesese niciodată la ce se referea, dar acum, mii de fire fluturau peste tot prin jurul lui — bucățele de lumină rupte și valuri unduioase nesfârșite.

Întinse mâna să prindă unul și reuși să apuce mai multe, iar ele continuau să vină, acoperindu-l, zburând peste tot prin jurul lui. Firele de tampoane nu mai arătaseră niciodată atât de frumos în timp ce se roteau în sus și în jus cu ajutorul vântului, aterizând pe pământ, iar apoi răsucindu-se și zburând din nou, căzând și ridicându-se, căzând și ridicându-se.

— La dracu', spuse bărbatul. Nu e ceva deosebit?

— Chiar e, spuse Lindsey, care ajunsese brusc lângă Colin și îi atingea ușor mâna.

Câteva fire răzlețe încă se mai ridicau din cutie, dar cea mai mare parte a armatei de fire de tampoane începură să dispară, purtate de vânt.

— Arăț' ca mămica ta, îi spuse bărbatul.

— Mi-aș dori să nu spui asta, zise Lindsey. Și, apropo, tu cine ești?

— Eu sunt Roy, spuse el. Sunt directoru' de operațiuni pentru Gutshot Textiles. Mama ta o să ajungă aici cât de curând. Dar las-o pe ea să-ț' explice. Veniț' cu mine să vă ofer ceva de băut.

Ei plănuiseră să o *spioneze* pe Hollis, nu să ajungă înaintea ei la depozit, însă Colin își dădu seama că elementul de discreție se cam pierduse.

Roy împinse ultima cutie în groapă, iar aceasta nu se deschise. Apoi își duse două degete la gură, scoțând un fluierat asurzitor, și îi făcu semn buldozerului, care reveni la viață.

Cei patru se întoarseră la depozitul fără aer condiționat. Roy le spuse să stea cuminți și se întoarse pe câmp.

— A luat-o razna, spuse Lindsey. „Directorul ei de operațiuni“ e un tip pe care nu l-am mai văzut niciodată și ea îi spune acestui tip să ne îngroape produsele în spatele depozitului? E nebună de legat. Ce naiba vrea, să ruineze orășelul nostru?

— Nu prea cred, spuse Colin. Vreau să zic, sunt de acord că e nebună. Dar nu cred că vrea să rui…

— Scumpo, auzi Colin în spatele lui, iar când se întoarse, o văzu pe Hollis Wells îmbrăcată în costumul ei roz cu pantaloni. Ce *faci* aici? întrebă Hollis, fără să pară prea mânioasă.

— Hollis, ce dracu' se-ntâmplă cu tine? Ai luat-o razna? Cine naiba e Roy? Și de ce *îngropi* totul?

— Lindsey, scumpo, compania nu mai merge deloc bine.

— Dumnezeule, Hollis, tu stai trează toată noaptea ca să încerci să-mi distrugi viața? Vinzi terenuri, scoți fabrica din funcțiune, iar apoi

orașul va muri și eu va trebui să plec?

Hollis își ridică bărbia.

— Poftim? Lindsey Lee Wells, nu. Nu! Lindsey, nu mai e nimeni care să le *cumpere*. Avem un singur client — StaSure, iar ei cumpără un sfert din ceea ce producem noi. Am pierdut totul din pricina companiilor din afară. Totul.

— Stai puțin, ce-ai zis? întrebă Lindsey calmă, deși Colin își dădu seama că ea auzise.

— Le-am tot stocat în depozit. Dar veneau din ce în ce mai multe cutii. Și situația s-a înrăutățit, până ce s-a ajuns aici.

Iar apoi, Lindsey înțelese.

— Nu vrei să concediezi pe nimeni.

— Așa e, scumpo. Dacă am produce doar cât vindem, am pierde foarte mulți oameni. Gutshot pur și simplu ar muri.

— Stai puțin, atunci de ce naiba i-ai angajat pe *ei* ca să facă un serviciu inventat? întrebă Lindsey, gesticulând spre Colin și Hassan. Vreau să zic, având în vedere că suntem atât de falite.

— Nu e inventat. Peste o generație de-acum încolo s-ar putea să nu mai existe nicio fabrică și vreau ca toți copiii și toți nepoții tăi să știe cum a fost, să afle cum eram *noi*. Și mi-a plăcut de ei. Am crezut că vor fi buni pentru tine. Lumea nu va fi mereu așa cum ți-ai imaginat-o tu, scumpo.

Lindsey făcu un pas spre mama ei.

— Acum înțeleg de ce lucrezi de-acasă, spuse ea. Pentru ca nimeni să nu-și dea seama de ceea ce se-ntâmplă. Nu știe nimeni?

— Doar Roy, răspunse Hollis. Și nu poți să spui nimănui. O s-o mai putem duce așa încă vreo cinci ani, așa că asta o să facem în continuare. Și, până atunci, o să-mi dau toată silința să găsesc noi metode de a face bani.

Lindsey își îmbrățișă mama și își lipi capul de pieptul ei.

— Cinci ani e o periodă mare de timp, mamă, spuse ea.

— Este și nu este, îi răspunse Hollis, mângâind-o pe păr. Este și nu este. Dar nu e lupta ta; e a mea. Îmi pare rău, scumpo. Știu că am fost mai ocupată decât ar trebui să fie o mamă.

Iar acesta, spre deosebire de înșelatul lui CC, era un secret pe care era mai bine să-l ții, gândi Colin. Oamenilor nu le-ar fi făcut plăcere să afle că trei sferturi dintre firele de tampoane pe care le produceau erau îngropate sau că plățile lor nu aveau aproape nimic de-a face cu profiturile companiei, ci mai mult cu compasiunea patroanei.

Hollis și Lindsey merseră împreună către casă, lăsându-i pe Colin și pe Hassan singuri în Dric. După o vreme, Hassan spuse:

— Am avut o, ăăă, deșteptare spirituală orbitoare.

Colin îl privi perplex.

— Poftim?

— Vezi pe unde mergi, *kafir*. De fapt, a început acum câteva nopți, așa că bănuiesc că nu e atât de dramatică — la azilul bătrânilor, când ai spus că eram domnul Chiloți-Amuzanți fiindcă voiam să evit să fiu rănit.

— Nicio îndoială în legătură cu asta, spuse Colin.

— Da, ei bine, e o prostie, și știam că e o prostie, dar apoi am început să mă întreb de ce anume eram domnul Chiloți-Amuzanți, și nu am găsit niciun răspuns bun. Și după aceea, la depozit, am început să mă gândesc la ceea ce face Hollis. Vreau să zic, își oferă tot timpul liber și toți banii, astfel încât oamenii să-și păstreze locurile de muncă. Ea *face* ceva.

— Bine..., spuse Colin, neînțelegând.

— Iar eu sunt un ne-făcător. Adică, sunt leneș, dar, de asemenea, sunt bun la ne-făcut lucrurile pe care se presupune că nu trebuie să le fac. N-am băut niciodată și nu m-am drogat niciodată, și nu mi-am tras-o cu fete, și nu am bătut oameni, și nu am furat niciodată nimic sau chestii de genul. Am fost tot timpul bun la asta, deși vara asta am cam făcut excepție de la regulă. Dar apoi, faptul că am făcut toate chestiile astea aici a fost ciudat și greșit, așa că acum sunt fericit că m-am întors la ne-făcut. Dar n-am fost niciodată un *făcător*. Nu am *făcut* niciodată ceva pentru a ajuta pe cineva. Până și chestiile religioase care implică să faci anumite lucruri, eu nu le fac. Eu nu fac *zakat*.[107] Nu țin Ramadanul. Sunt un ne-făcător desăvârșit. Pur și simplu sug mâncarea și apa, și banii din lume, și tot ce ofer înapoi e un „Hei, sunt foarte bun la ne-făcut. Uită-te la toate lucrurile rele pe care nu le fac! Acum am să-ți spun niște bancuri!“

Colin aruncă o privire și îl văzu pe Hassan bând dintr-o doză de Mountain Dew. Simțind că trebuie să spună ceva, Colin remarcă:

— Asta e o revelație spirituală foarte bună.

— Încă n-am terminat, avurizidule. Am luat o gură de suc. Dar, oricum, să fii amuzant e o metodă a ne-făcutului. Stai jos și faci glume, și ești domnul Chiloți-Amuzanți, și pur și simplu îți bați joc de oamenii care încearcă să facă ceva. Îmi bat joc de tine, când îți revii și încerci să te îndrăgostești de o altă Katherine. Sau îmi bat joc de Hollis că adoarme în fiecare seară înconjurată de hârtii. Sau râd de tine că ai tras în cuibul de viespi, când eu n-am împușcat deloc. Așa că asta e. Am să încep să fac.

Hassan își termină doza de Mountain Dew, o strânse și îi dădu drumul pe jos.

— Vezi, tocmai am făcut ceva. De obicei, spuse el, aș fi aruncat rahatul ăla pe bancheta din spate, unde n-ar trebui să o văd și de unde tu ar trebui să o arunci la următoarea întâlnire cu o Katherine. Dar o las aici, astfel încât să îmi amintesc s-o iau când ajungem la Conacul Roz. Doamne, cineva ar trebui să-mi ofere o Medalie Congresională de

Onoare pentru Făcut.

Colin râse.

— Ești în continuare amuzant, spuse Colin. Și ai făcut ceva lucruri bune. De pildă, te-ai înscris la colegiu.

— Da, mă duc acolo. Totuși — dacă am de gând să fiu un făcător get-beget, observă Hassan, prefăcându-se îmbufnat, probabil c-ar trebui să mă înscriu la *trei* cursuri. E o viață dură, *kafir*.

106 Recordul pentru scuipatul semințelor de pepene roșu e deținut de Jim Dietz, care în 1978 a scuipat o sământă de pepene roșu de la o distanță de 21 de metri. Colin era sigur mult mai aproape de acea groapă.

107 Să dai lucruri oamenilor săraci, una dintre cele mai importante trăsături ale credinței islamice.

(nouăsprezece)

Lindsey și Hollis ajunseră înaintea lor acasă, de vreme ce Colin și Hassan trebuiseră să oprească la Hardee's pentru un Monster Thickburger. În timp ce stăteau în camera de zi a Conacului Roz, Hollis le spuse:

— Lindsey s-a dus să doarmă la prietena ei, Janet. Era cam abătută în mașină. Bănuiesc că e din cauza acelui băiat.

Hassan încuviință și se așeză pe canapea lângă ea. Creierul lui Colin începu să lucreze. Își dădu seama că trebuia să găsească o metodă de a ieși din Conacul Roz fără a trezi suspiciuni.

— Pot să fac ceva să te ajut? o întrebă Hassan.

Hollis se lumină la față și spuse:

— Sigur. Sigur. Pot să stai aici cu mine, ca să facem brainstorming — toată noaptea, dacă ai timp.

— Mișto, spuse Hassan.

Colin se prefăcu că tușește, după care vorbi repede:

— Eu cred c-am să ies puțin. Cred c-am să mă duc să campez. Probabil o să *sitzpinkler* afară și o să dorm în mașină, totuși — am de gând să-ncerc.

— Poftim? spuse Hassan, nevenindu-i să creadă.

— Campez, îi răspunse Colin.

— Cu porcii și viespile și CC-ii și toate alea?

— Da, campez, spuse Colin, după care încercă să-i arunce o privire cu subînțeles.

După ce îl privi perplex câteva clipe, Hassan se lumină la față și spuse:

— Ei bine, eu n-am să merg cu tine. După cum știm cu toții, eu sunt un motan care preferă să stea în casă.

— Să-ți ții telefonul deschis, spuse Hollis. Ai cort?

— Nu, dar afară e frumos și am să iau sacul de dormit, dacă e în regulă.

Și înainte ca Hollis să poată obiecta în continuare, sări câte două trepte o dată, își luă bagajul și plecă.

Încă nu se înserase complet — câmpurile căpătau o nuanță de roz cu cât se înălțau mai tare spre orizont. Colin își simțea inima bubuind. Se întreba dacă ea voia să-l vadă. Luase „dormitul la Janet“ drept un indiciu, dar poate că nu era așa. Poate că ea *chiar* dormea la Janet, oricine ar fi fost acea persoană — ceea ce ar fi însemnat să urce

degeaba dealul.

După cinci minute de condus, ajunse la câmpul îngrădit care cândva fusese căminul calului numit Hobbitul. Sări gardul și începu să traverseze câmpul alergând. Colin, desigur, nu credea în alergat, când mersul la pas era suficient — dar aici și acum, mersul la pas nu era suficient. Totuși, încetini în timp ce urca dealul, lanterna fiind o rază de lumină subțire și tremurătoare pe fundalul peisajului care se întuneca. Menținu lumina în fața lui în timp ce se strecura printre tufișuri și lujeri de viță-de-vie și copaci, pământul putrezit de sub picioarele lui sfărâmându-se cu fiecare pas și amintindu-i încotro ne îndreptăm cu toții. În semințe, în pământ. Și nici măcar atunci nu se putu abține să nu facă anagrame. În pământ — Aleargă, Godot; Donator de Curaj. Iar magia prin care „în pământ“ putea deveni „donator de curaj“, combinată cu noul sentiment că el *primise* recent o donație de curaj, îl făcu să meargă în continuare cu pas iute. În vreme ce întunericul devenea atât de desăvârșit încât copacii și rocile erau nu obiecte, ci simple umbre, Colin se cățără până ce, într-un final, ajunse la aflorimentul binecunoscut. Merse de-a lungul rocii, scrutând-o cu lanterna în sus și-n jos, până ce lumina nimeri o crăpătură. Se aplecă și șopti:

— Lindsey?

— Doamne, am crezut că ești un urs.

— Total opusul. Eram prin apropiere și mă gândeam să trec pe-aici, spuse el.

Îi auzi hohotele de râs reverberând în peșteră.

— Dar nu vreau să deranjez.

— Intră, spuse ea, iar el se strecură prin crăpătură și merse pe-o parte până ce ajunse în încăpere.

Lindsey își deschise lanterna; se orbeau reciproc.

— Mă gândeam eu c-o să vii, spuse ea.

— Păi, i-ai zis mamei tale c-o să dormi la Janet.

— Da, recunoscu ea. A fost un soi de cod.

Lindsey îndreptă lanterna spre un loc de lângă ea, după care o întoarse spre Colin, ca și când conducea un avion către poarta de îmbarcare. El se apropie, iar Lindsey formă un scaun din câteva perne, astfel încât Colin să se așeze lângă ea.

— Stinge-te, lanternă blestemată, spuse ea, și se făcu beznă.

***

— Cea mai supărătoare parte a acestei probleme e că nici măcar nu sunt supărată. Mă refer la Colin. Fiindcă eu… la urma urmei, mie pur și simplu nu mi-a păsat. De el, de faptul că mă plăcea, de faptul că i-a tras-o Katrinei. Pur și simplu… nu-mi pasă. Hei, ești aici?

— Da.

— Unde?

— Aici. Salut!
— O, salut!
— Continuă.
— Da. Deci, nu știu. A fost atât de ușor să las astea să plece. Mă gândesc întruna să mă supăr, dar au trecut trei zile și nici măcar nu mă gândesc la el. Îți aduci aminte când am spus că el, spre deosebire de mine, *este adevărat*? Ca să fiu sinceră, nu cred că este. Cred că e mai degrabă plictisitor. Sunt atât de enervată pe treaba asta, fiindcă... vreau să zic, mi-am irosit atâția ani din viață pe el, iar el mă *înșală* și eu nici măcar nu sunt, nu știu, *deprimată* în legătură cu asta?
— Mi-ar plăcea și mie să fiu așa.
— Da, nu prea cred. Se *presupune* că oamenilor trebuie să le pese. E bine când oamenii înseamnă ceva pentru tine, că îți este dor de ei când pleacă. Mie nu mi-e deloc dor de Colin. Pe bune. Nu mi-a plăcut decât *ideea* de a fi prietena lui — iar asta e o irosire atât de mare! Asta am realizat — de *asta* am plâns pe drumul spre casă. Uite-o pe Hollis, care face cu adevărat ceva pentru oameni. Vreau să zic, muncește tot timpul și acum știu că nu e pentru ea; e pentru toți nemernicii ăia din Sunset Acres ce primesc o pensie care le plătește și scutecele. Și e pentru toată lumea de la fabrică.
— ...
— Știi, cândva eram o persoană de treabă. Dar acum Nu. Fac. Niciodată. Nimic. Pentru. Nimeni. Doar pentru retardații pe care nu dau nici măcar doi bani.
— Dar oamenii încă te plac. Toți bătrâneii, toată lumea de la fabrică...
— Corect. Da. Dar ei adoră ceea ce eram înainte, nu persoana care am devenit acum. Pe bune, Colin, sunt cea mai egocentrică persoană din lume.
— ...
— Mai ești acolo?
— Tocmai mi-a trecut prin minte faptul că ceea ce ai spus nu poate fi adevărat, întrucât *eu* sunt cea mai egocentrică persoană din lume.
— Poftim?
— Sau poate că suntem legați. Fiindcă eu semăn cu tine, nu? Ce am făcut eu pentru oameni?
— Nu ai rămas în urma lui Hassan și ai lăsat vreo mie de viespi să te înțepe?
— O, da. Am uitat. Bine, deci tu ești cea mai egocentrică persoană din lume. Dar eu sunt pe-aproape!
— Vino aici.
— Sunt aici.
— Mai aici.
— Bine. Unde?

— Da. Mai bine.
— Și ce faci în această privință? Cum rezolvi problema?
— Exact la asta mă gândeam înainte să vii. Mă gândeam la treaba cu importanța. Mă simt de parcă, de parcă, felul în care tu contezi e definit de lucrurile care contează pentru tine. Tu contezi la fel de mult ca lucrurile care contează pentru tine. Iar eu am mers fix pe dos, încercând să mă fac importantă pentru el, să contez. În tot acest timp, existau lucruri adevărate de care să-mi pese: oameni buni, adevărați cărora le pasă de mine, și locul ăsta. E atât de ușor să te împotmolești. Pur și simplu ești prins în a fi ceva, în a fi special sau cool, sau mă rog, că nici măcar nu mai știi de ce ai nevoie de acel lucru; pur și simplu crezi că ai nevoie.
— Nici măcar nu știi de ce simți nevoia să fii cunoscut în toată lumea; pur și simplu crezi că ai nevoie.
— Da. Exact. Suntem pe aceeași lungime de undă, Colin Singleton. Dar treaba asta cu dobândirea popularității nu a rezolvat cu adevărat problema.
— Nu cred că poți umple spațiul gol cu lucrul pe care l-ai pierdut. De pildă, faptul că te-ai combinat cu CC nu a rezolvat întâmplarea cu mâncarea pentru câini. Nu cred că părțile tale lipsă se vor mai potrivi în interiorul tău odată ce au dispărut. Așa e și cu Katherine. Asta am realizat eu: dacă într-un fel sau altul ne-am combina din nou, ea n-ar mai putea umple golul pe care l-a lăsat atunci când am pierdut-o.
— Poate că nicio fată nu-l poate umple.
— Corect. Nici să fii un creator de Teoreme celebru în toată lumea nu ar face-o. La asta m-am tot gândit, că poate viața nu înseamnă să realizezi niște afurisiți de indicatori. Stai puțin, ce-i amuzant?
— Nimic, doar că… mă gândeam că realizarea ta e ca și când un dependent de heroină spune brusc „Știi, poate că în loc să-mi injectez tot timpul *mai multă* heroină, poate c-ar trebui să *nu* îmi mai injectez heroină“.
— …
— …
— …
— …
— Cred că știu cine se află în mormântul arhiducelui Franz Ferdinand, dar nu cred că e arhiducele.
— Știam eu c-ai să-ți dai seama la un moment dat! Da, știu și eu. E străbunicul meu.
— Știai?! Fred N. Dinzanfar, ticălosul ăla care și-a anagramat numele.
— Toți oamenii bătrâni de pe-aici știu. Se pare că a insistat în testament asupra acestui lucru. Dar, în urmă cu câțiva ani, Hollis ne-a spus să punem indicatorul ăla și să începem să organizăm tururi —

abia acum îmi dau seama că probabil a făcut-o pentru bani.

— E amuzant ce pot face unii oameni pentru ca lumea să-și aducă aminte de ei.

— Mă rog, sau ca să-i uite, fiindcă, într-o zi, nimeni nu va mai ști cine e cu adevărat îngropat acolo. Deja o mulțime de copii de la școală cred că arhiducele e cu adevărat îngropat acolo, iar mie îmi place asta. Îmi place faptul de a ști o poveste despre care ceilalți oameni au o altă versiune. De asta casetele pe care le-am înregistrat noi vor fi atât de minunate într-o bună zi, fiindcă vor spune niște povești pe care timpul le-a înghițit sau le-a răstălmăcit, sau chestii de genul.

— Unde ți-a dispărut mâna?

— Mi-a transpirat.

— Nu-mi pa — a, salut!

— Salut!

— ...

— ...

— Ți-am spus că i-am dat papucii unei Katherine?

— Poftim? Nu.

— Se pare c-am făcut-o. Katherine a III-a. Pur și simplu îmi aminteam greșit situația. Vreau să zic, tot timpul am presupus că lucrurile pe care mi le *aminteam* erau *adevărate*.

— Ha...

— Ce e?

— Păi, nu e o poveste bună dacă tu ai părăsit-o. Cel puțin așa îmi amintesc eu lucrurile. Îmi amintesc povești. Unesc punctele și apoi iese o poveste. Iar punctele care nu se potrivesc în poveste probabil că dispar. Ca atunci când zărești o constelație. Privești în sus și nu vezi toate stelele. Toate stelele arată ca o mare harababură avurizidă. Dar tu vrei să vezi forme; vrei să vezi povești, așa că alegi stele de pe cer. Hassan mi-a spus odată că tu gândești la fel — că vezi peste tot legături —, așadar, se pare că ești un povestitor înnăscut.

— Nu am văzut niciodată lucrurile în felul ăsta. Eu... ha. Are noimă.

— Spune-mi o poveste.

— Ce anume? Toată chestia?

— Da. Dragoste, aventură, morală, totul.

Introducerea, și Cuprinsul, și Încheierea

— Katherine I a fost fiica meditatorului meu, Krazy Keith, și, într-o seară la mine acasă, mi-a cerut să fiu prietenul ei, și eu am acceptat, iar apoi, după două minute și treizeci de secunde, mi-a dat papucii, ceea ce la început a părut amuzant, dar acum, privind în urmă, e posibil ca acele două minute și treizeci de secunde să fi fost cea mai importantă perioadă din viața mea. K-2 a fost o fetiță ușor rotofeie de

opt ani, colegă cu mine la școală, și a venit într-o zi la mine acasă și mi-a spus că pe alee era un șobolan mort, și, având opt ani, am alergat afară să văd șobolanul mort, dar, în schimb, am găsit-o doar pe prietena ei, Amy, care mi-a zis: „Katherine te place. Vrei să fii prietenul ei?“, și eu am spus da, iar apoi, opt zile mai târziu, Amy a venit acasă la mine să-mi spună despre Katherine că nu mă mai plăcea și că nu avea să mai iasă cu mine începând cu acel moment. Katherine a III-a a fost o brunetă minionă foarte drăguță, pe care am cunoscut-o într-o tabără de copii isteți, care cu timpul avea să devină *locul* unde copiii-minune puteau agăța fete, și de vreme ce asta face ca povestea să fie mai bună, am ales să-mi amintesc că ea mi-a dat papucii într-o dimineață după cursul de tragere cu arcul, după ce un tip foarte bun la mate, Jerome, a alergat în fața arcului ei și a căzut la pământ, pretinzând că fusese lovit de săgeata lui Cupidon. Katherine a IV-a, cunoscută și drept Katherine cea Roșie, era o roșcată cu față de șoricel, care purta ochelari cu rame roșii de plastic și pe care am cunoscut-o la lecțiile de vioară Suzuki, și care cânta frumos, și eu de-abia reușeam să ating coardele, întrucât nu voiam niciodată să exersez, așa că după patru zile m-a părăsit pentru un pianist foarte bun pe nume Robert Vaughan, care a ajuns să dea un concert solo la Carnegie Hall când eu aveam unsprezece ani, așa încât bănuiesc c-a făcut o alegere bună. În clasa a cincea, am ieșit cu K-5, care avea reputația de a fi cea mai dezgustătoare fată din școală, pentru că ea era mereu cea care stârnea epidemiile de păduchi, și într-o zi, când ne aflam în pauză, m-a sărutat din senin pe buze în timp ce eu încercam să citesc *Huck Finn* în cutia cu nisip, iar acela a fost primul meu sărut, și mai târziu în acea zi mi-a dat papucii fiindcă băieții erau scârboși. Apoi, după o pauză de șase luni, am cunoscut-o pe Katherine a VI-a pe durata celui de-al treilea an al meu la tabăra de copii isteți, și am stat împreună pentru un record de șaptesprezece zile, iar ea se pricepea de minune la olărit și la făcut flotări, două câmpuri de inițiativă la care nu am excelat niciodată, și cu toate că noi doi am fi putut fi o forță de neoprit în sfera inteligenței și a forței fizice și a creării de căni, mi-a dat papucii. Iar apoi a sosit gimnaziul, și grava problemă a nepopularității a început în forță, dar cel mai bun lucru al faptului că eram în coada listei de copii cool era că oamenii te compătimeau adesea, așa cum a făcut-o Katherine cea Bună, o fată drăguță care purta o bustieră ce îi ceda adesea și pe care toată lumea o striga față-de-pizza din cauza unei probleme acneice care nici măcar nu era atât de rea, iar ea m-a părăsit în cele din urmă nu din cauză că i-aș fi dăunat minusculului statut social pe care îl avea, ci din cauză că relația noastră de o lună dăunase preocupărilor mele academice, pe care ea le considera a fi extrem de importante. A Opta nu a fost deosebit de drăguță, și poate că ar fi trebuit să știu asta, de vreme ce numele ei, Katherine Barker,

se poate anagrama în S.C. Distrugătoarea-de-Inimi S.R.L., ca și când ea ar fi o adevărată directoare a Părăsitului, dar, oricum, m-a invitat să ieșim și eu am acceptat și apoi mi-a spus că-s un ciudat și că nu aveam deloc păr pubian și că nu avea vreodată să iasă cu mine pe bune — toate astea, ca să fiu sincer, fiind adevărate. K-9 era în clasa a șasea când eu eram în clasa a șaptea, și a fost de departe cea mai frumoasă Katherine cu care am fost combinat, cu bărbia ei drăguță și cu gropițele din obraji, și cu tenul bronzat mereu, nu foarte diferită de tine, și care credea că, dacă se combina cu un tip mai mare, asta avea să o ajute în privința statutului ei social, dar s-a înșelat. Katherine a X-a — și, da, până atunci îmi dădusem deja seama că era o anomalie statistică îngrozitor de ciudată, dar nu eram mereu în căutarea unei Katherine, ci mai degrabă în căutarea unei prietene — a fost o cucerire din tabăra-de-vară-pentru-copii-isteți, și i-am câștigat inima prin faptul că, ai ghicit, am alergat în fața arcului ei la cursul de tras cu arcul și am pretins că fusesem lovit de săgeata lui Cupidon, și ea a fost prima fată pe care am sărutat-o franțuzește, și nu știam ce să fac, așa că îmi scoteam întruna limba printre buzele strânse de parcă aș fi fost un șarpe, și nu a durat mult până să-mi spună că era mai bine să fim amici. K-11 nu a fost chiar o relație, ci mai degrabă o chestie de genul am-mers-la-film-odată-și-ne-am-ținut-de-mână-și-apoi-am-sunat-o-și-mama-ei-mi-a-spus-că-nu-e-acasă-și-că-era-mai-bine-să-nu-o-mai-sun-niciodată, dar bănuiesc că se pune la socoteală, având în vedere că ne-am ținut de mână și fiindcă mi-a spus că eram un geniu. La începutul celui de-al doilea semestru din clasa a noua, o fată nouă a venit din New York și era putred de bogată, dar ura să fie bogată și adora *De veghe în lanul de secară*, și a spus că-i aminteam de Holden Caulfield[108], probabil din cauză că eram amândoi niște fraieri rătăciți în propriile lor gânduri, și mă plăcea fiindcă știam o mulțime de limbi străine și fiindcă citisem o mulțime de cărți, iar apoi, după douăzeci și cinci de zile, s-a despărțit de mine fiindcă își dorea un prieten care nu petrecea atât de mult timp citind și învățând limbi străine. Pe-atunci îl întâlnisem și pe Hassan, și timp de vreo zece ani făcusem o pasiune pentru o brunetă cu ochi albaștri de la școală căreia i-am spus mereu Katherine cea Excelentă, iar Hassan a fost un fel de Cyranno[109] și mi-a spus exact cum s-o cuceresc, fiindcă așa cum am văzut în cazul Katrinei, Hassan chiar e bun la treburi dintr-astea, și a funcționat, și am iubit-o, și ea m-a iubit, și a durat trei luni, până în noiembrie, în clasa a zecea, când ne-am despărțit din cauză că ea a spus, și aici citez, că eram „prea isteț și prea prost“ pentru ea, ceea ce a marcat începutul Katherinelor care îmi dădeau papucii din motive ridicole, stupide și foarte des oximoronice. Un model care a continuat cu Katherine a XIV-a mereu-îmbrăcată-în-negru, pe care am întâlnit-o în primăvară, când a venit la mine într-o cafenea și m-a întrebat dacă îl

citisem pe Camus, lucru pe care-l făcusem, și i-am răspuns afirmativ, și apoi ea m-a întrebat dacă îl citisem vreodată pe Kierkegaard, și i-am spus că-l citisem, pentru că eu chiar îl citisem, iar când am plecat de la cafenea ne țineam de mână și numărul ei de telefon era trecut în agenda noului meu mobil, și îi plăcea să ne plimbăm pe malul lacului, unde urmăream cum valurile se loveau de stâncile de pe țărm, și a spus că exista doar o singură metaforă, iar acea metaforă era că apa se lovea de stânci — deoarece, a spus ea, atât apa, cât și stâncile sfârșeau rău în târgul lor, iar apoi mi-a dat papucii în aceeași cafenea în care ne întâlniserăm în urmă cu trei luni, spunându-mi că ea era apa și că eu eram stâncile și că aveam să ne luăm unul de celălalt până ce urma să nu mai rămână nimic din noi — și când i-am explicat că apa chiar nu are parte de niciun efect negativ după ce erodează foarte lent stâncile de pe țărm, a recunoscut că era adevărat, dar mi-a dat oricum papucii. După aceea, în tabăra de vară, am întâlnit-o pe K-15, care avea acel soi de chip de cățeluș, cu ochi mari și căprui și pleoape lăsate, care într-un fel te făceau să vrei să ai grijă de ea, doar că ea nu dorea ca eu să am grijă de ea, întrucât era o feministă convinsă care mă plăcea fiindcă mă considera mintea măreață a generației mele, dar apoi s-a hotărât că eu nu aveam să fiu niciodată — citez din nou — „un artist“, ceea ce, se pare, era motiv de despărțire, cu toate că eu nici măcar nu pretinsesem vreodată că eram artist — și, de fapt, dacă m-ai ascultat cu atenție, m-ai auzit deja recunoscând că eram varză într-ale olăritului. Și după acea îngrozitoare perioadă de secetă, am cunoscut-o pe Katherine a XVI-a pe jgheabul acoperișului unui hotel din Newark, New Jersey, în timpul unui turneu Academic Decathlon în luna octombrie, când eram în clasa a unsprezecea, și am avut o relație pe cât se poate de sălbatică și de toridă în timpul celor paisprezece ore ale turneului Academic Decathlon, ajungând la un moment dat să le dăm afară din camera de hotel pe cele trei colege ale ei, astfel încât să ne pupăcim în voie, dar apoi, după ce am câștigat nouă medalii de aur la acel turneu — am fost varză la secțiunea de Discurs —, ea mi-a dat papucii pe motiv că avea deja un prieten în Kansas și că nu voia să-l părăsească pe *el*, așa că eu eram următoarea persoană pe care era logic să o părăsească. Pe Katherine a XVII-a am cunoscut-o — și nu te mint — pe internet, în luna ianuarie, și avea un piercing în nas sub forma unui inel și deținea un vocabular extrem de impresionant, cu ajutorul căruia a putut să vorbească despre indie rock — unul dintre cuvintele pe care le-a folosit și a cărui definiție nu o știam atunci a fost chiar „indie“ — și era amuzant să o asculți vorbind despre muzică, iar odată am ajutat-o să-și vopsească părul, dar apoi mi-a dat papucii după trei săptămâni, din cauză că eram un soi de „tocilar emo“, iar ea căuta mai degrabă un „emo core“. Deși mie nu prea-mi place să folosesc cuvântul „inimă“ decât dacă mă refer

la organul care pompează sânge și bate întruna, nu există nicio îndoială că acea Katherine a XVIII-a mi-a frânt inima, întrucât am iubit-o enorm din clipa în care am văzut-o la un concert la care m-a târât Hassan în vacanța de primăvară, și ea era o femeie scundă și înfocată, care ura să i se spună fată, și mă plăcea, iar la început părea să împărtășească același simț al nesiguranței, așa că eu mi-am făcut speranțe ridicol de mari și m-am trezit scriindu-i niște e-mailuri extravagant de lungi și dureros de filosofice, iar apoi mi-a dat papucii printr-un e-mail după numai două întâlniri și patru săruturi, moment în care m-am trezit scriindu-i niște e-mailuri extravagant de lungi și dureros de patetice. Și, la două săptămâni după asta, Katherine I a apărut la ușa mea și, curând, a devenit K-19, și era o fată drăguță cu o inimă mare, căreia îi plăcea să ajute oameni, și nici măcar una dintre ele nu mi-a pus inima pe jar — Doamne, acum nu mai pot scăpa de cuvântul ăsta — așa cum a făcut-o ea, dar aveam atâta nevoie de ea, și asta nu era niciodată suficient, și ea nu era niciodată consecventă, iar inconsecvența ei și nesiguranța mea erau o potrivire teribilă, însă tot o iubeam, fiindcă tot ce eram eu se afla în ea, fiindcă îmi pusesem toate ouăle în coșul altcuiva, și, la sfârșit, după 343 de zile, am rămas cu un coș gol și cu un gol care se mărea la nesfârșit înăuntrul meu, și totuși, acum mi-am dat seama că mi-o amintesc drept un om bun, alături de care am avut parte de niște momente frumoase, până ce am ajuns amândoi într-o situație proastă, imposibil de înlăturat. Iar morala acestei povești este că nu îți amintești ceea ce s-a întâmplat. Ceea ce tu îți amintești devine ceea ce s-a întâmplat. Iar a doua morală a acestei povești, în cazul în care o poveste poate avea mai multe morale, este că Părăsitorii nu sunt cu mult mai răi decât Părăsiții — despărțirea nu e un lucru care ți se întâmplă *ție*; este ceva ce se întâmplă *cu* tine.

— Iar cealaltă morală a poveștii e că tu, Tocilărelule, tocmai ai spus o poveste *superbă*, dovedind că după o perioadă suficient de lungă după suficient antrenament, și după ce ai auzit poveștile foștilor și actualilor angajați de la Gutshot Textiles, oricine — *oricine* — poate învăța să spună o poveste bună.

— Ceva în legătură cu acea poveste a făcut ca interiorul să-mi crească la loc.

— Poftim?

— A, nimic. Gândeam cu voce tare.

— Asta iubești tu cu adevărat. Oamenii în fața cărora poți gândi cu voce tare.

— Oamenii care au fost în ascunzătorile tale secrete.

— Oamenii în fața cărora îți muști degetul mare.

— Salut!

— Salut!

— …
— …
— Uau! Prima mea Lindsey.
— Al doilea Colin al meu.
— A fost amuzant. Hai să încercăm din nou.
— S-a vândut.
— …
— …
— …
— …
— …
— …
— …
— …

Plecară din peșteră împreună, destul de târziu, și conduseră separat, Colin în Dric și Lindsey în camioneta roz. Se mai sărutară o dată pe alee — acel sărut fiind la fel de bun pe cât indica zâmbetul ei — și apoi se furișară în casă pentru a mai prinde câteva ore de somn.

108 Personajul principal al romanului *De veghe în lanul de secară* al scriitorului J.D. Salinger. (*N.t.*)

109 Hercule-Savinien Cyranno de Bergerac (1619–1655) a fost un dramaturg și eseist francez, precursor al Iluminismului, foarte cunoscut pentru viața sa aventuroasă. (*N.t.*)

Epilog
sau Capitolul lui Lindsey Lee Wells

Colin se trezi istovit din pricina cocoșului și se foi în pat aproximativ o oră înainte să coboare în camera de zi. Hassan era deja treaz, stând la masa din lemn de stejar cu o colecție de hârtii în față. Colin observă că Hollis nu dormea pe canapea; poate că avea vreo cameră pe undeva.

— Margini de Profit/Pierderi, explică Hassan. Chestiile astea sunt cu adevărat interesante. Hollis mi le-a explicat seara trecută. Deci, te-ai combinat cu ea sau ce?

Colin surâse. Hassan se ridică, zâmbi strâmb și îl lovi prietenește pe spate.

— Ești așa un vultur, Singleton. Te învârți în cerc, băiete. Te învârți și începi ușor-ușor să cobori, mereu învârtindu-te, așteptând momentul prielnic să aterizezi pe hoitul unei relații și să te înfrupți. E un lucru frumos de urmărit — în special acum, fiindcă îmi place de fata asta.

— Hai să luăm micul dejun, spuse Colin. Hardee's?

— Hardee's, zise Hassan entuziasmat. Linds, trezește-te, mergem la Hardee's!

— Tre' s-o vizitez pe Mabel azi, strigă Lindsey drept răspuns. Totuși, să mănânci și pentru mine vreo șapte Monster Thickburgeri.

— Așa o să fac! îi promise Hassan.

— Hei, ascultă! Când am ajuns acasă aseară, am folosit formula pe mine și Lindsey, spuse Colin. Ea mă părăsește. Curba e mai lungă decât cea a lui K-1, dar mai scurtă decât a lui K-4. Asta înseamnă c-o să-mi dea papucii în patru zile.

— Se prea poate. Lumea asta e un glob de zăpadă al naibii de avurizid.

Trei zile mai târziu, în ziua în care Teorema indica faptul că ei doi nu aveau să reziste împreună, Colin se trezi din pricina cocoșului și se rostogoli somnoros doar ca să găsească o bucată de hârtie pe obrazul său. Era împăturită sub forma unui plic.

Colin știu imediat la ce să se aștepte. În timp ce despăturea foaia, știa că profeția Teoremei fusese împlinită. Și totuși, faptul că știuse asta nu avea să facă lucrurile să fie mai puțin teribile. *De ce? A fost atât de uimitor! Cele mai bune patru zile din viața mea. Am înnebunit? Probabil că da.* În timp ce deschidea biletul, se gândea dacă nu cumva

era mai bine să plece imediat din Gutshot.

> Colin,
> Urăsc să împlinesc Teorema, dar nu cred că ar trebui să ne angajăm într-o relație. Problema e că m-am îndrăgostit în secret de Hassan. Nu am ce să fac. Îți ating omoplații osoși și mă gândesc la spinarea lui moale. Îți sărut abdomenul și mă gândesc la burta lui copleșitoare. Îmi placi mult, Colin. Chiar îmi placi. Dar... îmi pare rău. Nu cred că o să meargă.
> Sper să putem rămâne prieteni.
> Cu sinceritate,
> Lindsey Lee Wells
> P.S. Glumesc!

Colin își dorea să fie întru totul fericit, chiar voia — pentru că, din momentul în care văzuse felul în care alunecase curba cu Lindsey, sperase să se fi înșelat. Dar, în timp ce stătea acolo pe pat, cu biletul în mâinile care încă îi tremurau, nu putu să nu simtă că nu mai avea să fie vreodată un geniu. Pentru că deși credea în teoria lui Lindsey conform căreia ceea ce contează pentru tine îți definește importanța, el tot voia ca Teorema să funcționeze, tot voia să fie la fel de special precum îi spuseseră toți oamenii că era.

A doua zi, Colin încerca din răsputeri să repare Teorema, în timp ce Hassan și Lindsey jucau poker pe monede pe veranda închisă a Conacului Roz. Un ventilator din tavan împingea aerul cald, fără a-l răcori. Colin era doar pe jumătate atent la joc în timp ce crea tot felul de grafice, încercând să facă Teorema vinovată de faptul că Lindsey Lee Wells era în continuare prietena lui. Iar apoi, pokerul clarifică într-un sfârșit cusurul de nereparat al Teoremei.

Hassan strigă:

— A pariat pe toți cei treisprezece cenți, Singleton! E un pariu imens. Să plătesc?

— Ea chiar are tendința să blufeze, îi răspunse Colin, fără să-și ridice privirea.

— Singleton, sper că ai dreptate. Plătesc. Bine, întoarce-le, puștoaico! Păpușica din Gutshot are trei Dame. E o mână a naibii de bună, dar oare poate ea să bată... UN FULL HOUSE?!

Lindsey oftă dezamăgită când Hassan își întoarse mâna.

Colin nu știa mai nimic despre poker, în afară de faptul că era un joc al comportamentului uman și al probabilității, și, prin urmare, acel tip de sistem semiînchis în care o Teoremă similară cu Teorema Fundamentală a Previzibilității Katherinelor trebuia să funcționeze. Și când Hassan își întoarse full house-ul, Colin își dădu brusc seama de un lucru: poți crea o Teoremă care să explice de ce ai câștigat sau ai pierdut ultimele mâini la poker, dar nu poți crea niciodată una care să prezică *viitoarele* mâini la poker. Trecutul, așa cum îi spusese Lindsey, e o poveste logică. Este sensul a ceea ce s-a întâmplat. Dar de vreme ce încă nu a fost amintit, viitorul nu are nevoie de niciun avurizid de sens.

În acel moment, viitorul — care nu poate fi desluşit de nicio Teoremă matematică sau de alte metode — apăru în faţa lui Colin: infinit şi imposibil de aflat şi frumos.

— *Evrika*, spuse Colin, şi numai după ce rosti cuvântul, îşi dădu seama că reuşise să şoptească pentru prima oară. Am descoperit ceva, spuse el cu voce tare. Viitorul este imprevizibil.

Hassan spuse:

— Uneori, *kafirului* îi place să spună lucruri enorm de evidente pe un ton cu adevărat profund.

Colin râse când Hassan se întoarse să-şi numere monedele câştigate, însă mintea lui se învârtea cu viteză din pricina implicaţiilor: *dacă viitorul e pentru totdeauna*, gândi el, *atunci, la un moment dat, o să ne înghită pe toţi*. Nici măcar Colin nu ştia prea mulţi oameni care trăiseră, să spunem, în urmă cu vreo 2 400 de ani. În alţi 2 400 de ani, până şi Socrate, cel mai cunoscut geniu al acelui secol, ar putea fi uitat. Viitorul va şterge totul — nu există niciun nivel de faimă sau de genialitate care să-ţi permită să transcenzi uitarea. Viitorul infinit face ca acea formă de a conta să fie imposibilă.

Dar mai există o cale. Există poveşti. Colin se uita la Lindsey, ai cărei ochi se încreţiră într-un zâmbet când Hassan îi împrumută nouă cenţi ca să poată juca în continuare. Colin se gândi la lecţiile de povestire ale lui Lindsey. Poveştile pe care şi le spuseseră unul celuilalt constituiau o parte importantă a motivelor pentru care el o plăcea. Bine. O iubea. După patru zile, o iubea fără doar şi poate. Şi se gândi că poate poveştile nu ne fac doar să fim importanţi unul pentru celălalt — poate că ele sunt, de asemenea, singura cale către importanţa infinită pe care el şi-o dorise de atâta vreme.

Îşi zise: *Pentru că e ca şi cum aş povesti cuiva despre vânătoarea mea de mistreţi. Chiar dacă e o poveste stupidă, faptul că o spun schimbă alţi oameni doar într-o mică măsură, aşa cum faptul că eu am trăit-o mă schimbă pe mine. O schimbare infinitezimală. Iar acea infinitezimală iese în afară — chiar mai mică, dar pentru veşnicie. Am să fiu uitat, dar poveştile vor dăinui. Aşa că noi toţi contăm — poate că mai puţin decât trebuie, dar mereu mai mult decât deloc.*

Şi nu erau doar poveştile amintite care contau. Aceasta era adevărata semnificaţie a anomaliei K-3: să ai graficul corect de la început dovedea nu că Teorema era bună, ci că în creierul uman exista un loc de înmagazinare a lucrurilor care nu puteau fi amintite.

Aproape fără să îşi dea seama, începu să scrie. Graficele din carneţelul lui fuseseră înlocuite de cuvinte. Colin îşi ridică privirea şi şterse o singură broboană de sudoare de pe fruntea lui bronzată şi plină de cicatrice. Hassan se întoarse spre el şi spuse:

— Îmi dau seama că viitorul e imprevizibil, dar mă întreb dacă viitorul e posibil să conţină şi un Monster Thickburger.

— Eu prevăd că așa va fi, spuse Lindsey.

În timp ce ieșiră în fugă pe ușă, Lindsey strigă:

— Mă abonez la locul din dreapta!

Iar Colin spuse:

— Conduc!

Iar Hassan spuse:

— Rahat!

Iar apoi Lindsey trecu în goană pe lângă Colin, ajungând înaintea lui la mașină. Îi deschise portiera, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute.

Acea scurtă plimbare — de la veranda închisă și până la Dricul de afară — fu unul dintre acele momente pe care știa că avea să și le amintească și la care avea să privească înapoi, unul dintre acele momente pe care avea să încerce să le captureze în poveștile pe care urma să le spună. Nu se întâmplase nimic important, dar acel moment era plin de lucruri care contau. Lindsey își împleti degetele cu ale lui Colin, iar Hassan cântă un cântec care suna așa: „Iubesc / Monster Thickburgerul de la Ha-ar-dee's / Pentru că stomacul meu / E o minunată pe-tre-ce-re, după care se suiră în Dric.

Tocmai trecuseră de Magazinul Universal, când Hassan spuse:

— Nu e nevoie să mergem la Hardee's, zău. Putem merge oriunde.

— O, ce bine, fiindcă eu chiar nu vreau să mergem la Hardee's, spuse Lindsey. E cam nașpa. Există un Wendy's la două ieșiri de pe șosea, în Milan. Wendy's e mult mai bun. Au și salate.

Așa încât Colin trecu de Hardee's și intră pe șosea, luând-o înspre nord. În timp marcajele de pe drum treceau cu viteză pe lângă el, se gândi la spațiul dintre ceea ce ne amintim și ceea ce s-a întâmplat, la spațiul dintre ceea ce prezicem și ceea ce se va întâmpla. Și în acel spațiu, gândi Colin, era suficient loc pentru a se reinventa — suficient loc pentru a se transforma în altceva decât într-un copil-minune, pentru a-și reface povestea în ceva mai bun și diferit — suficient loc pentru a renaște din nou și din nou. Un ucigaș de șerpi, un arhiduce, un distrugător de CC — ba chiar și un geniu. Exista suficient loc pentru a fi oricine — oricine cu excepția a ceea ce deja fusese, având în vedere că dacă el învățase ceva în Gutshot, acel lucru era că nu poți împiedica viitorul să sosească. Și pentru prima oară în viață, zâmbi gândindu-se la viitorul infinit care-sosește-mereu întinzându-se în fața lui.

Și continuară să meargă. Lindsey se întoarse spre Colin și spuse:

— Știi, am putea merge în continuare. Nu trebuie să ne oprim.

Hassan se aplecă spre scaunele din față și spuse:

— Da. Da. Hai să ne mai plimbăm o vreme.

Colin apăsă cu putere pe accelerație și se gândi la toate locurile spre care se puteau îndrepta și la toate zilele care le mai rămăseseră din

vacanța de vară. Lângă el, Lindsey Lee Wells își puse degetele pe antebrațul lui și spuse:

— Da. Doamne! Am putea, nu-i așa? Am putea merge în continuare.

Pielea lui Colin se trezi la viață cu sentimentul legăturii dintre el și toți oamenii din mașină și dintre el și toți oamenii care nu se aflau în ea. Iar el se simți ne-unic în cel mai bun mod cu putință.

Nota autorului

Notele de subsol din romanul pe care tocmai l-ai citit (doar dacă nu l-ai terminat de citit și ai sărit peste câteva capitole, caz în care ar trebui să te întorci și să citești totul în ordine și să nu încerci să afli ce se întâmplă, hoț mic ce ești) promit o anexă încărcată de chestiuni matematice. Așa că iat-o în paginile ce urmează.

Întâmplarea face că am luat un minus șase la algebră avansată, în pofida eforturilor profesorului meu de mate din clasa a unsprezecea, domnul Lantrip, iar după aceea am ales să studiez ceva numit „matematică finită“, întrucât se presupunea că e mai ușoară decât algebra. Colegiul la care am mers a fost ales parțial datorită faptului că nu avea cursuri de matematică. Dar apoi, la scurt timp după colegiu, am început — și știu că e ciudat — să mă dau în vânt *după* matematică. Din nefericire, încă stau prost la acest capitol. Ador matematica așa cum atunci când aveam nouă ani adoram skateboardingul. Vorbesc mult despre ea și mă gândesc mult la ea, dar nu pot cu adevărat s-o *fac*.

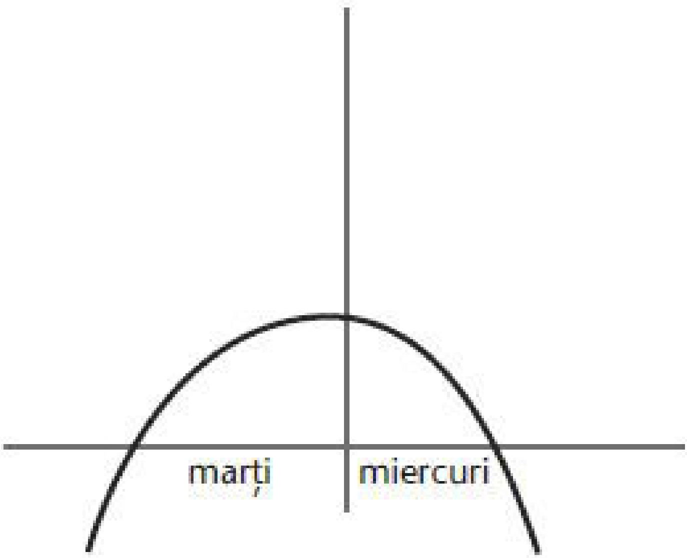
Din fericire, sunt prieten cu un tip pe nume Daniel Biss, care se întâmplă să fie unul dintre cei mai buni tineri matematicieni din America. Daniel este celebru în lumea matematicii, parțial datorită eseului pe care l-a publicat cu câțiva ani în urmă și care, aparent, dovedește că cercurile sunt, de fapt, niște triunghiuri grase și umflate. De asemenea, este unul dintre prietenii mei cei mai dragi. Daniel e aproape în întregime responsabil pentru faptul că formula e matematică adevărată, care funcționează pe bune în contextul romanului. L-am rugat să scrie o anexă despre matematica din spatele Teoremei lui Colin. Această anexă, ca toate anexele, este, desigur, strict opțională. Dar, frate, e extrem de fascinantă. Distracție plăcută!

John Green

Anexă

Momentul Evrika al lui Colin a fost realizat din trei ingrediente.

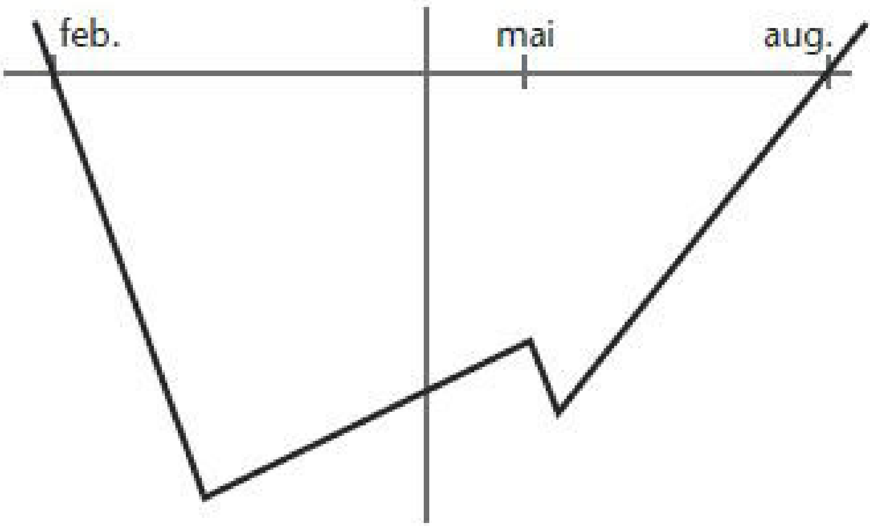
În primul rând, el a remarcat că o relație este un lucru pe care îl poți reprezenta grafic; un asemenea grafic ar putea arăta așa:

Potrivit tezei lui Colin, linia orizontală (pe care o numim axa *x*) reprezintă timpul. Prima dată când curba atinge axa *x* corespunde începutului relației, iar a doua oară când o atinge indică sfârșitul unei relații. Dacă acea curbă consumă timpul intermediar deasupra axei *x* (așa cum e cazul în exemplul nostru), atunci fata părăsește băiatul; dacă, în schimb, curba coboară sub axa *x*, asta înseamnă că băiatul părăsește fata. („Băiat“ și „fată“, în ceea ce privește intențiile noastre, nu au nicio legătură cu sexul; pentru relațiile de același sex, puteți cu ușurință să le numiți „băiatul1“ și „băiatul2“ sau „fata1“ și „fata2“.) Așadar, în diagrama noastră, primul sărut al cuplului se petrece într-o zi de marți, iar apoi fata îl părăsește pe băiat miercuri. (La urma urmei, o relație obișnuită Colin-Katherine.)

De vreme ce curba atinge axa *x* doar la începutul și la sfârșitul relației, ar trebui să ne așteptăm în orice moment la asta, deoarece, cu cât se îndepărtează mai tare curba de axa *x*, cu atât mai departe se află relația de o despărțire, sau, cu alte cuvinte, cu atât mai bine se pare că se desfășoară relația. Mai jos se află un exemplu mai complicat, graficul relației dintre mine și una dintre fostele *mele*

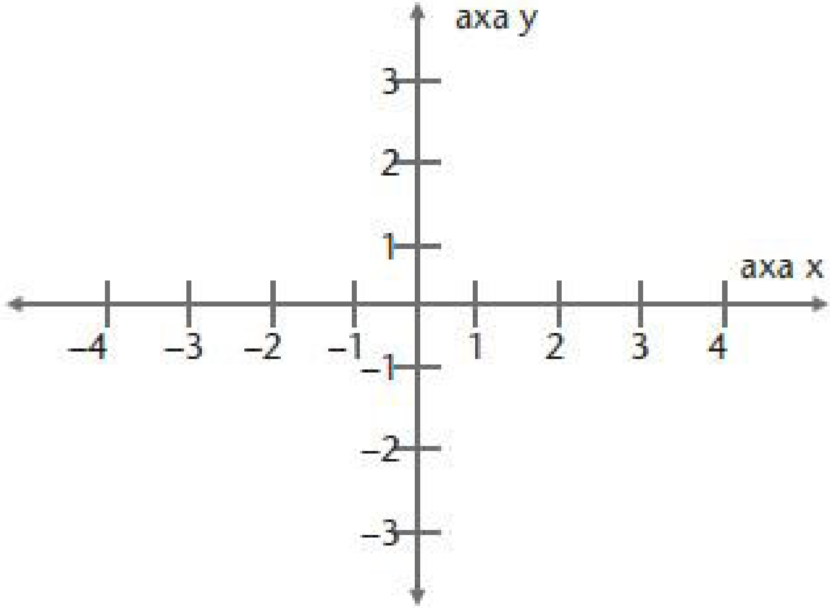
prietene:

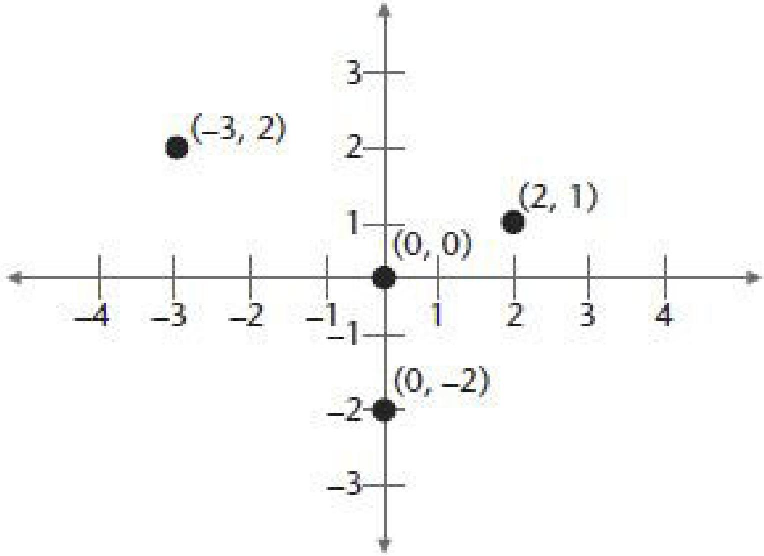
Explozia inițială s-a petrecut în februarie, când, în numai câteva ore, ne-am cunoscut, un viscol a început, și ea și-a făcut praf mașina pe o șosea înghețată, fracturându-și și încheietura mâinii în acest proces. Ne-am trezit deodată înzăpeziți în apartamentul meu, ea fiind o invalidă drogată cu analgezice, iar eu fiind distras și intoxicat de noile mele îndeletniciri: asistent medical și iubit. Acea fază s-a sfârșit brusc, după două săptămâni, când zăpada s-a topit, mâna i s-a vindecat și noi a trebuit să ieșim din apartament și să intrăm în contact cu lumea, moment în care am descoperit imediat că duceam vieți radical diferite și că nu aveam prea multe lucruri în comun. A doua explozie, de data asta mai mică, s-a petrecut când am mers în vacanță la Budapesta. Care s-a sfârșit când am observat că ne petreceam cam douăzeci și trei de ore ale zilelor romantice din Budapesta ciondănindu-ne în legătură cu absolut orice. Curba a atins în cele din urmă axa *x* pe undeva prin august, când i-am dat papucii, iar ea m-a dat afară din apartamentul ei, și am ajuns pe străzile din Berkeley la miezul nopții, fără un acoperiș deasupra capului și fără niciun ban în buzunar.

Cel de-al doilea ingredient din momentul Evrika al lui Colin este faptul că graficele (inclusiv graficele relațiilor romantice) pot fi reprezentate prin funcții. Explicația va fi puțin mai lungă; sper să aveți răbdare.

Primul lucru pe care trebuie să-l spunem este că, atunci când desenăm o astfel de diagramă,

fiecare punct poate fi reprezentat de numere. Așadar, linia orizontală (axa *x*) are puține numere marcate pe ea, la fel și linia verticală (axa *y*). Acum, pentru a determina un singur punct undeva în acest plan, e suficient să listăm doar două numere: unul care ne spune cât de departe se află punctul de pe axa *x*, iar celălalt ne spune unde este situat pe axa *y*. De exemplu, punctul (2, 1) ar trebui să corespundă locului marcat cu „2“ pe axa *x* și locului marcat cu „1“ pe axa *y*. În mod echivalent, se află la două unități în dreapta și la o unitate deasupra locului unde se încrucișează axele *x* și *y*, acea locație fiind numită (0, 0). În mod similar, punctul (0, –2) este localizat pe axa *y* la două unități sub încrucișare, iar punctul (–3, 2) este situat la trei unități în stânga și la două unități deasupra încrucișării.

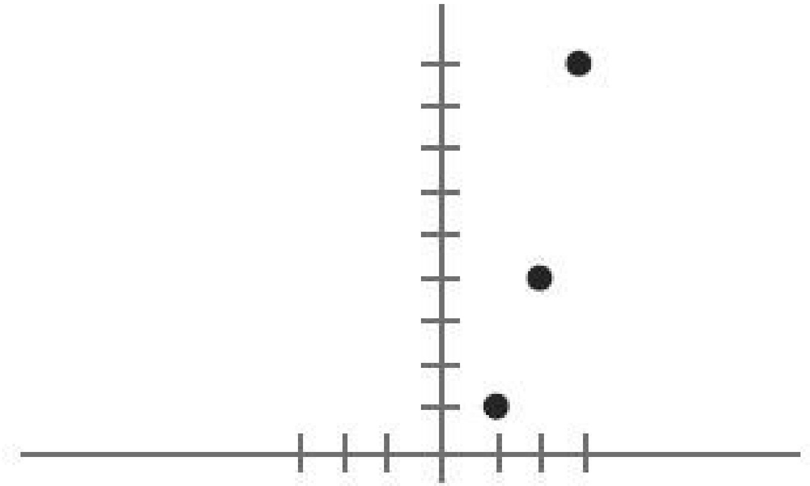
Bine, deci funcțiile: o funcție e un soi de mașinărie care transformă un număr în altul. E un manual de reguli pentru un joc foarte simplu: îți ofer orice număr pe care îl vreau și tu îmi oferi înapoi un alt număr. De exemplu, o funcție ar putea spune: „Ia numărul și înmulțește-l cu el însuși (adică ridică-l la puterea a doua)“. Apoi, conversația noastră ar putea fi ceva de genul:

EU: 1
TU: 1
EU: 2
TU: 4
EU: 3
TU: 9
EU: 9 252 459 984
TU: 85 608 015 755 521 280 256

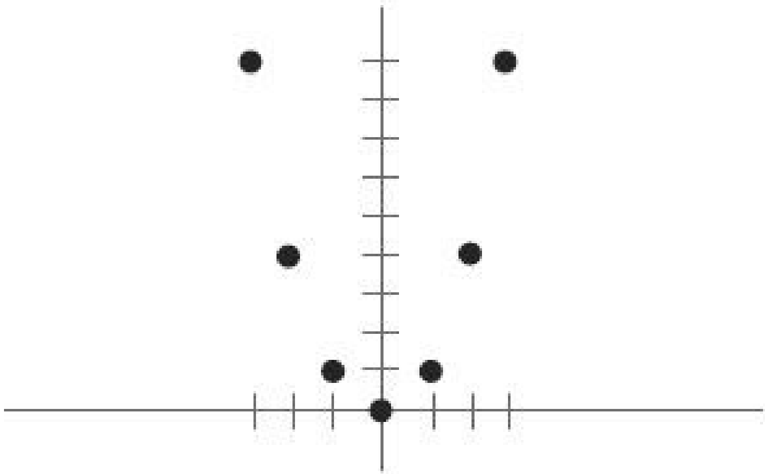
Acum, multe funcții pot fi scrise folosind ecuații matematice. De exemplu, funcția de deasupra ar putea fi rescrisă așa:

$$f(x) = x^2$$

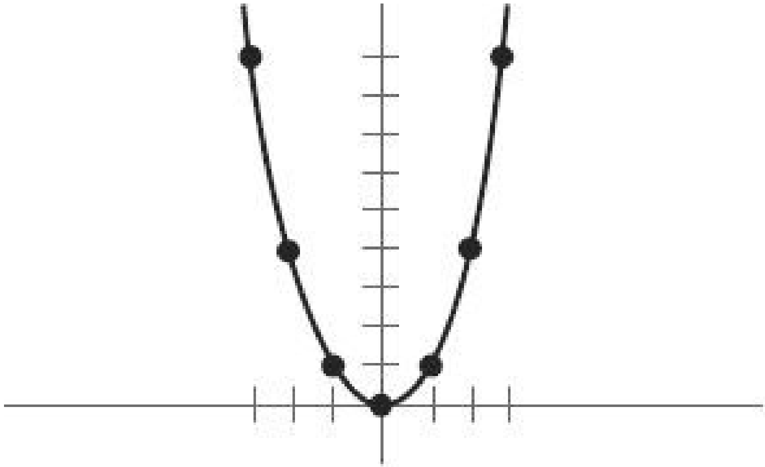
ceea ce înseamnă că, atunci când eu îți ofer numărul x, funcția îți spune să iei x și să îl înmulțești cu el însuși (adică să socotești x^2) și să îmi dai mie înapoi noul număr. Folosind funcția, putem reprezenta grafic *toate* punctele din formula $(x.f(x))$. Toate acele puncte vor forma un nou soi de curbă pe plan, iar noi putem numi acea curbă „graficul funcției“. Să luăm funcția $f(x) = x^2$. Putem reprezenta punctele (1, 1), (2, 4) și (3, 9).

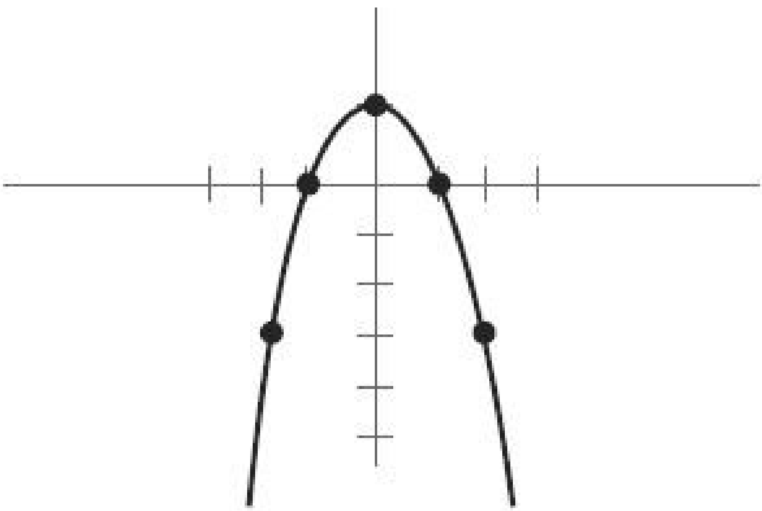
În acest caz, ne-ar putea fi de folos să reprezentăm grafic și punctele adiționale (0, 0), (-1, 1), (-2, 4) și (-3, 9). (Amintește-ți că, dacă iei un număr negativ și îl înmulțești cu el însuși, va ieși un număr pozitiv.)

Acum, probabil că poți ghici că acest grafic va fi o curbă care arată ceva în genul acesteia:

Din nefericire, vei observa că acest grafic nu face o treabă prea bună în a reprezenta relațiile. Graficele pe care Colin vrea să le folosească în Teorema lui trebuie să atingă axa x de două ori (o dată pentru momentul în care cuplul începe să iasă și o dată pentru despărțire), în vreme ce graficul pe care noi l-am desenat a atins-o numai o dată. Dar această problemă poate fi ușor reparată prin folosirea unor funcții o idee mai complicate. Să luăm, de exemplu, funcția $f(x) = 1 - x^2$.

Acest grafic îi este destul de cunoscut lui Colin — e un grafic al unei relații scurte în care el e părăsit de către fată (știm că fata îl părăsește pe Colin, deoarece graficul este deasupra axei x, între primul sărut și despărțire). Este graficul care spune în mare povestea de viață a lui Colin. Acum, tot ceea ce trebuie să facem este să ne dăm seama cum trebuie să-l modificăm, astfel încât să putem descoperi câteva detalii.

Una dintre marile teme ale matematicii secolului XX a fost imboldul

de a studia totul în „familii“. (Când matematicienii folosesc cuvântul „familie“, ei se referă la „orice colecție de astfel de obiecte sau de obiecte înrudite“. De exemplu, un scaun și un birou sunt membri ai „familiei de mobilă“.)

Care e ideea: o linie nu e nimic altceva decât o colecție (o „familie“) de puncte; un plan nu e decât o familie de linii și tot așa. Acest lucru se presupune că trebuie să vă convingă de faptul că, dacă un obiect (cum ar fi un punct) este interesant, atunci va fi și mai interesant să studiați o întreagă familie de obiecte similare (cum ar fi o linie). În ultimii șaizeci de ani, acest punct de vedere a reușit să domine cu totul cercetările matematice.

Acest lucru ne aduce la cea de-a treia piesă a puzzle-ului Evrika al lui Colin. Fiecare Katherine e diferită, așa încât fiecare despărțire de care are parte Colin e diferită de cele anterioare. Asta înseamnă că, indiferent cât de atent lucrează Colin la o *singură* funcție, un *singur* grafic, el va afla mereu informații numai despre o *singură* Katherine. Ceea ce Colin trebuie să facă este să studieze toate posibilele Katherine și funcțiile lor, totul în același timp. Cu alte cuvinte, ceea ce trebuie el să facă este să studieze *familia* tuturor funcțiilor Katherinelor.

Și, în cele din urmă, asta a fost ceea ce a descoperit Colin: că relațiile pot fi transpuse sub forma unor grafice, că acele grafice provin din funcții și că ar putea fi posibil să studieze simultan toate acele funcții, cu o singură (și foarte complicată) formulă, într-o manieră care i-ar permite să prezică momentul când (și, cel mai important, dacă) orice presupusă Katherine îi va da papucii.[110]

Haideți să exemplificăm ceea ce ar putea să însemne asta; de fapt, vom vorbi despre primul exemplu pe care Colin l-a încercat. Formula arată așa:

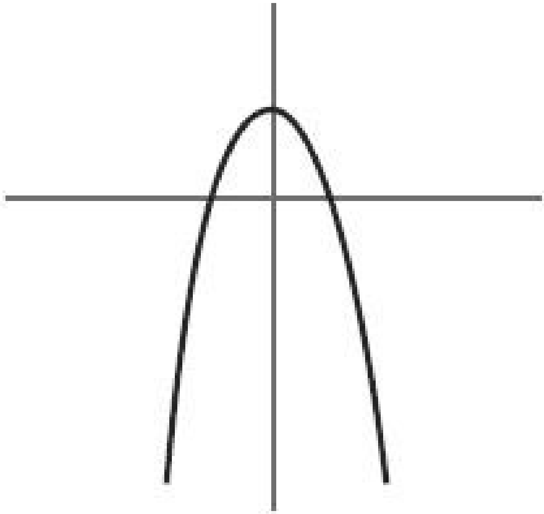
$$f(x) = D^3x^2 - D$$

În explicarea acestei expresii, probabil că voi avea multe întrebări la care să răspund: pentru început, ce Dumnezeu înseamnă *D*? E diferențiala Părăsitor/Părăsit: puteți să îi dați oricui un punctaj între 0 și 5, totul depinzând de locul în care cad pe funcția spectrală a durerii sufletești. Acum, dacă încercați să preziceți cum va funcționa o relație dintre un băiat și o fată, trebuie să începeți prin a lua punctajul diferențialei P/P a băiatului și să îl scădeți din punctajul diferențialei P/P a fetei. Să numim acel rezultat A. (Așadar, dacă băiatul e un 2 și fata e un 4, ceea ce primiți e D = - 2.)

Acum, să vedem ce efect va avea acest lucru asupra graficului. În exemplul pe care tocmai vi l-am arătat, unde băiatul primește un 2 și fata primește un 4, așa încât *D = - 2*, avem

$$f(x) = -8x^2 + 2$$

iar graficul arată așa:

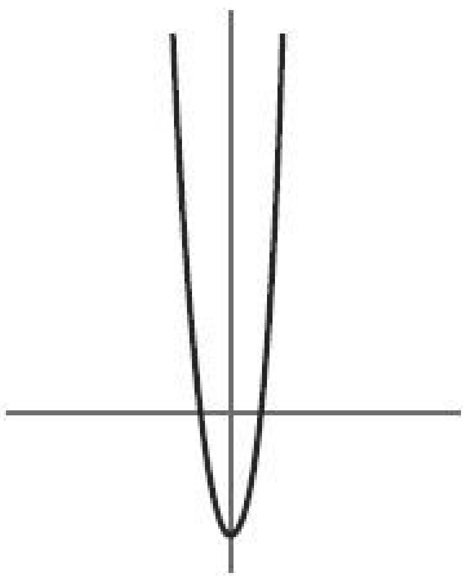

După cum puteți vedea, relația nu ține prea mult, iar fata sfârșește prin a părăsi băiatul (o situație care lui Colin îi este foarte cunoscută).

Dacă, în schimb, băiatul e un 5 și fata e un 1, am avea D = 4, așa încât

$$f(x) = 64x^2 - 4$$

care are graficul de mai jos:

Această relație e chiar mai scurtă, dar se pare că mult mai intensă (vârful e extrem de abrupt), iar de data asta băiatul părăsește fata.

Din nefericire, formula are niște probleme. În primul rând, dacă D

$= 0$, adică dacă Părăsitorul și Părăsitul sunt egali, atunci avem

$$f(x) = 0$$

iar graficul e doar o linie orizontală, așa că nu vă puteți da seama unde începe și unde se termină relația. Dar problema cea mai importantă este că e absurd să sugerezi că relațiile sunt atât de simple, că graficele lor sunt atât de uniforme, lucru pe care Lindsey Lee Wells îl ajută pe Colin să-l descopere în cele din urmă. Așadar, formula finală a lui Colin sfârșește prin a fi mult mai transparentă.

Dar ideea principală e deja vizibilă în acest caz: din cauză că *D* poate varia, această formulă *singură* poate fi capabilă să determine o întreagă *familie* de funcții, fiecare putând fi folosită pentru a descrie o relație Colin-Katherine diferită. Așa că tot ceea ce trebuie Colin să facă acum e să adauge din ce în ce mai multe variabile (mai multe ingrediente de-a lungul liniilor lui *D*) acestei formule, astfel încât familia funcțiilor pe care o cuprinde e mai mare și mult mai complicată și, prin urmare, are speranța de a încapsula complexa și provocatoarea lume a părăsirilor katheriniene, lucru pe care Colin îl descoperă în cele din urmă cu ajutorul lui Lindsey.

Aceasta este povestea lui Colin Singleton și a momentului său Evrika și a Teoremei Fundamentale a Previzibilității Katherinelor. Ar trebui să menționez că, deși niciun matematician adult cu capul pe umeri (cel puțin nu unul aflat în viață) nu ar sugera cu seriozitate că puteți prezice dragostea printr-o singură formulă, în ultima vreme s-au făcut niște cercetări în această direcție. Pentru a fi mai concret, psihologul John Gottman (și șeful de mult timp al „Laboratorului Dragostei“ de la University of Washington) și un grup de coautori, inclusiv matematicianul James Murray, au publicat o carte numită *The Mathematics of Marriage*, care susține că matematica poate fi folosită pentru a prezice dacă mariajele se vor destrăma. Ideea esențială nu e foarte departe de Teorema lui Colin, dar matematica folosită e mult mai sofisticată, iar rezultatul așteptat e mult mai modest (acești oameni nu susțin că pot prezice *orice* divorț, ci că pur și simplu pot face niște presupuneri calificate[111]).[112]

Mai există un singur lucru pe care vreau să îl menționez: fără a ține seama de tendința notorie a lui John de a canibaliza viețile prietenilor săi pentru lucrările literare, și fără a ține seama de faptul că, la școală, eu am fost un copil ușor precoce, personajul lui Colin nu a fost sub nicio formă inspirat de mine. În primul rând, eu nu am sărutat în viața mea decât două fete numite Katherine. Totuși, interesant e că pe toată durata carierei mele de Părăsitor patologic, Katherinele au fost singurele două femei care mi-au dat papucii. Ciudat. Aproape că mă face să mă întreb dacă nu există o formulă pe undeva…

Daniel Biss

profesor asistent la University of Chicago
și cercetător la Clay Mathematics Institute

110 Da, știu, există prea multe informații de reținut. Uitați ce e, John v-a *spus* că personajul lui era un copil-minune.

111 Da, mare brânză — și eu pot face presupuneri calificate să descopăr dacă relațiile prietenilor mei vor dăinui. Bănuiesc că toată treaba de aici e că ei au fost în stare să justifice în mod matematic procesul ghicitului-calificat.

112 Această lucrare e prea tehnică pentru mine ca să o pot rezuma aici (de pildă, nu înțeleg niciun cuvânt din ce spune), dar, dacă vreți să citiți mai multe despre ea, puteți încerca impenetrabila și colosala carte *The Mathematics of Marriage* de Gottman, Murray, Swanson, Tyson și (încă un) Swanson, sau mai degrabă recenzia și rezumatul online scrise de Jordan Ellenberg, care sunt amuzante și mult mai digerabile, și care pot fi găsite pe site-ul *http://slate.msn.com/id/2081484/*.

Mulțumiri

1. Incomparabila mea editoare și prietenă, Julie Strauss-Gabel, care a lucrat la această carte când era, literalmente, *în travaliu*. Mă bazez atât de mult pe redactările lui Julie, încât — poveste adevărată — odată am rugat-o să-mi editeze un e-mail pe care îl scrisesem femeii cu care atunci eram doar „amic“ și cu care acum „trăiesc în sfânta taină a căsătoriei“. Ceea ce îmi amintește…
2. Sarah. (Vezi dedicația.)
3. Mentorul, colaboratoarea, alter ego-ul și prietena mea cea mai bună, Ilene Cooper, care e responsabilă pentru toate lucrurile bune ce mi s-au întâmplat vreodată. Și, de asemenea, dacă mă gândesc bine, m-a ajutat să o cuceresc pe doamna de la #2.
4. Dragul meu prieten Daniel Biss, care, din fericire pentru mine, este unul dintre cei mai buni matematicieni din America — și, de asemenea, unul dintre cei mai buni profesori din acest domeniu. Nu mi-aș fi putut imagina niciodată acest roman fără Daniel, ca să nu mai spun că nici nu l-aș fi putut scrie vreodată.
5. Familia mea — Mike, Sydney și Hank Green.
6. Sarah Shumway, cea mai talentată *in loco editoris* pe care o am la Dutton. De asemenea, tuturor celor de la Dutton, în special lui Margaret „Două Litere“ Woollatt.
7. Amicul meu din Emiratele Arabe Unite, Hassan al-Rawas, care m-a ajutat cu traducerile din arabă și de care mă leagă de mulți ani o minunată prietenie.
8. Adrian Loudermilk.
9. Bill Ott, 10. Lindsay Robertson, 11. Shannon James și Sam Hallgren, 12. David Levithan și Holly Black, 13. Jessica Tuchinsky, 14. Bryan Doerries, 15. Levin O’Connor și Randy Riggs, 16. Rosemary Sandberg, 17. *Booklist*, 18. Tuturor bibliotecarilor din lume și, desigur…
19. Katherinelor. Mi-aș dori să le pot numi pe toate, dar (a) nu am spațiu suficient și (b) mi-e teamă să nu fiu dat în judecată pentru defăimare.

Cuprins